

215
24+

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi vừa lớn

TUẦN LỄ TỪ 12.5.72 | số 50 | BỘ | giá 60 đ.
ĐẾN 19 5 972 | MỚI

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỨC NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
THƯ KÝ : ĐÌNH TIẾN LUYỆN, TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

VĂN

đường trại hăm
mùa mưa đã hết
vườn mộng tưởng
như đám mây cỏ sử
ngọn lá chưa xanh
cũng một lần bày tỏ
rồi phút giây nào đó
còn mãi trong nhau
phông vấn nuôi dưỡng tuổi ngọc

ĐẶNG ĐÌNH TÔNG
LÊ PHIÊN VƯỜN
NGỌC HÂN
HUYỀN
NGỌC MINH
TRƯỜNG THOẠI
THY ANH
TRẦM DU
BẠN NGỌC

THƠ

an châu lan — tạ văn sĩ — mừng mán — lê ngọc di nhân
hoa vông vang — hà vũ giang châu — nguyên đình huy
thùy nhi — trần văn nghĩa — thanh ụy vũ

TRUYỆN DÀI

tiếng mõng
vương cổ hện
mùa áo vàng

HOÀNG HAI THỦY
ĐÌNH TIẾN LUYỆN
TỪ KẾ TƯỜNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
bệnh mới lớn
biết một biết mười
chạp phở
tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
NGUYỄN TUẤN ANH
NGUYỄN THẾ
KIẾN VÀNG
DUYÊN ANH

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

nói chuyện về phối hợp nghệ thuật

Phối Hợp Nghệ Thuật vẫn được coi là khắc tinh đối với nhà văn, nhất là các nhà văn không chịu « thông cảm » 5 không của sở này : Không phần chiến, không khiêu dâm, không thân cộng trung lập, không vô luân và, cuối cùng, không đả kích hung hăng lãnh tụ và chế độ. Trong mỗi không còn nhiều chi tiết... không không Tôi không (một không thôi) bàn về tính chất « khắc tinh » của P.H.N.T. với nghệ sĩ phản kháng 5 không như xe tăng địch với máy bay của ta. Mà muốn bênh vực P.H.N.T. một chút, mặc dù cuốn tâm bút bỏ sữa gặm cỏ cháy của tôi đã bị P.H.N.T. « xin thông cảm » hơn hai tháng nay mà chưa thấy nhúc nhích. Nghe nói cuốn này còn chờ Tổng Thống đọc. Vinh dự thay ! PHNT từ khi có chánh sở mới — ông Lê Sơn Cương — thì đường như có cuộc cách mạng cục bộ. Ông Cương hằng hái phục vụ và, ít ra đã tỏ rõ là người chịu trách nhiệm. Cuốn sách nào không thể cấp giấy phép xuất bản, ông Cương gửi văn thư cho tác giả hay nhà xuất bản xác

định ngay là không thể xuất bản chứ không lơ lơ mơ... thông miệng. Thế cho nó dứt khoát. Cương còn nghĩ tới quyền lợi các tác giả bằng cách nhà xuất bản phải có giấy ủy quyền của tác giả (không cần thị thực), cuốn sách được cấp giấy phép nếu hội đủ điều kiện. Việc này gây thêm sự phiền hà cho nhà văn, nhà thơ, nhà nghệ sĩ. Với những kẻ vốn ghét thủ tục rườm rà thì quả sáng kiến của ông Cương đã làm cho họ bức mình. Nhưng nếu họ nghĩ rằng bọn xuất bản khốn nạn, vô lương tâm thường thích lậu sách hoặc tái bản sách với hình thức cũ, không kiểm duyệt lại, thì thời quyết luôn cả tiền tái bản của họ cũng chẳng thêm biểu sách họ sáng kiến của ông Lương rất nên khuyến khích. Vụ tên lái chữ nghĩa Huỳnh Văn Đại in lậu sách của Trần Thị ra tòa mới đây, rồi vụ vợ chồng Lưu Mạnh ở Chợ-Lớn in lậu sách Tuổi Hoa bị đền ngót triệu bạc, vụ lục linh mục Chân Tín mới thì cảnh ra tòa là một bằng chứng. Trong những ngày tới, tôi sẽ vạch trần bộ mặt đê tiện của một nhà xuất bản nọ với đầy đủ bằng chứng. Về thị, riêng tôi, tôi thấy hoặc tác giả làm đơn xin kiểm duyệt sách của mình hoặc ủy quyền cho nhà xuất bản tuy rắc rối chút xíu nhưng cần thiết để bảo đảm sách của mình khỏi bị ăn cướp công tim óc bởi bọn lái xuất bản chuyên nghề in lậu. Trong tình hình này, tôi nghĩ, các tác giả nên thông cảm với ông Lê Sơn Cương —

nên hay không nên đóng cửa trường lúc này

Theo nhịp độ gia tăng của cuộc chiến mỗi ngày một lan rộng. Những

cuộc di tản dân từ những nơi đang giao tranh khốc liệt hay bị áp lực đã làm xôn xao dư luận trong và ngoài nước. Từ đó sự học hành của sinh viên, học sinh đã được mọi người quan tâm. Tin hành lang các phân khoa Đại học và các trường Trung học là sẽ đóng cửa học đường để Tổng động viên toàn thể, đưa sinh viên học sinh vào quân trường thành lập các sư đoàn bảo vệ thành phố, hàng ngày trên mặt báo, hình ảnh, tin tức chiến sự đầy dẫy. Không ai chối cãi được sự lo lắng về chiến sự đang xảy ra và trong những nỗi lo lắng đó đóng hay không đóng cửa học đường đã được bàn đến. Song sự bàn luận được diễn ra ôn tồn và nguồn tin trên được đón nhận một cách bình thản bởi cho đến bây giờ ai ai cũng công nhận cuộc chiến đã đến giai đoạn quyết liệt. Một khúc quanh của lịch sử sắp được mở ra. Niềm hy vọng ấy tỷ lệ thuận với các trận đánh nhau khắp nơi. Học đường đón nhận tin đóng cửa một cách bình thản — sinh viên, học sinh và các hội đoàn thi đua lạc quyền cứu trợ đồng bào nạn nhân chiến cuộc và chiến sĩ tiền tuyến, dưới mọi hình thức. Mới đây một vài giới chức có thẩm quyền Bộ Văn Hóa Giáo Dục đã xác nhận : Chưa đóng cửa tất cả các trường, chỉ tạm đóng cửa Đại học Huế và các trường trung học ở một vài nơi chiến cuộc đang xảy ra hay bị áp lực, cũng như tổ chức những kỳ thi đặc biệt. Đây là một hành động hợp lý bởi không thể dứt tất cả những gì còn lại cho chiến tranh. Đóng cửa trường để thanh niên xung phong ra mặt trận vì đất nước bị xâm lăng. Đồng ý, như chưa cần thiết bây giờ. Học đường là thành trì cuối cùng để chống đối lại những sự xâm lăng bằng võ lực và tư tưởng. Đây là một mặt trận không ồn ào, không giới tuyến nhưng trường kỳ và vô cùng quan trọng. Phải để học đường sinh hoạt. Hãy để học đường với nhiệm vụ cổ hữu và cao cả của

nó. Giáo dục là một chiến lược, chứ không phải là chiến thuật —
Tống Châu Ân

cùng khóc với quê hương yêu dấu

Giữa tình cảnh cấp bách do chiến cuộc gây ra hiện nay, mọi hoạt động của Saigon và các nơi bình yên khác đều nhằm đến quyền góp cứu trợ. Chủ nhật vừa qua, đường phố Saigon tấp nập đám hành khất có giấy phép. Nụ cười, chiếc thùng đưa ra, nhẹ nhàng quyết liệt một cách khôn khéo trên các nút chặn cửa thành phố. Kể ra không biết bao nhiêu đoàn thể đã xung vào việc cứu trợ một cách hăng hái. Họ đã bỏ công trong các hang cùng ngõ hẻm hầu có thể ít nhiều cho các trại tỵ nạn đang cần sự cứu trợ chăm sóc. Về phía sinh viên, nơi được coi có khả năng và thiện chí nhất, đã liên tục quên góp ngay trong lòng đại học, các giảng đường, lớp học. Nhiều nơi đã tổ chức những buổi văn nghệ rầm rộ, mà kết quả vô cùng khả quan. Đại Học Kiến Trúc (7-5-72), buổi trình diễn đã thu được 800 ngàn đồng. Nhiều nơi nữa, cũng đang khởi hành trong cuộc chạy đua. Vì nghĩa hào hứng. Tuy rằng, dù có đạt được bao nhiêu tiền bạc phẩm vật cũng khó xoa dịu tình cảnh tang thương hàng vạn gia đình đang gánh chịu, nhưng ta nghĩ rằng biết lo nghĩ đến nhau biết cùng chia sẻ vánh khăn tang to lớn đang trùm lên đất nước này suốt một phần tư thế kỷ, đó là điều làm mọi người cùng nhau tin tưởng mà sống, mà quên đi tủ nhục xấu xí. Kiến tạo những thế hệ mai sau mạng mẽ, hòa bình hơn đúng với bản chất của con người muôn thuở là tránh xa những trào lưu, chủ nghĩa xa vời đã đi bằng bước máu trong lịch sử nhân loại. — Lê Tiến

qua mấy ngõ hoa

chim vỗ cánh nắng phai rồi đó
về đi thôi, o nó, chiều rồi
ngó làm chi mây trắng xa xôi
mắt buồn quá, chao ơi là tội !

tay nhớ ai mà tay bối rối
áo thương ai lỏng lộng đôi tà
đường về nhà qua mấy ngõ hoa
đừng có liếc mắt nhìn ong bướm

có chi mô mà chân lưỡng cống
cứ tà tà ta bước song đôi
đi một mình tim sẽ mờ cõi
tóc sẽ lệch đường ngôi, không đẹp

đề tóc rối cần chi phải kẹp
nắng sẽ chia nghìn sợi tơ huyền
buộc hồn o vào những cánh chim
bay lên đỉnh lòng anh ngủ đậu

cứ mím môi rứa là rất xấu
o cười tươi, duyên dáng vô cùng
cho anh nhìn những hạt răng xinh
anh sẽ đổi ngàn ngày thơ dại

mì khế chóp nghĩa là sắp háy
háy nguyệt đi, giận dỗi càng vui
gót chân đưa gấc mộng bởi hồi
anh chợt thấy trần gian quá chật

không ngó anh, rằng nhìn xuống đất
đất có chi đẹp để mô nó ?

theo nhau từ hôm nó hôm tề
anh hỏi mãi rằng o không nói ?

tình im lặng : tình cao vời vợi ?
hay nói ra sợ để giun cười ?
sợ phổ ghen đồ lá me rơi ?
sợ chân bước sai hồi tim nhịp ?

cứ khoan thai rồi ra cũng kịp
vạn mùa xuân chờ đón chung quanh
vạn buổi chiều anh vẫn lang thang
vẫn theo o về giờ tan học

từ bốn cửa đông tây nam bắc
tới bốn mùa xuân hạ thu đông
theo nhau về như sáo sang sông
như chuồn chuồn có đôi có cặp

chim chia với chuyện cành mùa hát
trên hư không ve cưới mùa hè
o có nghe suốt dọc đường về
sỏi đá gọi tên người yêu dấu ?

hoa tầm xuân tím hoang bờ dậu
lòng anh buồn chi lạ rứa thê !
nón nghiêng vành nắng chết đề mê
anh mê sáng theo chiều tắt chậm

chiều đang say vì tình vừa ngấm
hai hàng cây thương nhớ mặt trời
chiều ni về o nhớ thương ai ?
chiều ni về chắc anh nhuộm bệnh

MUỜNG MÁN

thuyền xuôi giòng ngàn ngo những bến
anh như là phố đứng trông mưa
anh như là quế nhớ trăm xưa
sợ một mai o qua mất bóng

một mai rồi tháng năm sẽ lớn
o nguôi quên những sáng trời hồng
o sẽ quên có một người mong
một kẻ đứng dọc đời trông đợi

còn nhớ chi ngôi trường con gái
lớp học sâu, ô cửa, giờ chơi
cặp sách quăng mô đó mất rồi
vì o bận tay bằng tay bế

chuyện hôm nay sẽ thành chuyện kể
những lúc chiều đem nắng sang sông
o bàng khuâng nhẹ nhẹ hỏi lòng :
mình nhớ ai mà buồn chi lạ !

chim vỗ cánh nắng phai rồi đó
về đi thôi, o nó, chiều rồi
ngó làm chi mây trắng xa xôi
mắt buồn quá, chao ơi là tội !

NHƯ ĐÁM MÂY CỔ SỬ • HUYỀN

Bác Vi, Ni chẳng biết gọi bác là gì nữa. Một buổi sáng, tiếng chim kêu tiếng nắng reo hay tiếng nhạc quen thuộc của con phố Ni đều nghe như chừng có giọng bác. Giọng bác ấm lắm đấy bác biết không? Ấm còn hơn tiếng con họa mi hót trên đầu cửa sổ nữa. Ấm như hơi thở của bác vậy. Một buổi trưa, những tà áo học trò loang thoáng trên đường phố, con nước trong vạt lững lờ, viên kẹo ngọt trên bờ môi hồng hơi mím Ni thấy không dịu dàng bằng bác. Bác Vi ơi, rồi có một chiều nào đó bác về quê Ni chơi bác sẽ thấy con đường ngoằn ngoèo nhot nhác bùn đồng ruộng, con đường được tắm gội bằng cơn bong mát hiền hòa của lũy tre, con đường nằm dưới bầu trời cao xanh ngát. Bác Vi ơi, đôi mắt của bác êm như thế đó. Bác Vi có nhớ bác Vi nói với Ni bác Vi thương Ni lắm lắm. Ni nhớ bác Vi nhất lúc đó. Lúc đó Ni có nhìn thật sâu vào mắt bác, nhìn thật kỹ, thật kỹ để xem bác Vi nói thật không. Mà thật, bác Vi nói thật. Rồi bác Vi ôm Ni, Ni, cụm mây bay từ xa bác Vi nói đó là cụm mây trôi từ thời cổ sử. Bác Vi có biết lúc đó Ni sung sướng tuyệt vời không. Bây giờ, mỗi khi nghĩ đến Ni cũng còn sung sướng. Ni sung sướng hoài hoài như đám mây từ thời cổ sử cứ bay hoài trong nắng sương, trong mưa bão đập chùng. Nhưng bác Vi ạ có phải bác Vi đã bảo cùng với hạnh phúc là đau khổ? Đưa bé Ni ước cân một miếng mơ đầu mùa ngọt lịm làm nhỏ mấy giọt nước miếng bằng khiết thơm tho. Song trái mơ cao quá. Đưa bé thấp quá. Với không tòi. Ni thấy mình chỉ là đưa bé thoi, đưa bé thêm ăn trái mơ trên cao. Ni là như vậy phải không? Có điều Ni lon rớt, Ni mười sáu tuổi rồi chứ sao. Mười sáu tuổi là tuổi tròn trăng là tuổi đẹp nhất đời người hở bác Vi. Bác Vi lắc đầu à? Sao vậy? Ni buồn. Ni muốn khóc. Tự nhiên Ni như nhìn hòn sỏi trắng của ngôi nhà đối diện long lanh, long lanh như giọt nước

Chúng nó nhòa nhạt rồi. Một giọt lăn xuống. Ni đã khóc. Bác Vi lấy mouchoir lau cho Ni đi. Ni thêm được hít vào phổi mùi thơm chiếc mouchoir của bác ghê. Bác Vi lau cho Ni đi để Ni nhìn những hòn sỏi, để Ni thấy chúng hết nhòa, chúng mãi trắng như lông con họa mi ở đầu cửa sổ, mà hình như sáng nay con chim không hót bác Vi ơi.

Thức dậy, Ni lo sợ khi thấy bác Vi chiếm của Ni nhiều thời giờ quá. Mỗi hôm qua đây Ni lại ngủ mơ thấy bác. Bác Vi dắt Ni lên ngồi chơi trên một mỏm núi đá trông xuống bãi biển xanh thẳm, sóng trắng lăn tăn. Ở dưới là hố sâu, rần rồ lúc nhúc. Bác Vi dắt Ni đến chỗ gì kỳ vậy. Ni vừa ngợp vừa sợ vừa thích. Ni níu cứng lấy áo bác Vi. Bác Vi ôm Ni lại đi Ni sợ quá. Ni nói với bác Vi. Bác Vi vòng tay qua vai Ni, ôm Ni vào lòng. Bác Vi thì thầm vào tai Ni. Ni trông sóng biển đẹp nhưng phù du quá. Ni run lên ôm chặt bác Vi. Bác Vi hôn lên trán Ni. Hình như Ni khóc. Sao Ni hay khóc thế hở bác Vi? Rồi sau đó thế nào nhỉ? Sau đó bác Vi đưa Ni về. Giấc mơ như thế có thể gọi đẹp chăng? Ni ơi sao mi vớ vẩn thế. Ni sung sướng, Ni giận, Ni sợ, những tình cảm vu vơ. Nếu bác Vi biết được chắc bác Vi giận Ni ghê lắm? Bác Vi của Ni, làm sao bác giận Ni cho đành phải không bác. Ni lúc nào cũng thương bác hết mà. Này nhé, Ni chưa bao giờ đi chơi xa với ai mà Ni đi chơi xa với bác rồi. Này nhé, Ni chưa bao giờ kể câu chuyện cổ tích mà Ni thích nhất cho ai nghe nhưng Ni kể cho bác nghe rồi. Này nhé, Ni chưa hát cho ai nghe mà Ni hát cho bác nghe rồi. Này nhé, Ni thương bác thật. Bác nhìn vào mắt Ni như có lần Ni nhìn mắt bác đó, thử xem. Thử xem Ni có thật thương bác không cho biết. Sao bác Vi không nhìn? Nhìn xem trong mắt Ni có cụm mây cổ sử của bác không?

Bác Vi đi rồi. Bác Vi đi xa rồi. Bác Vi đến từ già ba mẹ từ hồi Ni còn ngủ cơ. Ni giận bác Vi kinh khủng. Chắc bác Vi không bao giờ trở lại nữa đâu, mẹ bảo vậy. Bác là bạn của ba mẹ từ mấy năm rồi, là « bác » của Ni từ mấy năm rồi nhưng chưa một lần Ni hỏi bác về bác gái mà Ni cũng không muốn hỏi nữa. Bác Vi đáng giận vì bác Vi đi mà không thêm nói với Ni gì hết. Ni buồn ghê. Sáng nay chim không hát. Có phải nó đang chim trong giấc mộng có thiên thần có tiên nữ của nó? Chim ơi, biết bác Vi đi đâu không chim? Ni lại khóc nữa rồi. Đầu còn bác Vi mà lau lệ. Ni ti tay lên song cửa sổ, buồn hiu. Hàng đậu ngoài ngõ ướt đọng sương mai. Nắng lên rồi mà sương chưa tan. Sương cố níu kéo khoảng thời gian còn lại trước khi chảy ra nhỏ xuống mặt đất thơm nồng. Ni chợt nhớ đến hai câu thơ của Lamartine mà Ni thích nhất và Ni đã yêu cầu bác Vi ngâm cho Ni nghe. Bác Vi ngâm thơ Pháp thật hay. Bác Vi của Ni, bác Vi đi rồi ai còn ngâm thơ cho Ni nghe nữa. Cây soan ngoài kia, chùm hoa tím trắng, giọt sương khuya nước mắt mặn mà. Ách mặt trời hôm nay có hồng không? Buổi sáng có một cái gì trống vắng, một lời nói dịu dàng, một cái ve vuốt thân yêu, Bác Vi đi rồi.

Tách. Tiếng mở cổng. Thằng bé Tra ở nhà bác Vi lách vào. Ni mừng. Ni chạy vọt ra. Nó giao cho Ni một phong bì mỏng. Ni hơi cau mày. Thằng bé lại lách ra chạy mất. Thư của Ni. Biết mà, bác Vi làm sao không nói gì với Ni cho được. Bác Vi vẫn thương Ni như thuở nào. Biết mà, bác Vi đi rồi sẽ về. Biết mà, lát nữa con chim sẽ thức dậy, sẽ hát, hát thật ấm như giọng bác Vi. Ni ôm lá thư vào phòng. Bác Vi nói gì đây? Ni mở phong bì, chỉ vốn vẹn có mấy câu: « Đám mây cổ sử đã bay rồi. Hãy thật ngoan. Luôn luôn thương. Bác Vi ».

Bác Vi ác ghê đi. Bác đi luôn thật. « Đám mây cổ sử đã bay rồi », cả con họa mi kia nữa bác Vi của Ni ơi.

MÙA MƯA ĐÃ HẾT

Trận mưa bất thình lức nửa đêm hôm qua đã làm gãy một cành
đồng lớn bên cạnh nhà Mai. Vụn cây và lá khô rớt đầy ngoài lan can
phòng trống trên nhà. Hồi sáng, trước khi đi làm anh Lâm dặn Mai quét
căn phòng chứa đồ cũ đó cho một người bạn sẽ xuống ở nay mai. Khi
cánh cửa sổ, ánh sáng yếu ớt từ ngoài rọi vào những góc nhà chật hẹp,
thùng chứa đồ bừa bãi dơ dáy, Mai tự nhiên đâm ra bực mình trách
ông anh nổi hứng đem người lạ đến ở. Ở sao được ở chỗ này, chật và
chết. Và lại nàng cũng không mấy ưa bạn bè của Lâm, ông nào ông đấy
ào bạo tính, thấy nàng cứ nhìn trừng trừng bằng cặp mắt không mấy
tịnh. Nhưng rồi, buổi sáng hôm đó Mai cũng hì hục dọn sạch sẽ căn phòng.

Căn phòng dọn sạch nấp không, đã hơn một tuần Mai rảnh rỗi
một tấm màn màu xanh da trời cho cửa sổ nhìn ra khu vườn hàng xóm.
Đóng đinh treo màn cửa xong, nàng mệt quá nằm đại trên chiếc đi-văng
trong phòng ngủ thiếp. Lúc đó khoảng bốn năm giờ chiều, nàng mở

dậy đã trông thấy ngay một người ngồi trên ghế trông ra vườn hút thuốc.
Trời mù, mới mưa xong, trong phòng hơi tối, Mai định thần nhìn kỹ
và khiếp đảm không nói một tiếng nào được.

Người đó quay lại khi Mai nhòm dậy tạo ra tiếng động. Đó là một
thanh niên khoảng hai mươi sáu tuổi mặt nhỏ, mũi cao và bóng tối như
động ở đôi mắt sâu dưới hàng lông mày rậm. Hắn cười gượng xin lỗi về sự
có mặt vô ý trong căn phòng này, nhưng dưới nhà không có một người nào
và hắn kêu cửa mỗi cả hòng mà chẳng thấy tâm hơi, cửa không khóa hắn
đường đột vào và leo lên đây ngồi mới một tí thì Mai dậy.

Mai không biết phải nói sao đề cho bớt ngượng ngùng. Nàng nhăn
mặt, trách người khách « Lần sau ông không được vô đầu vậy nhen, làm
người ta hết hồn ! »

Nàng đề người khách ở đó, xuống rửa mặt và làm cơm chiều. Một lát
sau, Lâm về mừng rỡ và bắt tay người khách, cả hai đứng nói chuyện không
hết lời ngoài lan can. Bữa cơm chiều dọn trên phòng khách, Lâm bảo Mai
cứ ngồi ăn cho vui. Suốt bữa ăn, Lâm nói rất nhiều còn khách thì ít nói.
Trong câu chuyện, Mai biết được khách tên Ngọc, một tên đất tiền lắm,
nàng nghĩ thầm trong đầu rồi cười. Ngọc hỏi cô Mai có điều gì vui
vậy. Nàng bảo không có chi rồi cười tiếp. Ngọc ở pleiku, xuống làm việc
tại Qui Nhơn, còn làm việc gì thì Mai không nghe nói. Nhưng bỏ nhà xuống
nơi này và cứ trông cái mặt buồn rầu khép kín đó thì quả là hậu quả của
một biến động gì. Mai đề ý đến điều đó và thích thú đề tâm khám phá.

Nhưng càng ngày nàng càng không biết được gì thêm về người khách
ở trên lầu. Ngọc nghỉ chơi vài ba bữa rồi đi làm, buổi trưa ở luôn trên sở
không thấy về nhà. Tối về Lâm rủ Ngọc đi chơi thật khuya, nhưng Mai thấy
rõ là Ngọc không thích mấy những cuộc đi chơi ồn ào, chàng thích ở yên
trong phòng làm gì đó hoặc ngồi đàm chiêu ra ngoài vườn. Thỉnh thoảng
lắm, Ngọc mới nói dăm ba câu tầm thường với nàng, Mai thấy không thể
nào mở được cánh cửa đời sống Ngọc chưa nói đến bước sâu vào tâm sự
dấu kín ấy.

Sống như thế cũng qua một tháng, Mai không nhận thấy có gì thay đổi
chung quanh cuộc sống nàng. Có người lạ hay không cũng vậy, cuộc sống
kéo lê một tuyệt diệu êm ả, bình thường đến chán nản. Năm nay Mai đã
hăm hai tuổi, cái tuổi gọi là già đối với con gái. Nàng lớn nhanh như một
trái chín, có một thời dưỡng chất tràn trề tự hội, thời đó đã qua rồi. Nàng
nghỉ học cách đây mấy năm, con gái học như vậy đã quá nhiều. Nàng như
chờ đợi trog thời gian còn lại, rét mướt, co ro trong chuỗi mùa đông càng
lúc càng tăm tối.

Hôm người bạn gái đến chơi, hắn kể tai hỏi về Ngọc « bỏ mầy ? » Mai
sượng sùng đỏ mặt rồi đâm ra giận dữ như chưa bao giờ. Người bạn phải
xin lỗi một hồi mới nguôi, Mai đe dọa với hắn rằng còn nói bậy như vậy
nữa thì nàng từ cho coi. Sau đó, Mai về phòng nằm, nghĩ về thái độ ban

này nàng thấy mình quá đáng, có gì đâu phải làm dữ vậy không có thì thôi chứ...

Buổi chiều, Ngọc đi làm về có vẻ mệt lắm, đầu tóc dính đầy bụi bặm. Đi làm quên mang áo mưa nên mình mẩy ướt nhẹp. Mai có vẻ thương hại, nàng pha một ly sữa nóng bùng lên. Cửa phòng đóng, nàng gõ cửa một lát sau cửa mới được mở.

Ngọc nóng rần, chớm làm sốt. Nàng hết hồn chạy xuống phòng Lâm (lúc đó Lâm không có ở nhà) lấy một cái khăn dày và lục trong ngăn kéo ít thuốc cảm. Ngọc ngồi dậy không nổi, nàng phải nâng đầu lên giúp uống thuốc. Xong, hần ngủ thiếp đi còn lại Mai ở trong phòng, tiếng gió đập vào cửa kính, ngoài trời chắc phải lạnh lắm. Mùa mưa ở Qui Nhơn dài thòng dầm dề suốt cả mấy tháng. Mai ngồi nghĩ vẫn vơ đến thời tiết cùng những kỷ niệm hồi còn đi học. Căn phòng của Ngọc trống trải, ngọn đèn 100 watt vàng vọt trên bàn tỏa nhẹ như một ngọn lửa nhỏ. Lần đầu tiên lên phòng Ngọc, Mai tưởng sẽ bắt gặp một bức hình thiếu nữ nào đó và thế giới âm thầm của hần có thể hiểu được. Nhưng giờ đây nàng không thấy gì cả ngoài vài cuốn sách nằm hờ hững trên bàn, vài bộ quần áo treo trên móc cùng vài vật dụng lặt vặt khác, tất cả đều lấy ra từ chiếc va li kê ở góc nhà và không gợi lên một sự thân mật nào cả. Khách đến và có thể đi bất cứ lúc nào. Không hiểu vì sao Mai thấy buồn bã muốn chết được.

Ngoài trời mưa dầm dề thì Ngọc vừa thức dậy, hần ngạc nhiên nhìn nàng :

— Mai ngồi chi vậy, không có gì đâu, tôi thấy hơi bết rồi, phiền cho Mai quá.

Nàng bẽn lẽn không nói một lời nào, chạy xuống nhà dưới quên cả khép cửa.

Mai mãi đến gần khuya mới ngủ được, nàng úp mặt xuống gối nghe tiếng mưa rơi trên mái nhà, trong vườn, trên lối đi ẩm ướt ngang qua nhà. Bà giờ một câu thơ của Huy Cận mới thấm thía tận lòng « những chân xa vắng dậm mòn lê loi... » Thoi giâu như những bước chân, khuya nhẹ một mình và rất cô đơn. Những mùa mưa, đó là, một người trầm lặng luôn luôn xuất hiện nhưng khép kín cửa ngõ làm xa lạ với mọi người, đó là nhân vật kịch kỹ chỉ đem tới một sự bất hủ, đó là một người thân nhưng không hề thân mật, thế rồi, chúng đi qua và mọi người đều nhớ lại như những ngày tha thiết đến với đời người. Nàng không hiểu vì sao rồi lịm đi trong câu hỏi đó và, ngoài trời mưa vẫn còn rơi.

Phải đến ba hôm sau, Ngọc mới thật sự khỏe. Gặp Mai, hần có vẻ vui hơn mấy lúc khác. Có lần nàng giết đồ ngoài giếng, Ngọc bước ra. Ngọc cầm một cuốn sách ngồi trên thành giếng, Mai tự nhiên thấy bối rối nhưng không sao, Ngọc có vẻ gì lơ đãng, không chú ý đến việc gì. Đến khi Ngọc bảo coi chừng té thì hần mới nhìn nàng, cười nói không sao có chết cũng được. Họ nói chuyện lảm nhảm một lát. Mai hỏi chỗ làm có vui không.

Ngọc tả sơ sài về nơi ấy. (một nhà kho chứa xi măng, phía trước kê chiếc bàn nhỏ, một người phải ghi chép suốt ngày về số xi măng ra vào phân phối giữa bụi bặm, tối tăm) hỏi lại vậy có vui không. Mai đùa rằng vui lắm, Ngọc bĩu môi, vậy thì mai cô tới làm giúp tôi một bữa nhé. Mai nói không dám.

Mai không thể ngờ được lối làm việc của Ngọc thế thì Ngọc bỏ gia đình xuống xa một trăm rưỡi cây số để làm gì với công việc thế thắm ấy. Có lần Lâm nói chuyện với Mai rằng Ngọc quen nhân dịp lên chơi Pleiku, hần bỏ dở việc học nửa chừng vì một biến cố nào đó, Mai không hỏi rõ về biến cố đó sợ bị kêu là tò mò và có ý gì.

Một bữa con bạn rủ Mai đi xem ciné, nàng ít khi xem lắm vì ngại chỗ đông luôn luôn có những cặp mắt trừng trừng. Nhưng rồi Mai cũng đi. Khi đèn bật sáng sang xuất khác, Mai thấy Ngọc. Nàng cố ý tìm xem thử ai cùng đi với hần, mừng rỡ vì Ngọc chỉ đi tìm một mình. Yên tâm quan sát, Ngọc suýt bật cười vì bộ tịch của hần : Ngọc mãi mê xem một cuốn sách gì không rõ, chân bước giữa hai hàng ghế, mắt cắm cúi vào trang sách. Một chập vấp phải một cái ghế để ngoài hàng Mai thấy hần giật thót một cái, rồi ngồi ngay luôn chiếc ghế mình bị vấp. Bóng tối chụp xuống, màn ảnh chiếu vào phim. Ngọc mới rời trang sách.

Người ta nói đàn bà khôn hơn đàn ông, quả thật vậy, nhưng có lẽ đàn bà yêu đàn ông vì những cái góc ghech của củu họ, Mai nghĩ vậy. Nhưng góc ghech làm li quá cùng bức bối đến buồn lòng. Nhiều lúc, Ngọc xin ly nước hoặc vài vật gì đó, vô tình chạm thật mạnh vào tay Mai, nàng rút lại có hơi nghĩ vẫn vơ nhưng hần không hề biết gì cả. Giá người khác, sẽ biết rõ màu hồng trên má nàng và nàng không dám nghĩ việc gì sẽ xảy ra sau đó nhưng chắc chắn là hần sẽ khôn hơn.

Thế rồi ở Qui Nhơn thời tiết trở lại êm ả. Sáng ra nắng bắt đầu tràn ngập trên những vách tường, thân cây đóng rêu. Mưa nắng óng ả, ấm áp trên các con đường. Vào lúc gia đình Mai đánh điện tín báo tin trở về, Mai cảm thấy một đời sống bình thường như mọi ngày trước đó sẽ trở lại với nàng. Mẹ và mấy đứa em nhỏ sau thời gian ở chung với ba Mai làm việc ngoài Nha Trang sẽ trở về chiếm đầy các phòng thân thuộc, tiếng cười nói đùa giỡn vang lên khắp nơi. Mai lên ở nhà bà di cách ngoại ô thành phố vài cây số trước đó một hôm để đón Mẹ và mấy đứa em cho gần. Gặp nàng tại bến xe, Mẹ nàng cầm lấy bàn tay hỏi độ này sao ốm vậy, nàng không biết nói làm sao trong khi mấy đứa em chạy nhảy chung quanh reo lên khi gặp lại chị.

Về nhà, Mai thấy phòng Ngọc trống trơn. Ngạc nhiên nàng chạy hỏi Lâm, Lâm nói đi rồi. Mai không thể nào tin được, nhưng căn phòng vẫn trống trơn bày sự thực trước mắt nàng. Một cuốn sách trên bàn, Mai dở ra xem : một mảnh giấy nhỏ. Ngọc viết :

Mai

Vội quá không gặp được Mai để giã từ và cảm ơn sự săn sóc của Mai trong mấy tháng tôi lưu lại đây. Tôi phải vào Saigon, chắc không còn dịp nào gặp lại Mai, nếu không phải là phép lạ. Có một cảm tình luyến tiếc xảy ra trong tôi khi rời khỏi mảnh đất ẩm ướt mưa dai mà tôi chắc Mai có thể nhận ra dù không nói.

Chúc Mai những ngày tươi đẹp luôn luôn. Tôi, cảm ơn Mai một lần nữa.

NGỌC

Mai cầm tờ giấy trong tay thẫn thờ nhìn ra khung cửa, ngoài vườn gió thổi nhẹ trên những lá con, cây con mơn mớn mọc lên khỏe mạnh trái hẳn với những ngày Ngọc ở đây, thường nhìn ra đó : một quang cảnh điêu tàn dưới mùa mưa mang một tâm sự tàn úa của cảnh vật thiên nhiên cũng như của lòng Ngọc, một khu rừng tối tăm không có lối vào. Nhưng nếu một người nào nó là Mai vào được chắc hẳn cây cối sẽ bao trùm lấy nàng, nàng ao ước sẽ được ngủ trong vòm trời êm ái đó. Suốt ba tháng ở lại đây Ngọc không để lại gì cho Mai ngoài một lần đau ốm và vài câu chuyện chẳng ra hồn. Nhưng Mai nhớ không người bóng dáng lạnh lùng cô độc mà nàng không thể nào hiểu nổi. Nàng quanh quẩn chung quanh Ngọc như một người bắt lực chung quanh nổi tưởng tượng của mình.

— Chị Mai khóc kia tụi bây.

Mấy đứa nhỏ nói nhau trên lan can.

Mai không buồn để ý đến chúng, nàng nhìn cây sấu đông vườn lên tận nóc nhà, chỗ gãy cách đây vài tháng đã mọc nhiều cây non xanh nhỏ. Nàng không còn dịp quét vụn cây và lá khô như xưa, chung quanh nắng rực rỡ, mùa mưa đã hết,

(Saigon 26-01-72)

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

NGỌN CỎ NGẬM NGÙI

Truyện dài **TRẦN HOÀI THU**

Tiếng Việt xuất bản và phát hành

(Địa chỉ liên lạc : 666 Phan Thanh Giản — Sài Gòn)

VƯỜN MỘNG TƯỢNG

NGỌC HẸN

Khi tôi trở lại khu vườn cây trái ấy, thì con chim thật nhỏ đã bay xa rồi, trả lại cho tôi một bóng mát, một khung trời và một nỗi buồn cao lóa như cỏ thụ. Tôi đã lạc trong ngôi vườn lá xanh. Vàng lá xanh, những cây trái đã lưa lọc, không có trái nào của yêu thương, không có trái nào của chờ đợi, của hy vọng, của tự do, của hạnh phúc buồn, vui. Những trái đời đó không bao giờ chín ngọt phải không N ?

Tôi đã ngồi yên lại nơi đây, thật gần N như hơi thở, và yên lặng. Tại sao lại yên lặng ? Không. Tôi sẽ nói cho N nghe bằng những lời thật nhỏ, thứ cung bậc dài lẽ thê của tình nhân. Trước mặt tôi là hàng cây thấp, N sẽ là những nhánh cây buồn phiền rủ buông bao lá mát xuống cuộc đời tôi, chỉ một mình tôi thôi. Tôi sẽ máng cuộc đời tôi trên đó và bên dưới N hãy ca hát, ca hát rồi tin tưởng như ngày xưa — một lần cho sự bất diệt. N có nghe thấy gì không? Tôi đang nói một lời dài vô tận

N yêu dấu ! không biết chiều nay nơi thành phố ấy có mưa không ? N có đang đi trong mưa và cảm thấy mình bị hòa tan với từng giọt mưa không ? Riêng tôi, một ngày, một tháng, một năm nào đó tôi đã thù ghét trận mưa dài. Tôi thù ghét bởi vì nó đã làm tôi nhớ nhiều quá, nhớ những điều yêu dấu đã qua rồi. Nhớ một đôi

mắt, một nụ cười, một dáng đi, một giọng nói. Một người nào đó. Và mưa cũng qua, người cũng bỏ tôi mà đi. Như thế, nghiêm nhiên tôi đã là nhưng cơn mưa không bao giờ rơi ướt trong lòng một người nào nữa hết. N đã bỏ đi khi còn nhìn tôi bằng đôi mắt ấp ú cho chín mùi sự chờ đón. N đã mang đến cho tôi một thứ khung cảnh không một hình thù, không mang một màu sắc, không có lấy một tên gọi. Tôi ở trong đó buồng xóa tất cả đó N, bao kín hết đời tôi bằng vòng đai vô cùng của thương mến. N đã mang đến cho tôi một giọt nước thật mát, một bóng hồng và một tia nắng sớm mai.

Tôi đã khóc và đang khóc, trong lòng đầy những khắc khoải của sự vỡ òa ra muôn triệu mảnh vụn đau thương, đầy ngập hồn những cơn gió lạ làm tôi ngộp thở. Tất cả những cơn gió đều lừa đảo và tước đoạt của tôi những tin yêu. Tôi sẽ làm lui đức hành và cho đến bao giờ thì được vĩnh cửu đây N ? Tôi vừa bước đi vừa hỏi N câu hỏi đó. Tôi sẽ chờ để nghe câu trả lời vô nghĩa nhất và cũng chính là đầy đủ nhất. Tôi đã chối bỏ mọi thứ bằng nổi kiêu ngạo vô cùng N có biết như vậy không N ? N có hiểu được tôi chút nào không ?

Tôi vẫn ngồi lại khu vườn cây trái ấy...

ĐƯỜNG TRẠI HẦM

ĐẶNG ĐÌNH TÔNG

Còi hú ré tan sau hai giờ đến lớp buổi mai, rống hú như báo động khẩn (nửa khuya báo động, Đa tuần cửa sau xông xộc chạy điếm danh bên phòng trực Q. T). Hú tan giờ như khu quân sự động cõn : trẻ túa vỡ như lính rần rật xông ra hầm trú cá nhân. Hai giờ đầu ngày, hai lớp dạy xong và hai mảnh giấy điếm danh báo cáo văn phòng. Lớp mười hai : hai em Thăng, Vinh. Lớp chín : hiện diện đầy đủ, (Đa giảng hứng kích trước sự hiện diện đông đảo, sự thiếu khuyết dễ gây vấp vấp : một thói quen riêng lạ, mới phát) Đa tom gọt đồ vật vạnh vào hộp thiếc vuông : phấn màu, bút chì, hộp điếm và chai dầu song thập (chai dầu xoa vuốt, gỗ khoa ngăn tiếng ồn). Hộp đồ lính kính giờ về, quên lũng mấy lần, cũng nhiều lần bác cai gầy, xup nón lá vãng lai ngoài cửa kính chờ vào phòng thu dọn; lấy cất và hôm sau tái ngộ, giao hoàn. (Bác Cai cũng những hệ lụy khốn nhọc : lũ khủ con bầy bé choắt). Đa băng thun, nịch tập ghi dàn bài, quyển sách giáo khoa và vài quyển giáo khoa bên trường cận). Rồi bực gỗ, Đa xỏ bao tay, quay lật xán chìa khóa leng reng như tiếng lục lạc đeo rủa ở cổ con nó lộng xù chạy thả long nhong ngang phòng vị sư huynh hiệu trưởng. Đa lơ ngơ vấp chạm cạnh bực gỗ cạnh khung cửa kính, hít hà, ngồi quy xuống, xoa xoa chà chà trán đau thốn và Đa khập khiễng lê bước như thằng Hoa thọt, cà-nhắc. Chàng vịn nương lại can gỗ (lên nước bóng lảnh) qua nhiều bậc thang ngoằn trút, xuống nền trệt. Tiếng giày sần sượng gỗ như tiếng nặng gỗ âm khoa làm cho con chó lông xù ngoài lui, kêu oảng, hoảng chạy về hướng cô ký (cô thư ký văn phòng) lấp ló sau quày gỗ.

— Cô ký, cô ký cho tôi gửi hai phiếu điếm danh.

- Sao thầy đi cà thọt, cà thọt ?
- Tôi đụng vào cạnh bực gỗ lớp chín
- Có thầy trạ gì không thầy, thầy cần băng lại không ?
- Dạ khỏi cô, tôi xúc dầu song thập rồi.

Cô ý cười khủ khủ như chuột chui chui vào cổ rậm ầm. (Chết. Chết. Không biết cô ký nhuộm buồm : từ ngày nhận dạy tư thực này, đến nay, Đa trao điếm thi, phiếu điếm danh, Đa gọi chị, chị... chắc hôm nay, cơn đau ê ằm gây bất an, bần thần). Vừa lê ra chiếc xe gắn máy đậu núp bên hầm thang của dãy lầu xây dở, Đa nhận ra giỏ sắt trống : chiếc áo manteau cũ, xộc rảo, mặc ngăn lạnh, áng sương, đã mất (chiếc áo địu lát sẽ trải lót, nằm ngả soài, đợc nhả nhơ). Và trên yên da đen láng in lốm đốm vết vôi nâu thẫm đậm (vôi quét tường rơi rớt, quển dính). Thiếu áo dày, trời sáng rơn lạnh, gió thẩu suýt mấy lượt vải, râm ran da thịt. Bất giác, Đa nhớ lời Vinh cợt giễu mấy hôm trước ngoài sân trường :

- Sao thầy không đem áo vô, để đây coi chừng bị « lươn » à thầy.
- Ừ, chắc không sao, áo cũ mà.

Áo cũ và những ban mai giá cắt, công người trùm che tạm đỡ. Áo cũ và sự thùng thình lượm vương giả tạo. Chiếc áo lục tìm giữa đồ dơ cũ đơ ngồn, mua xong không cắt sửa, may thu vừa gọn : năm năm từ ngày mới đến, mỗi tinh mơ, chiều muộn trễ, chiếc áo như vật tự thân quần cuốn, bám riết. Và sáng hôm nay chiếc áo không cánh vù bay. Bay mù, không tìm dạng như một thương tích không khoét đục cắt khứa cũng ngằm xót xa. Vinh. Vinh. Em báo trước cợt đùa thành sự thật. (Sự thật chiếc áo đã mất) và người mang mặc bỗng cảm nhận nỗi thiếu khuyết không buông thả tri nghĩ dọc lộ dài (đủ Đa ngưng dưng mua thuốc, đồ xăng xe : dòng nghĩ ngại tuân tiếp) kéo đến ngã ba Trại Hầm. Đầu ngã ba trảm ngắm vạt sân gò cao trồng hoa sưa cơm trắng và đường Trại Hầm dốc hầm trú chạy lòn giữa hang cây và nhà khít sát. Trại Hầm. Địa danh một xóm nhỏ men theo con lộ rậm, ngắn, cù ỉ. Lộ cùn đứt bằng đồi cao, chêu hêu ngôi chùa cổ (nơi tôi sẽ đến nằm dọc dưới hiên chờ Kim) và mái trường tôn uốn xám (nơi Kim cùng số giáo chức trong vùng cận dự họp buổi hội thuyết giáo khoa mỗi tháng ty khai mở một lần). Trại Hầm. Một địa danh rợp xum những vòm mạn trồng che thung lũng. Mạn cao nguyên tròn vo như quả mù u nhật lượm bắn bi. (Bi và tuổi thơ mắt cá chân sưng vù, bầm thẫm lóng tay xương, bị nẻ phạt). Mạn Trại Hầm dù xanh non cũng ngọt dịu, không chát đắng, the lười).

Trên khoảng lộ cuối, chiếc xe chui lòn dưới tàng lá mạn chằng chịt mạng nhện rối (lá thả bay rắc đón, hoa bùng đài trắng điếm bám bạc tóc tai, may mặt). Chiếc xe ty bít bùng, màu xanh phớt đậu trên mảng đất màu cuối đường như con sâu mạn dị thể đang rút thân, co dùm ăn lá xanh mơn. Lá xanh và cây xanh phết xanh chòm xòm, tô lấp láy những cánh áo của các nữ giáo chức ngồi cận cửa thoáng. (Màu hy vọng rọi sáng được tuổi

hồng phơi phơi của các cô?) Kim trong đám họ (em bị hòa lẫn mất dấu?) không, chắc ngồi núp sau bờ tường dài. Đa khóa xe dựng dựa gốc mạn lớn xum xuê (nơi buổi mai đưa Kim đến, Đa cần dặn chỗ đỗ xe), theo bậc thang cát ẩm, nất khít đeo, qua cổng chùa, sân hoa, vào hiên thấp. Thiếu áo trái, Đa ngồi đẹp trên nền gạch hoa láng nhẵn. Đồi thấp và ngôi cổ từ cheo leo hệt hăng buổi sáng sương giăng phủ chập chùng xa trông như lồng treo bầy chim núi bay lạc, mái nâu lú ló tựa nắp hòm rở mọt miệt sông Cái lỏ. Trường tôn kéo dầy như toa tàu lơ lửng, tấp những cánh áo chấp chới như lá bay vèo mắc dính và cỗ xe chàng ngoẻo nghiêng hương về lối mòn dẫn lên đồi cận. Không gian trầm lắng ừ ừ, giục người tu sửa, gọi rửa như ư mỗi ngày nhầy trọc đêm hôm: Đa xóa giũ được gì nơi tinh diễm riêng cách này.

— Thầy, thầy, thầy đọc sách hả thầy?

— Ủa, Hoa, em ở đây sao. Em tu trong chùa hả?

— Dạ không. Em không tu, nhưng em ở trọ trong chùa.

— Lâu mau rồi, thỉnh thoảng đến đây sao thầy không gặp?

— Em thường đi lối sau, vả lại thầy đến lúc em bận học ngoài phố. Ba anh em em đều ở đây hết. Anh Thăng em buổi sáng nay có giờ của thầy.

— Thăng hả, hèn chi... Thăng Hoa, Thăng Hoa, ủa, sáng nay Thăng Thăng vắng mặt mà.

— Đâu có thầy, sáng nào ba anh em em cũng đi xe Trại Hầm hết mà.

— Vậy là Thăng đã cúp giờ thầy rồi. Còn đưa em của em học ở đâu?

— Dạ, thằng Lá học ở trường P. C. Tr. lớp bốn. Nó nói cô của nó đang họp gì dưới trường này nè thầy. Thôi thầy nằm đây đọc, em vào học cho thầy túi nylon mạn Trại Hầm. Mạn ngọt vừa đọc vừa nhai khoái khẩu.

Thăng Hoa què thọt, chân nhấc vờng bên hông chùa về phía hậu. Hông chùa hoa leo buông rũ, lay thoáng chòn vờn trên tóc thẳng Hoa dựng chĩa (tóc hoe đỏ, còi cộc như mở rau răm úng ủa). Dừng không, thăng Hoa chùn bước, ngoái lui nói với.

— Thầy, thầy, phải chiếc xe thầy dưới kia không, Thầy dựng ngay lối mòn đó coi chừng mất, thầy xuống lấy chạy vòng ngã sau đem đậu trước sân chùa nè thầy. Vững bụng hơn.

Hoa vừa núp sau lùm hoa leo thông dài, Đa rời bước, chân tê cứng ề sượng: chàng rờ rẫm đầu gối, đụng đầu buổi sáng, vết máu bầm dính sát lượt vải. Chàng ngã tựa cổng đá, gỡ nhẹ trán đau rát, rồi lần xuống theo thang cát (cát rào rào rả rơi như đường sỏi róc rách dưới lũng hút), mở khóa xe, chạy rần lên để ở sân chùa. Buổi họp xao động hăng liệt, tiếng cười ồn như chợ nhỏ chiều tà. (Buổi chợ chiều ề ề khách hàng: cô Thư, cô Thư (bạn Kim) cô ba mươi đầu đã là cô hàng mua nán đợi? Đáng cô son sè thon gọn, ai là người chồng xứng hợp rước cô về? Cô Thư. Cô Thư. Phải chi...) Đa gối đầu trên sách mỏng, hai tay đan ôm trán, giấu mắt.

(Xem tiếp trang 56)

truyện dài ĐINH TIẾN LUYỆN

— Nguyên tắc là người ta biết luật đề khổ lắm lắm nhưng phần đông ngược lại. họ biết luật đề mà nguy hiểm.

— Hai đều, xuất sắc quá.

Những chai nước ngọt đã cạn, những chiếc vỏ lăn lóc dưới chân chạm nhau vui như tiếng cười. Cả bọn rời sân sau.

Bây giờ người tự đề mình rơi lại phía sau là Uy, với một điều thuốc và với một que diêm. Có lẽ Uy đang nhớ tới Hạnh. Sau những tiếng ồn ào là khoảng không thỉnh thoảng của tâm hồn mình, bao giờ cũng thế, niềm vui thì qua mau và nỗi buồn thật ăn sâu. Nỗi buồn là của mình. Nỗi buồn là bạn. Sân trường đã thua người, giọng kèn của một tay tập sự nghịch ngợm ờ ờ rõ be đánh đu tạc giảng nhảy dù đỏ rõ bắn súng... trợ trợ vang lên từ phía hậu trường nghe buồn cười mà không ai thêm cười. Đêm cuối năm tưởng như có những hạt sương thật đầy trong mắt đám con gái.

— Trực hỏi:

— Dung về bằng gì?

— Em có chiếc cady

Hiền hỏi:

— Còn Chuyên?

— Chuyên đợi bố.

Uy hỏi:

— Ông Hiền ngồi sau tôi hay ngồi sau Trực đây?

— Hiền đợi mẹ.

Cả bọn cười. Ngọn đèn trên đầu Chuyên đỏ, đôi má Chuyên đỏ hơn. Hiền nhìn Chuyên àn nãn, Chuyên nhìn Hiền trách móc. Trực nói, thôi Hiền về với Uy đi, ta còn phải ở lại phụ với bọn nó thu dẹp chiến trường không mai bọn nó chủ um lên trường ban bất lực.

— Tưởng về luôn một lượt đi kiểm cái gì bỏ bụng, từ chiều tới giờ đói meo.

Hiền đùa :

— Thế mà lại còn được leo cây nữa, sung sướng đời làm tinh nhân ghê nhỉ.

Uy đập vào lưng Hiền :

— Mời ngài lên xe gấp, có lẽ thì mới đến lượt ngồi sau tôi. Hôm nay coi bộ ngài yêu đời quá đấy nhé.

Hiền lưỡng lự :

— Nếu thế thì về trước đi, ta đợi Trục về sau cũng được.

— Xong.

Uy đã đập máy xe và hỏi Trục chiều mai có rảnh không, Trục bảo mai thứ năm à, bận hai giờ đi kèm rồi. Dung đập máy xe hai ba lần không nổ và Trục phải đập hộ. Dung về, Uy về. Trục trở vào thu dọn sân khấu và nháy mắt với Hiền còn đứng lại ở cổng.

— Đợi nhé.

Sân trường vắng dần chỉ còn tiếng ồn ào nhóm tổ chức ở lại dọn dẹp. Những cô cậu đã đưa nhau về khắp ngã đường và chắc còn dẫn về tổ tình nhau, giận hờn nhau, hò hẹn nhau trong cả giấc ngủ mơ nữa.

Hiền đứng ở bên này và Chuyên đứng ở bên kia, khuất trong bóng tối của bức tường thấp trước cổng. Có thể Chuyên đang giận đối Hiền hay bức mình vì câu nói đùa của Hiền hồi nãy. Có thể cô ta đang cười thầm trong bụng và cũng có thể chẳng nghĩa lý gì ở câu khôi hài ấy. Cô ta đang đợi bố tới đón. Hiền nhận ra cái ngập ngừng của mình khi định bước qua và nói một câu gì với người con gái cạnh thị đó. Nhưng ngay khi ấy một chiếc xe màu xanh đậu lại bên lề đường và Chuyên bước ra. Bố Chuyên tới đón Chuyên. Hiền chỉ còn thấy đôi mắt thủy tinh của cô bé khi nghiêng người đóng cửa xe và không nhận ra được đó có phải là một cái nhìn bỏ lại ở cổng trường.

Hiền trở vào sân trường còn những ngọn đèn màu mắc trên những cành cây thấp, còn những cánh confettis rơi vương vãi trên lối đi, những vỏ hạt dưa đổ ở một chỗ nào. Có thể là những cánh hoa nhỏ của những người yêu nhau rắc tặng nhau, có thể là những môi hồng nào vừa tỏ những lời yêu đương ngọt ngào bên nhau, bên những ngọn cỏ nát, bên những ngọn cây nát vì ý nghĩ, vì duyên dáng, vì thẹn thùng. Mùa xuân tổ tình, mùa xuân yêu đương. Hiền kéo nhẹ những ngón tay trên thanh sắt lan can của giảng đường và muốn hát nghêu ngao một câu gì. Anh cho em mùa xuân, mùa xuân này tất cả, lịc non vừa trầy lá. Anh cho em mùa xuân, nụ hoa vàng mới nở, trời đông nao nuag nhớ. Anh cho em mùa xuân, trẻ nò đùa khắp trời, niề n yêu đời phơi phơi. Hiền vòng về hành lang phía sau và bước lên lầu. Vừa tới chân thang Hiền bỗng giật mình khi thấy một cặp anh chị ngồi chụm đầu ở đấy, Hiền phải xin lỗi rối rít.

— Ồ, xin lỗi, xin lỗi tôi không cố ý đi lối này.

Tiếng người con trai hỏi để khoả lấp cái gương, bắt buộc :

— Cổng trường đóng chưa bạn ?

— Còn lâu, còn mở cho tới... tét.

Trục xong công việc trở ra tìm Hiền khi Hiền ngồi kê cằm ở hành

lang đợi. Trục hỏi :

— Nàng về rồi à ?

Hiền cười :

— Đừng đùa, bố nàng là võ sĩ v) địch đấy...

— Nếu thế thì cái thân hình gió thổi của cậu bay như điều có ngày.

Hiền leo lên sau xe ôm cứng lấy Trục :

— Bao giờ cậu về ?

— Thứ sáu.

— Có vé chưa ?

— Ghi trước một tuần rồi, tét thiên hạ tranh nhau sợ không còn chỗ.

— Tự dựng mình thêm quá.

— Sao cậu không về ?

Hiền im lặng và chiếc xe lao khỏi khuôn viên trường. Làm như có một chút sương, sương cuối năm, ẩm trên vai áo hai đứa. Hiền nép sát lưng Trục và cảm thấy cái lạnh lạnh như từ những vòm lá cây trên đầu tỏa xuống, như từ dưới mặt đường nhựa bốc. Cái lạnh làm Hiền nhớ một hơi hướm quen thuộc nào của quê mình.

Trục hỏi :

— Cậu mới nhận được thư nhà hử ?

— Ừ, nhận được thư bố với cái măng đa, bố gửi cho tí tiền còm tiêu tét, cảm động quá.

— Cảm động vì cái thư hay vì cái măng đa ?

— Phải nói đầy đủ là cả hai.

Hiền cười nhỏ trên lưng Trục. Phải có những lúc thấy thiên hạ nhộn nhịp thế này mới thật thấm thía cái hương gia đình. Chiều nay vòng chợ tét một lượt mình bỗng nhớ nhà quá. Hiền tựa cằm trên vai Trục và rên nho nhỏ, Trục la lên, nhột quá ông nội ơi. Chiếc xe bỏ những con đường và những hàng cây, hàng đèn, qua giòng sông nước đen ngòm trước khi rẽ vào ngõ hẻm.

— Phải kiểm một khúc bánh mì lát nữa nằm mà gặm chứ Trục.

— Nên ghé qua nhà má không ?

— Khuya rồi, mười hai giờ rồi, quán má đóng từ mười một giờ lận.

Hiền nằm cả một bên má trên lưng Trục tiếp tục rên. Ta là những kẻ đi về muộn không bao giờ được đề phần cơm..

Trục ngừng xe ở đầu hẻm để Hiền mua hai khúc bánh mì và trong khi chiếc xe lách lách vào ngõ thì Hiền hát nghêu ngao. Về đây khi mái tóc còn xanh xanh, về đây với màu gió ngày lang thang, về đây với xác hiu hắt lạnh lùng. Hai đứa bước lên căn gác trọ ọp ẹp. Căn đằng sau là Tụ và Hải, hai

đưa đã về quê sớm từ sáng nay. Rồi ngày mốt cũng về. Khúc bánh mì để lại trên bếp than đùn vờ từng miếng trong miệng Hiền làm như không còn mùi bột, tự dưng Hiền ứa nước mắt.

Trực từ nhà sau đi lên, có lẽ hẳn vừa lục được một cuốn sách trong mấy cái thùng đựng đồ của Tự và Hải. Trực vừa nhai bánh mì vừa lật từng trang, cái áo hẳn chưa cài hết hàng cúc.

— Thăng Tự có thơ đăng trên báo Văn cậu ạ.

— Vậy hả? Thế mà mình không biết.

Hiền đề miếng bánh ngậm trong miệng và thoáng nhớ tới một đơn thư của bố. Con không về ăn tết được với gia đình cũng chẳng sao nhưng chắc là mẹ con mong lắm đấy. Giòng nước mắt đã rơi xuống miệng và miếng bánh nghẹn trong cổ, Hiền xoay mặt về phía bóng tối. Hiền chợt tỉnh cả nghĩ tới câu trêu đùa cô bé cận thị ở cổng trường của mình hồi nãy, Hiền đợi mẹ, không thấy khói hài một chút nào hết.

— Anh chàng Hải có bỏ đợi ở nhà, chắc chiều nay thiên hạ hẹn họ nhau tung bừng rồi đây.

— Khỏi phải nói, người ta đợi nhau ở phi trường không biết chừng.

— Thăm người yêu trước khi thăm cha mẹ là biết hiểu.

Hiền ném mẩu bánh khô về phía Trực rồi đứng lên:

— Con cái nhớn rồi tự dưng xa cha mẹ.

— Ủ, ừ...

Trực tiếp tục chú mắt trên tờ báo trong câu chuyện lơ lửng. Hiền trãi tấm vải trên sàn gỗ rồi mặc mũ. Đêm nó nằm nghe đấm lá cây vú sữa cọ xào xạc trên mái ngói.

hai

Từ nhà Hiền ra Uy xem đồng hồ ba bốn lần mà hình như vẫn không biết được mấy giờ. Trong cử chỉ bồn chồn và do dự rồi Uy cũng quyết định được. Tới nhà Hạnh. Một chuyện thật mới đối với hai người. Có thể là em sẽ giận anh hơn, giận lớn, giận vỡ bờ. Nhưng thà như thế anh còn biết được lý do em giận để anh buồn, buồn thật thà trong tình yêu của chúng ta. Chứ đừng tội tình anh trong nỗi dằn vặt cũ, em yêu, anh có thể điên lên khi không nghĩ được gì cả, khi không biết mình phải nghĩ gì cả.

Chiều còn rớt lại chút nắng trước cổng nhà Hạnh, vật nặng quý như một lá vàng. Uy với tay nhấn nút chuông rồi xoay người nhìn ra đường, không giống như một cử chỉ đợi. Hạnh chạy ra và kêu lên, trời ơi anh Uy, về mặt nàng mất sắc tự nhiên.

— Sao anh gàn quá vậy?

— Mở cổng cho anh đi chứ.

— Anh làm Hạnh sợ.

Uy tự làm lấy công việc mở cổng rồi bưng bình bước vào. Hạnh lùi lại và nàng biết không thể làm gì khác là theo Uy, đưa Uy vào phòng

khách. Anh làm Hạnh sợ. Hạnh đưa mắt nhìn vào nhà trong, trong đôi mắt mở rộng của nàng Uy nhìn rõ vẻ hoảng hốt sợ sệt. Uy bảo mời anh ngồi đi chứ. Hạnh bối rối, dạ.

— Mẹ ở nhà anh ạ.

Uy đã ngồi xuống trong cái dáng điệu bưng bình, tinh nghịch như cố tình trêu Hạnh.

— Ở hay, em nhớn rồi mà, bộ em không có quyền có bạn trai hay sao.

— Mẹ khó lắm mà anh.

— Anh biết, em có nhắc tới mấy lần.

Hạnh nói, giọng như có nước mắt:

— Em van anh, anh về đi, mai mốt rồi ta gặp nhau cũng được.

Uy chắc giọng:

— Anh không muốn đợi mai mốt, anh muốn bây giờ.

Mắt Uy nhìn Hạnh mới để sợ, đôi hàng lông mày rậm nhưng lên và như là một mệnh lệnh:

— Em ngồi xuống đi, đối diện với anh, anh có gì mà sợ.

Hạnh mím môi và bắt chợt đổi về mặt, nàng ngồi xuống chiếc ghế giậu đỡ cái mặt đanh lại. Tiếng nói Hạnh lạ lùng:

— Thưa ông, ông muốn hỏi cái gì?

Uy đối đáp tỉnh bơ:

— Tôi muốn nói chuyện với cô một lát.

— Rất tiếc tôi không có thì giờ.

— Tôi sẽ đợi.

— Mời ông về đi.

— Tôi sẽ đợi.

— Tôi mời ông về.

Giọng Hạnh run lên, em van anh, anh về đi. Nàng ứa nước mắt. Uy sưng sò, tê tái cả người, chàng mất hết cái vẻ bưng bình tự nhiên ban nãy. Nhưng không phải chuyện là bây giờ Uy đứng lên về là xong, là giải quyết được. Uy cố gắng nói một câu khó nói:

— Anh xin lỗi Hạnh.

Hạnh không nhìn lên, hai hàng mi nàng còn đẫm nước mắt:

— Anh không thèm nghe Hạnh, anh hay làm Hạnh sợ.

— Bây giờ anh về còn kịp không?

Hạnh nhìn vào nhà rồi lại nhìn Uy, giọng nàng đã bớt xúc động:

— Thôi ău ă, dù sao thì mẹ cũng đã biết rồi.

Uy trở lại vẻ tinh nghịch:

— Anh có có phải vào khoanh tay chào mẹ không?

Hạnh thụng hai bên má:

— Anh chỉ nhai đùa, trách anh đấy.

Uy đưa một ngón tay lên:

(Còn nữa)

NGỌN LÁ CHƯA XANH

NGỌC MINH

Ngày 9-3-72

Buổi tối, gặp lại bạn xưa ở thành phố lạ. Mừng và yêu biết mấy. Chắc ta đã nói những lời gì sau đó, quên cả! nhưng mà thấy rõ đời sống ngày càng đắp thêm cho mình những chiếc mặt nạ ngộ lắm, thấy không Đúng. Với những chiếc mặt nạ, Ngọc đã ngày giả lơ cười ngất chỉ đem về được tro bụi đối gương sầu. Và như thế, những người bạn đến rồi đi nắng, như mưa, như gió, như mây, như ngày, như tháng. Vẫn còn đâu những người rất thân rất mến. Nhưng rồi, ở một nghĩa nào, vẫn nghe tiếng lạc hồn nhau..

Ngày 10-3

Những gốc bàng lá đỏ nâu, ôi những gốc bàng lá đỏ nâu! Biển Phan Thiết, biển nào Nha Trang. Vẫn là những gốc bàng này tôi hát mãi mang theo mặt trời tan. Cái nợ cầm thư đã trút. Đêm nằm nghe sóng vỗ từ bên kia đường mà nhớ Ph. Th. quá đời. Thủ thi với Yến Vũ nằm cạnh « khi sáng, vừa đọc đề xong, em nghe « ư gan » ghê Vũ à. Muốn bỏ phôi thi mà đi như Hữu Lễ đã tuyên bố không thêm làm những đề tài xoay quanh những bốn phần tâm thương của người đàn bà. Nhưng cơ mà phải rán ngẫm đến cụ Phan Bội Châu nhà mình mà ngồi lại. Nhưng rồi như Vũ thấy em làm tiểu ngạo kể gì ». Cô Lâm lo lắng : « Thế có hy vọng chi không? Tôi cười : « Rất, nếu những người chấm đều là những người bất bình thường hay ít ra, có vài tâm hồn phóng khoáng khôn khổ một tí. Tuy nhiên, xem những bài được giải của những năm trước, thấy giám khảo và Ngọc chưa hợp gout đâu. Ngọc mãi trích dẫn những nhạc Phạm Duy, những thơ Giáng và một vài cảnh khổ trong những cảnh nghèo rất đời Việt Nam ».

Như những bài luận thi trong lớp, thầy An vẫn dặn dò : « Vì có sự tạo, tôi tạm cho em điểm cao nhất. Nhưng trong những kỳ thi toàn quốc phải gắng vào khuôn để cứu mình, kẻ hồng vì « phạm húy » kiểu ni oan uổng cho em lắm »...

Ngày 11-3

Lasan với những ly rượu không lồ tràn trên hoa lá và buổi hòa nhạc chiều thứ bảy của các père. Những tà áo màu bay nhiều quá. Ta thần thơ thơ ra đầu mồm đất cao nhất. Ph. Th., giờ này, có biết nhớ không? Lúc về nghe Ngự kêu rêu quá, hỏi nhỏ hẳn : « Thế mi có viết được bài thơ nào chưa? » Hẳn cười tươi như... hoa của đời Lasan : « Dĩ nhiên là có nhưng cũng như cô nhỏ Đi Chùa Hương của Nguyễn Nhược Pháp « bài thơ này em nhớ, nên chả chép vào đây »...

Buổi tối cả bọn đến hội quá Nha Trang Nghĩa Thực, người dẫn đầu dặn : « xem lẽ lối làm việc của người ta mà gắng về cố động trong giới học sinh về việc thành lập Bình Thuận Nghĩa Thực của mình nghe ». Gặp thầy V. H. và thầy hiệu trưởng của Nghĩa Thực. Câu chuyện lan man đến khuya. Anh Sơn có những dự phóng thật đẹp. Và việc anh giao cho em làm đó không khó lắm đâu nếu Phan Thiết ta cũng có thật nhiều những người đi trước hăng tâm, hăng sản, can đảm và nhẫn nại như những thầy chúng ta nói chuyện đêm đó.

Ngày 15-3

Thế là bỗng dưng, tôi lại vướng mắc vào một trò chơi mới chỉ vì muốn « cứu bồ » Phương Mai. Phải nhờ Phúc Cận giúp một tay mới vững tâm. Trò chơi không khó, nhưng tôi không thấy hứng thú vì thấy mình cứ bị bó buộc hoài với những việc làm ồn ào, chỉ chuốc lấy sự ghét bỏ mà thôi dù thành công hay thất bại. Tủi thân mà nghĩ rằng một đời ta phải nói lên những điều ta không muốn nói, làm những việc ta không muốn làm. Sống như thế dễ bị ghét bỏ. Mà muốn tách bạch một cõi, âm thầm như cỏ cát cũng bị ngộ nhận là lập dị quá, là một lối quảng cáo ngầm...

Ngày 18-3

Hai giờ đầu êm đẹp trừ một rắc rối nhỏ. Cô Tươi nói riêng : « So với những buổi lễ khác của trường tổ chức, sáng nay như thế xem như là đã thành công. Học sinh tự tổ chức trong khi tại Ban Chấp Hành rã tan rồi mà được như vậy là khá lắm rồi ». Tôi lo lắng : « Cờ rắc rối kia, thua có... » Cô trấn an : « Có gì đâu. Chỉ tại người lớn quan trọng hóa cái việc nhỏ nhặt đó mà thôi. Cứ yên tâm » Cô không biết, mọi người không biết... Từ ý kiến đầu đến khi thu dọn khán đài đến phiên gõ cuổi, mặc dầu tôi có mặt, có làm việc nhưng trong thâm tâm không nhập cuộc một phần hồn. Với riêng tôi, tưởng niệm và noi gương hai bà thì vẫn nhưng cần gì những hình thức rình rang đó Thầy Nào phê bình : « Bài diễn văn đó như là không viết sẵn. Nên có nhiều đoạn thật khá mà cũng có đoạn Ngọc cương ầu quá đi ».

Thật ra, không phải chỉ riêng bài diễn văn, mà cuộc sống tôi nữa, cũng là diễn kịch với nhau, đôi lúc xuất thần, lắm khi rã rời mỗi một thông tay buông xuôi mặc tình khán giả la ó chế nhạo...

Ngày 22-3

Từ điểm nhỏ rắc rối bên lề ngày lễ. Học trò nổi loạn. Vui nhỉ, « mấy đời giám thị có thương học trò » mà bây giờ học trò lại bênh giám thị. Mà

lại là bác giám thị của liên 11 mà lâu nay vẫn được xem như « Giám Chi Bảo » của Ban Giám Đốc. Tất cả cũng chỉ như một trò chơi thôi. Cũ chúng ta, bỗng bật một cách ngây thơ hay xác thực hơn chút nữa — cách ngu xuẩn. Nhưng mà đáng yêu, phải không? Vì tất cả chỉ là những học thực hành thích thú (thích thú như 6 chữ Tiên Học Lễ, Hậu Học Văn trên biểu ngữ chúng ta). Những điều học được rõ ràng nhất là học sinh làm nhiệm vụ mình trong nguy khốn chẳng ai bỏ ai. Nhưng khi « chính nghĩa » bị hất hủi lạc bởi người ngoài, phe ta đã biết tản đi thật đúng lúc. Đó là phần con người. Còn người lớn, may thay, bên cạnh những vị bưng mắt bịt tai làm ông phật đá đối với một thềm « ố hẹp hòi, cố ý bóp méo thiện chí đồng thời chụp trẻ con, vẫn còn một vài chứng tỏ lớp người đi trước vẫn còn sót lại những tâm hồn mở rộng khoan dung, cảm thông tuổi trẻ...

Ngày 1-4

Từ ngày nghe thầy Hóa cho biết có một giáo sư đang ngậm cho Ngoc một cái mũ, khá lớn, bỗng nghe có một nỗi gì chi phối trí óc trong những giờ khắc trên trường. Không phải là sợ sệt đâu, mà là thất vọng, thất vọng thật tình. Người lớn mà, có thể vậy sao? Rồi đây đưa đến hôm nay, tình làm giáo sư phiền lòng, tôi thần thờ muốn khóc. Và cảm thấy có những điều cần nói với thầy. Nhưng thầy không cảm thông, tha thứ. Nên những lời lẽ đó đành ngậm kín như sò cắn chặt vỏ cứng một đời.

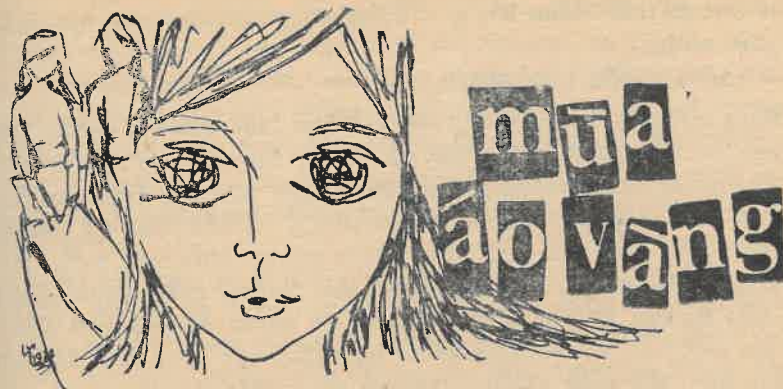
Ngày 8-4

Tôi chép lại được những ý nghĩ này của một người lạ nói với một người ở xa về tôi, hình như đã lâu: « Minh Ngọc dạo này hoạt động mạnh mẽ « bản lãnh cao cường », song bản lãnh bất chấp liều lĩnh thiên về hình thức quá, thú thật, tôi không thích... Tôi đưa cho đại huynh coi và ghi thêm D'accord? để hỏi xem dưới mắt huynh, muội muội có như thế không? Người nhìn thẳng vào mắt ta. Ánh nhìn cứng sâu mà bát ngát. Ôi, nơi ẩn trú của ta...

Ngày nào huynh đã nói như khuyên như với tiểu muội: « Nhiều người ghét Mai lắm. Nhất là bên nữ đó. Cần thận một chút nha ». Thôi thì người cứ ghét. Cũng như ta vẫn sống, vẫn cười, vẫn thất vọng lối đi của máu đến ngộp thở vì những lẽ rất vu vơ. Cũng như bao nhiêu người đã sống — hạnh phúc hay nhọc nhằn — dù muốn hay không. Cũng như bao nhiêu người đã chết.

Tất cả đều sống như thế, đều chết như thế, có bằng lòng hay không. Thì có gì để nói nữa đâu. Vì kể lẽ có bao giờ hết. Mà nói ra phỏng có giúp được gì đâu, hay ngược lại, chỉ phủ thêm một lớp ngọ nhận nữa mà thôi. Tiểu muội vẫn biết chữ « Một giọt tinh thương trong máu. Một hạt châu lý trong hồn. Cũng tỉ như những hạt kê cho chim sẻ cho trời quạ những ngày đông giá lạnh ». Nhưng làm sao muội dám nhận giọt tinh thương đó dù rằng có nó, muội thở dễ dàng hơn. Bởi đại huynh rồi cũng sẽ xa, muội không muốn có một ngày hằng mọi đường hơi, dứt đi tiếng thở...

Nên muội sẽ sống Một mình. Với những khó khăn đổ về từ mọi phía như thế. Được mà! Và sẽ gắng học cho trọn bài học của Vincent Van Gogh « Đau khổ không than van, là bài học duy nhất, ta phải học trong cuộc đời này ».

truyện dài TỪ KẾ TƯỜNG

— Đông mà còn nhỏ. Năm nay Đông mười ba rồi chứ bộ, Đông đã biết có khối ông thi sĩ ca ngợi tuổi mười ba. Tuổi mười ba là tuổi lớn, một tuổi quan trọng.

— Nhưng tuổi mười bảy còn quan trọng hơn.

— Tuổi mười bảy bẻ gãy sừng trâu hả?

Hạ cấu cổ tay Đông, rồi trêu lại:

— Còn tuổi mười ba vừa la vừa khóc.

— Bậy. Tuổi mười ba cài hoa trên đầu.

— Hoa gì?

— Hoa Ngọc Lan.

— Không phải. Hoa Phù Dung. Vì đời người con gái như hoa Phù Dung sớm nở tối tàn.

— Chị Hạ nói gì nghe buồn thấy mồ.

— Chị nói lại lời má của chị đấy. Câu này chị nhớ từ ngày còn nhỏ lận cơ. Lúc ấy chị chưa mười ba tuổi như Đông.

— Chị nhớ dai ghê rôi.

— Bởi cái câu nghe buồn, và đúng Đông nghĩ một chút xem có đúng không.

— Cái gì buồn buồn là không bao giờ Đông nghĩ tới rồi.

Hạ và Đông cùng cười. Những người xong buổi lễ túa ra đứng trên thềm nhà cao, hay dọc theo các tầng cây nhĩa ra đường. Ở đó những giọt mưa nổi dài xuống, với những cơn gió se lạnh. Khu phố vẫn còn chìm trong một vùng tối lơ mơ, những chiếc xe chạy chậm qua dưới đường mở cây

quạt nước xem thật buồn. Bảy giờ. Tiếng đồng hồ treo tường gõ dưới nhà. Đồng giục mình :

— Chết rồi. Sửa soạn đi học.

Đồng đứng dậy, uống hết ly sữa rồi đem luôn chiếc ly xuống. Đồng đã trúng con mèo làm nó thức dậy, rên gừ gừ. Hạ ẵm con mèo lên, đi một vòng trong phòng rồi để nó xuống giường mình. Con mèo tìm được hơi ấm, rúc ngủ ngon lành. Hạ đi thay áo, sửa soạn tập vở cho vào cặp da. Hạ tìm chiếc lược chải mái tóc. Khi đứng trước gương nhìn mặt mình. Hạ bỗng bàng hoàng thấy những chấm mụn nổi lên. Những chấm mụn không làm gương mặt Hạ xấu xí, nhưng làm Hạ sợ, cái sợ vu vơ của một người vừa bước qua một tuổi và cảm thấy tuổi nhỏ không còn theo nhịp đập của trái tim mình nữa. Một ngày nào đó, trái tim không đập theo ý ta, thì sao?

— Mau đi chị Hạ ơi. Mưa vẫn còn to lắm. Đi sớm kẻo trễ giờ đấy. Hôm nay Đồng có hai giờ toán đầu. Giáo sư khó như một vị hung thần.

— Hôm nay chị có hai giờ Việt Văn đầu. Giáo sư lại khoái ngâm thơ.

— Đúng là Thứ Hai, trời mưa.

Hạ mỉm cười. Quêa những chấm mụn vừa mới nổi trên da mặt hồi đêm. Khi kéo ngăn tủ lấy cây viết, Hạ bỗng gặp gói thuốc vơi phân nửa của Nguyễn. Có cả một bao diêm, cũng vơi phân nửa. Hạ nhớ lại gương mặt Nguyễn, đôi mắt, và dáng ngồi của người con trai xa lạ mới quen trong một lần gặp gỡ. Hạ bối rối, nóng ran cả hai gò má. Hạ rút một que diêm quẹt lửa. Mùi diêm thơm nồng trong không khí lạnh. Hạ thổi phụt cho que diêm tắt rồi bẻ gãy làm đôi ném ra ngoài cửa sổ. Tiếng chuông ngôi nhà thờ đổ vaang. Tiếng kính koong kính koong ngân trong tiếng mưa Hạ đều xách cặp bước xuống cầu thang.

Đồng đã đứng chờ Hạ sẵn trong phòng khách Cậu Mợ Bảo vừa thức dậy ăn sáng. Cậu ngồi trong ghế đọc tờ báo một cách vội vã. Mợ nhìn ra mưa nói với Đồng và Hạ.

— Trời mưa không to nhưng dai dẳng lắm. Hai đứa phải mặc áo mưa kín, trùm cả đầu chứ không thôi sẽ bị ướt như chuột đấy.

Đồng vừa mặc áo mưa vừa khúc khích :

— Tại sao không gọi ướt như mèo mà gọi là ướt như chuột, hả má? Mợ lờm :

— Còn hỏi. Mèo là mèo đấy, người ta tránh cho mà không biết thân. Đồng rụt cổ, thè lưỡi :

— Coa mà là mèo sao? Ba vẫn gọi con là Rắn Mối vì con hay thè lưỡi. Cậu Bảo ngừng lên cười :

— Thôi đi học đi coa nhỏ, ở đó mà đùa, trễ giờ.

— Dạ, con đi ngay.

Hạ nãy giờ đứng một bên cười cười chứ không góp chuyện. Hạ cũng đã mặc áo mưa xong. Cùng cúi đầu với Đồng trước cậu mợ Bảo chào đi học. Hạ vẫn có cảm tưởng mịch chưa thân mật lắm với gia đình này. Nhiều lúc Hạ còn tủi thân với những giây phút một mình. Và coi thủ tục cúi đầu

chào đi học trước một ngày là một điều vớ vởi, giả dối. Hạ thích được nói một câu ngọt ngào, thích được vuốt lên mái tóc, dù Hạ đã lớn. Thay cho lời nói bằng một nụ cười, rồi đi. Trường học ở đằng trước. Cái tấm bảng thanh thang đó và vòm cây xanh trùm xuống một khoảng không còn lại trong những ngày Hạ mười bảy tuổi đã làm Hạ bối rối. Hạ không muốn phải bối rối trước tình cảm trong gia đình. Và lần nào Hạ cũng có cảm giác nóng ran hai bên mang tai khi cúi đầu chào cậu mợ bảo vởi câu nói thành ước lệ.

— Thưa cậu mợ con đi học.

Câu nói không có khả năng làm xích gần lại tình thương của Hạ và cậu mợ Bảo. Nó vẫn như thể Bình thảo. Và tuy nhiên, Hạ biết. Cậu mợ Bảo vẫn quý mến Hạ. Trong nhà Hạ chỉ gần gũi được với Đồng, và thân thiết với Phượng ở trường học. Hạ biết đời sống của mình như thế và tạm chấp nhận nó tới ngày phải xa trường. Sáng nay đột nhiên Hạ buồn.

Cơn mưa làm bầu trời âm đục, tươm nước. Những ngọn lá rủ xuống trên con đường lờ mờ những góc phố, những ngôi nhà. Phía bên kia ngôi nhà thờ có chiếc taxi vừa đưa người vào trở ra. Đồng vẫy lia lia. Hai đứa đứng nép vào nhau chờ chiếc xe băng qua cặp vào lề. Cửa xe mở. Đồng lên trước, Hạ lên sau. Những giọt nước long lanh trên lần vải áo mưa làm Hạ lạnh. Đồng đã lấy kính ra đeo vào mắt. Con nhỏ vẫn mắc cỡ khi đeo kính cận thị ngoài đường. Đồng nói :

— Phải đeo kính để nhìn cho rõ phía trước, nhìn những giọt mưa tái tẻ trong buổi sáng nay.

Hạ mỉm cười trước câu Đồng nói. Đôi khi, Đồng cũng nói được một câu thật dễ thương và mang tính chất văn chương, bình thường Đồng chỉ nói những câu gọn, thực tế. Điều này không lạ, vì Đồng sống trong một gia đình thực tế, và còn trẻ con. Chẳng hiểu sao dưới mắt Hạ Đồng vẫn còn trẻ con dù Đồng đã có thể được gọi là một thiếu nữ. Phải chăng Hạ đã cảm thấy mình không còn giống như Đồng nữa. Đời sống đã có một thứ ánh sáng tình trường hơn, và đã được tô bằng một nét màu xám chững chạc. Hạ cũng đã mỉm cười cùng với ý nghĩ này khi nhớ tới Nguyễn. Dưới mắt người con trai kia, Hạ và Phượng lại được gọi bằng một cô bé.

Chiếc xe chạy chậm qua những con đường quen thuộc. Ngôi chợ họp trong buổi sáng mưa vởi những chiếc xe hàng to lớn còn chất đầy rau cải và những người lù lù xám ngoét, qua những màu sắc nổi rực của trái cây. Xe ra đường lớn. Ánh đèn ở ngã tư xanh, người cảnh sát nép vào cái dù che trắng toát phía trên đầu. Hạ như còn nghe thấy tiếng chuông đồng trên các ngọn lá rủ xuống, và trong một khoảng không mù âm những âm thanh kỳ lạ, mơ hồ. Hạ nghĩ tới Phượng giờ này chắc đã tới trường. Nó đang đứng lạ, mơ hồ. Hạ nghĩ tới Phượng giờ này chắc đã tới trường. Nó đang đứng trong một góc nào đó để chờ Hạ. Tự nhiên Hạ cũng nhớ ngay ra Nguyễn, người con trai lạ gặp trong bệnh viện. Đôi mắt ấy có gì mà như lúc nào cũng rình rập theo Hạ, dõi những bước chân của Hạ. Bây giờ, trong buổi sáng-mưa bay này anh đang làm gì. Tờ báo kia chắc chắc anh có đọc hết

hay không. Hạ cười thăm. Trò chơi đùa nhau hôm trước nghĩ cũng ngộ nghĩnh. Hạ nhớ mình có một gói thuốc lá và một bao diêm để trong ngăn kéo bàn, ở nhà. Hạ chưa nghĩ bao giờ sẽ trả lại cho người con trai kia.

— Chị Hạ chị Hạ. Thấy gì không ?

— Thấy gì ?

— Đẳng xa kia, ở một ngã tư, có một đám tang. Họ đi trong mưa.

Hạ quay về phía tay Đông chỉ, quả có một đám tang và người đưa đi dầm trong mưa. Hạ cũng nhìn thấy lờ mờ qua cửa xe ràn rụa nước cô xe sơn son thiếp vàng dành cho người chết vừa qua khỏi ngã tư. Hạ quay lại nói với Đông :

— Gặp đám ma đầu ngày hên lắm.

— Chắc hôm nay Đông khỏi phải bị trả bài.

Hai đứa cười. Cửa kính xe quây lên hết nên không khí trong xe khó chịu. Hạ nhìn ra hai bên đường, tự nhiên Hạ thấy yêu thích những cái hoa giấy nở trong khoảng rào cây xanh của một ngôi nhà nằm bên đường. Và Hạ nhớ lại một đoạn phim đã xem với Phụng cách đây rất lâu. Người con gái đi học bằng xe đạp trong buổi sáng sớm qua các ngã đường còn nhiều sương mù. Những chuyến xe điện, những đứa trẻ con băng qua đường vẫy tay cười đùa. Hạ biết đó là một thành phố mộng tưởng của mình. Chứ thành phố của Hạ đang ở làm gì có một buổi sáng đẹp như vậy. Nếu không có cơn mưa sáng nay đường sẽ tràn ngập xe cộ. Nắng bụi sẽ thay cho sương mù, khói xăng sẽ làm ngộp thở, Kề ra buổi sáng có mưa cũng là một điều thích thú, thành phố dịu lại, tấm gọi sạch sẽ bụi bặm lá cây rác rưởi. Và cho người ta có quyền mơ mộng chốc lát.

Xe tới trường, đậu lại bên lề. Từ trong xe Hạ đã trông thấy Phụng đứng nép vào một thân cây lớn, tàng lá bịt kín bên trên che những giọt mưa xuống. Hạ mở cửa cùng với Đông nhảy xuống. Đông trả tiền rồi chạy vào trường khi thấy Hạ vẫy tay với Phụng

— Sao tới sớm vậy ?

— Đưa em đi học sớm nó chở tới quãng ở đây. Đứng chờ Hạ mà lạnh run.

— Có mặc áo mưa mà lạnh nổi gì, lại những nhẻo rồi.

— Áo mưa vẫn lạnh như thường.

Hạ vòng tay ôm ngang lưng Phụng. Hạ ngược lên nhìn tàng cây che phủ những giọt mưa. Một chỗ đứng tránh mưa tốt, và thơ mộng. Từ đây có thể nhìn qua bên kia đường, thấy vệ cỏ chạy cặp theo hàng rào tường quét vôi vàng nhạt, loang lổ nước mưa. Thiên hạ đứng nói chuyện với nhau dưới các bóng cây. Có những chiếc thuốc lập lờ của mấy gã con trai đứng bên mấy tà áo trắng. Họ tạo cho buổi sáng một sự đầm ấm, dễ thương, và mưa là một cái cớ để người ta bắt chuyện với nhau để biến thành những nụ cười. Hạ bỗng nói vào tai Phụng :

— Sáng nay lạ lắm Phụng ạ.

Mắt Phụng sáng lên :

— Có nhiều tiền phải không không ?

Hạ bĩu môi :

— Bộ tiền rơi trong giấc mơ hay sao mà Phụng hỏi vậy ?

Giọng Phụng dài thòng :

— Chứ là cái gì, ai mà hiểu nổi ?

— Nói nhỏ thôi nghe.

— Nói lớn cũng được. Mưa như thế này, chỉ có hai đứa đứng dưới gốc cây có ai nữa đâu mà Hạ sợ người khác nghe.

— Sợ chứ. Không có người nhưng cũng có cây cỏ, những giọt mưa. Lá chết dưới chân mình.

— Thôi đi Tiểu Thu, tính nói chuyện thần tiên, chuyện này xưa khi loài vật còn nói được tiếng người hả ?

— Ngộ lắm. Ngày nhé. Sáng nay lúc đi học Hạ vô tình cầm đến gói thuốc của anh chàng Nguyễn, rồi lại vô tình kéo lấy một que diêm bật lửa. Kỳ cục chưa, không hiểu là diêm gì, lạ quá ?

Phụng nhướng mắt tỉnh nghịch :

— Đó là diêm... bị đòi nợ.

— Ai thiếu nợ ai mà đòi ?

— Hạ thiếu nợ anh Nguyễn chứ còn thiếu ai nữa.

— Bao giờ, cái gì ?

— Gói thuốc, bao diêm. Vừa nói đó lại quên.

— Cái đó đâu phải là nợ. Phụng đưa cho Hạ nhờ giữ giùm kia mà ?

— Ấy đấy, theo một lý thuyết gia của chủ nghĩa tình cảm thì gọi là nợ. Anh nợ ở nợ nặng nợ, Chứ Nợ viết hoa đấy, hiểu không ?

Hạ nhăn mặt :

— Ông lý thuyết gia tên Tiểu Phụng chắc.

— Phụng ăn nhằm gì. Ông ta màu nhiệm lắm, không thấy được đũa, nhưng ông ta lại thấy mình rất rõ, nhất là thấy cái gì đang xảy ra trong mắt mình. Ông ta đang thấy khói xanh um trong đôi mắt của Hạ, cô Tiểu Thu Ly Hạ đấy,

Hạ dụi mắt :

— Khói nào đâu. Mắt Hạ chỉ có những giọt mưa thôi.

— Mưa đang bọc thành khói. Và khói đang bay về một hướng trời.

— Trời mưa khói không bay nổi.

— Không bay nổi thì khói tích lũy lại, ú đọng lại, chứa chan chan chứa làm mắt Hạ thành một rừng sương khói âm u ?

Hạ phát vào vai Phụng :

— Rừng nào mà sương khói âm u ?

— Rừng của riêng hai người. Hai từ xa lạ tìm đến nhau. Hạ đã thuộc bản « Tìm Nhau » chưa ?

— Thuộc từ lâu rồi. Ngày nào Hạ cũng hát, nhưng không biết ai tìm ai.

— Tiểu thư Ly Hạ tìm một người.

— Ông bán bánh cuốn chắc.

(còn nữa)

VIẾT NGẮN

còn mãi
trong nhau

NGUYỄN ĐÃ TRỞ VỀ ĐÂY, CHUYẾN XE CỦA NGÀY cuối năm đã đưa Nguyễn xa thành phố ồn ào nhộn nhịp mà ở đó Nguyễn thấy mình như bị tách rời. Nguyễn về đây không phải để vui hưởng những ngày đầu năm mà về để thăm anh và thị trấn bé nhỏ ấp đầy kỷ niệm một thuở của chúng mình. Hôm nay thì vừa đúng một năm anh xa Nguyễn và hai tháng sau ngày ấy Nhã cũng theo anh bỏ Nguyễn ở lại bơ vơ giữa thị trấn này. Nguyễn làm sao sống nổi khi chung quanh Nguyễn cái gì cũng có thể gợi lên kỷ niệm mà anh và Nhã ngày càng vượt xa tầm tay Nguyễn. Cuối cùng rồi Nguyễn cũng phải bỏ khung trời thương yêu này vào một chiều mà cô đơn và thương nhớ trong Nguyễn đã lên đến tuyệt đỉnh. Thế là từ ngày ấy những ngọn đồi, những con đường và trong vườn Bích Câu chiều chiều không còn tiếng cười đùa của Nhã, Nguyễn và anh nữa. Hành lang của nhà thủy tạ nay không còn là nơi nghỉ mệt của ba đứa sau những lần đùa nghịch. Ôi tiếng cười ngày ấy nghe võ dòn như pha lê cùng những bước chân sáo trên đồi thuở ấy sao vô tư lạ. Nay thì tất cả đều trở thành dĩ vãng, mà có ai níu kéo được thời gian trở lại? Những ngày hạnh phúc, vô tư ấy đã lún sâu vào quá vãng chừ thì đang kết thành những vòng đai phiền muộn quấn vòng lấy đời Nguyễn. Biết đến khi nào Nguyễn mới thoát khỏi vòng đai ấy hở anh? Ngay trước người ta vẫn bảo mình chơi thân ba đứa xui lắm nhưng có đứa nào tin đâu anh nhỉ, không ngờ lời nói đó bây giờ thành sự thật và chừ thì mỗi đứa một phương trời. Nhã ở tận ngoài miền biển, những chiều buồn Nhã thường tìm ra biển một mình tưởng để vui bớt nỗi buồn nhưng chính những kỷ niệm lại khơi dậy nỗi nhớ hơn bao giờ hết trong Nhã. Nhã vẫn cô đơn và mong có ngày sẽ được về thăm khung trời thương yêu này. Nhã nói thế trong những lá gửi về cho Nguyễn. Lâu lắm rồi không còn được gặp nhau nữa, Nhã vẫn còn trông lại những hoa hồng đỏ để nhớ anh và Nguyễn đấy. Niềm mơ ước của Nhã và Nguyễn bây giờ là được sống gần nhau như thuở trước nhưng biết đến bao giờ Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau và niềm mơ ước ấy thành sự thật? Ôi xa vời lắm, Nhã ạ.

Thời gian chẳng bao giờ ngừng lại ở một cái gì cũng như nó chẳng là liều thuốc làm mờ nhạt đi nỗi đau khổ đau đời của Nguyễn như Nhã đã nói ngày tiễn Nhã ở phi trường, để chiều nay, chiều của một năm tàn, nỗi buồn ấy khiến bước chân Nguyễn lại tìm về chốn cũ mà nghe lòng mình thoát đau cô mình nghẹn cứng. Vườn hồng nhà Nguyễn nay không còn những hoa hồng trắng cạnh cây anh đào mới bắt đầu ra nụ tím. Từ ngày Nguyễn về Sài Gòn học mẹ đã thay Nguyễn trồng hồng trắng và những cây anh đào vì hai màu này thích hợp với mẹ hơn. Thuở trước bố là một cánh chim, bố say mê mẹ vì ánh mắt, nụ cười. Nhưng bố vẫn bỏ mẹ một mình, bố

mê nghiệp bay hơn. Rồi một chiều kia khi Nguyễn vừa biết gọi tiếng bố thì bố không còn nữa, cánh chim giang hồ bố đã xếp lại và bố ngủ một giấc thật dài, cho đến bây giờ mẹ vẫn hoài là một cô phụ.

Có phải vì thế mà từ nhỏ Nguyễn đã biết yêu màu tím của mẹ. Mẹ buồn lắm vì sợ con gái mẹ sẽ khổ như mẹ nhưng mẹ chẳng làm sao cho Nguyễn bỏ được màu tím. Và anh đã là người làm cho mẹ mất nỗi buồn ấy từ ngày quen anh, mỗi ngày Nguyễn đều được hai nhánh hồng đỏ thắm, một của anh và một của Nhã. Lâu dần rồi Nguyễn cũng yêu màu đỏ, anh đã cho Nguyễn một cây hồng để trồng trong vườn nhà Nguyễn giống như vườn hồng nhà anh. Chừ thì vườn hồng ấy cũng mất, còn ngôi nhà của Nhã đã có chủ khác ở rồi, vườn ấy bây giờ chỉ còn những hoa hương dương thôi anh ạ.

Chiều nay Nguyễn sẽ mặc lại cái áo màu rêu anh thích đó để lên thăm anh, Nguyễn không mặc áo len đâu, Nguyễn muốn chia bớt cái lạnh của anh. Chiều nay Nguyễn sẽ mang đến ba nhánh hồng trắng cho anh để rồi từ nay mãi mãi Nguyễn sẽ không bao giờ còn được yêu hoa hồng nữa và màu tím sẽ là màu muốn đời Nguyễn yêu.

TRÂM DU

RỒI CÓ MỘT PHÚT GIÂY NÀO ĐÓ, THỰC TẾ LÀM HỒN bàng hoàng kinh ngạc và tan nát. Phải, bạn bè đố, từng chia nhau những giọng cười mật ngọt, chia nhau từng ngôn ngữ, dặt dìu nhau qua những đàng cày hay từng bước ngập ngừng để phá phách. Thế mà có ngờ đâu, chính thế, làm sao mà biết được lòng người. *Đó sông đó biển dễ dờ, nào ai lấy thước mà đo lòng người!* Sao nữ buồng lời để dim em xuống tận cùng khổ khổ. Có phải thế chẳng? À ừ, võ về đừng buồn nhé, Em mời chị nhẹ nhàng bước chân xuống bên vệ đường thôi, sẵn sàng hơn, còn phải có những cái gai vô tình xén vào gót chân nữa cơ. Em sẽ thu mình hơn trong cái vỏ ốc mặc cho nhân gian nhé! Mà dù thế nào chăng, cũng sẽ có một cánh hồng và lời chúc của em vào ngày sinh nhật gửi bạn nhé?

Rồi có một phút giây nào đó, mông mị còn làm xao xuyến chất ngất hơn, làm đại khờ đời mắt, mấp máy đời môi, mà có lẽ sẽ hồng thêm hơn chẳng. Bước chân nào luống cuống, dáng dấp thêm ngưng ngưng và nụ cười e ngại. Bồng bênh trong ánh mắt nhốt kín đời em đó, mãi mãi đuổi theo sao? Một chiếc lá lìa cành làm tỉnh mộng mơ hoa của em. Xa xôi ngút ngàn rồi. Không là gì cả phải chẳng? Phải chăng dài gương ấy, ngày tháng thật cách xa tưởng chừng như mất hút mù khơi, hay đắm đuối nhìn nhau không nói thành lời ở ngày hôm qua? Ở luân trước trong suốt thời gian dài của vài năm qua, nhớ chẳng hở? Em chỉ có bạn bè và gia đình, thế mà chẳng được gì cả. Vâng em biết. Mà dù thế nào chăng, cũng sẽ có một cánh hồng và lời chúc của em gửi bạn em ngày sinh nhật.

THY ANH

rồi
giây phút
nào đó

VIẾT NGẮN

CUỘC PHÒNG VÂN
NUÔI DƯỠNG

1. Bạn có bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm qua không? Tuổi Ngọc có đúng là tuần báo của tuổi vừa lớn không? Hoặc bạn có muốn Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi?
2. Bạn thích mục nào nhất? Bạn muốn loại bỏ mục nào?
3. Theo bạn, Tuổi Ngọc có ru ngủ bạn u mê hoặc có thể xui bạn bán nước cầu vinh không?
4. Nội dung: Khô khan quá? Uớt át quá? -- Hình thức: Cầu kỳ quá? Đơn giản quá? Bạn muốn đề nghị gì?
5. Chắc chắn Tuổi Ngọc đáng chế một câu, xin bạn một lời thành thật nhất.

Tuổi Ngọc sẵn sàng chờ đón ý kiến của Bạn Ngọc, như những hơi thở cần thiết nhất, để nuôi dưỡng Tuổi Ngọc. Và khi đủ tuổi để bước sang năm thứ hai, Tuổi Ngọc sẽ xứng đáng, hy vọng, với ưu ái của Bạn Ngọc mà tiến xa hơn.

VÂN DUNG, Gia Định

1.— Vân rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc, nghĩa là Tuổi Ngọc là một tuần báo đúng với nghĩa của nó: viết cho tuổi vừa lớn.

2.— Mục nào Vân cũng thích ngang nhau cả và mong rằng Tuổi Ngọc sẽ — nếu có thể thêm mục mới thì tốt — chứ đừng bỏ bớt mục nào cả, nhé!

3.— Theo Vân, Tuổi Ngọc cần viết về lứa tuổi vừa mới lớn, chứ chẳng có ru ngủ u mê hay bán nước cầu vinh gì cả.

4.— Nội dung: trên trung bình không « khô » mà cũng chẳng « uớt ». Hình thức: trình bày trang nhã, hợp với « gu » của tuổi này lắm.

Đề nghị: nếu được, xin Tuổi Ngọc đính thêm vào báo một tấm thiệp nhỏ có đề tên họ (nhiều chữ) để bạn ngọc có thể làm quà tặng cho nhau, nhé được không?

5.— « Tuổi Ngọc xứng đáng rất u là xứng đáng » — là một tuần báo có thể hãnh diện nằm trong ngũ cặp của dân « hủi » hay « kíp » mà không sợ là « viên thuốc độc học đường », được không?

ĐỒNG THẢO, Tuy Hòa

1.— Đối với tôi, sau gần một năm theo dõi Tuổi Ngọc, tôi vẫn thấy chưa có gì không đáng hài lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc. Có lẽ cũng chính vì lý do đó mà Tuổi Ngọc vẫn chưa bao giờ thiếu trên bàn học của tôi vào những ngày thứ sáu trong tuần.

2.— Mục « Nhìn xuống cuộc đời » có

lẽ được tôi ưa thích và để ý đến, nhiều nhất, tiếp đến là Ngọc thân ái, Chạp phỏ tuổi ngọc, Bệnh mới lớn, Biết một biết mười, Sưu tầm... Mục Bông hồng cho tình đầu đã kéo dài quá lâu và không có gì đặc sắc nên có thể tạm ngưng thì vừa, thay đó cho phần thơ được nhiều hơn.

3.— Có lẽ Tuổi Ngọc đã vì một thành kiến nào đó mà đặt ra câu hỏi số ba, chuyện này có thể nói là Tuổi Ngọc chưa thể có đủ công lực hay sức mảy mà có thể làm được... nghe phát run ra đấy!

4.— Kể ra thì Tuổi Ngọc vẫn chưa thiên quá nhiều về một trong hai thái cực: uớt át và khô khan. Tuy nhiên về nội dung nên bỏ đi một số sắc thái giả tạo như trong một truyện dài chẳng hạn. Đào sâu hơn các suy tư dẫn vật của lứa tuổi này ngoài việc mộng mơ đưa đón. Tuổi vừa lớn không phải chỉ có thơ tình, con đường lá me bay... Hình thức nên duy trì. Không có gì đáng phàn nàn.

5.— Có thể lời chê và lời khen chân thật nhất của tôi là: sao lại thường than thở quá dzậy. Vui lên đi; tốt. nên chống gậy mà đi, ngày mai trời lại sáng.

NGUYỄN KIM NGÂN, Regina Pacis

1.— Chủ trương của tuổi Ngọc năm qua rất hay. Tuổi Ngọc về lên những mối tình của thuở học trò, trong sạch vô cùng nên rất đúng với nghĩa của nó. Tuổi Ngọc là tuần báo hiền hòa, thơ mộng và dễ thương nữa thì quá đủ điều kiện của nó rồi, cần chi phải ồn ào tranh đấu. Tuổi Ngọc kiêu hiệu cho lứa tuổi mười sáu (16). Mà ở lứa tuổi này đâu thích tranh

đấu chỉ thích những gì có tình cảm nhẹ nhàng vương vào hồn để vu vơ buồn một mình.

2.— Mục mà Ngân thích nhất đó là: « Mục Bông Hồng cho tình đầu » và những « đoán vận ». Trong « Tuổi Ngọc » chẳng có gì đáng bỏ vì mỗi mục có một cái hay riêng của nó.

3.— Nhắc lại câu một « Tuổi Ngọc » là tuần báo lành mạnh, dễ thương dành cho lứa tuổi vừa lớn chứ không phải là tờ báo chính trị để xúi ai cầu vinh hay bán nước. « Tuổi Ngọc » chẳng những đã không ru ngủ Ngân, mà chính nó lại làm cho Ngân say mê như một món ăn bổ dưỡng tinh thần vậy.

4.— Nội dung của Tuổi Ngọc tương đối, nhưng mấy lúc gần đây hơi khô khan. Hình thức vừa phải và Ngân mong sao cho Tuổi Ngọc sống mãi.

5.— Tóm lại Tuổi Ngọc vĩnh viễn vẫn là bóng mát của « Lứa Tuổi Thích Ô Mai ».

LÊ ĐẮC ĐÌNH HỒ, Nha Trang

1.— Với một chủ đề « Tuần Báo Của Tuổi Vừa Lớn » nên Tuổi Ngọc chẳng bao giờ con nít hoặc già cả. Do vậy những tình cảm vụn vặt của lứa tuổi vừa lớn được « biến thiên » trong « những hàm số » rất u là được... « xác định ». Tuổi Ngọc phải tranh đấu chứ! Nhưng có lẽ chỉ nên ở trong vòng tình yêu của lứa tuổi vừa lớn và tình yêu quê hương thôi. Có nghĩa là đừng « người lớn hóa » Tuổi Ngọc.

2.— Chẳng muốn loại bỏ mục nào (vì hầu như thích « hết trội » cả) mà còn muốn Tuổi Ngọc thêm vào nữa

cả. Nhưng thích nhất vẫn là các truyện của các nhà văn Duyên Anh, Mường Mán, Từ Kế Tường...

3.— Có ru ngủ trong tình yêu của lứa tuổi vừa lớn thì có, tuyệt nhiên chẳng có chữ « hoặc ».

4.— Tất cả « dung môi » về khô khan, ướt át, cầu kỳ, đơn giản được Tuổi Ngọc hòa hợp lại một cách khéo léo bằng chất « xúc tác » Tình Yêu và sự hiểu biết của tuổi vừa lớn. Tuy nhiên Thảo vẫn thấy Tuổi Ngọc kém về môn Tình Yêu Quê Hương. Đó là lời đề nghị.

5.— Nếu chỉ lần quần trong vòng của « Lứa Tuổi Vừa Lớn » hoài thì nhàm quá, cách năm ba số nên có « một cuộc cách mạng » về gương danh nhân — tình yêu quê hương... Tự chung vẫn là câu: « cho là lạ một chút hơn ». Riêng Thảo đã khen, tình đến nay, trong 42 số báo đủ rồi và mong rằng cây nến đầu, những cây nến sau vẫn đỏ hồng, thấp sáng sinh nhật cho « bé tuổi ngọc » mỗi năm.

TRẦN HUỖNH BỬU CHI, (?)

1.— Qua một năm Bửu Chi rất bằng lòng với chủ trương mà Tuổi Ngọc đã và đang thực hiện. Theo Bửu Chi thì Tuổi Ngọc không những là tuần báo của tuổi vừa lớn mà còn là những tuổi đã lớn. Và mong Tuổi của Ngọc sẽ tranh đấu với những lập trường chính đáng mà mình đã nắm được.

2.— Bửu Chi rất thích mục « Bông hồng cho tình đầu » vì mỗi một mẫu chuyện là một chuyện tình đẹp nhất ngoài ra Bửu Chi không loại bỏ mục

nào hết trái lại còn muốn tăng cường thêm mới khổ chữ !...»

3.— Về việc Tuổi Ngọc ru ngủ bạn đọc thì ắt là không rồi vì đọc ở Tuổi Ngọc sẽ thấy những gì đẹp và dễ thương cho một lúc tuổi đang lớn thể thôi !

4.— Phần nội dung và hình thức mong Tuổi Ngọc cứ duy trì mãi, nhất là phần hình thức.

5.— Sau hết, theo Bửu Chi nghĩ thì Tuổi Ngọc không có gì để có thể chê được, còn khen thì cũng không hẳn vì dầu sao cũng mới là một bước đường đầu. Bửu Chi chỉ mong Tuổi Ngọc sẽ mãi mãi là tuần báo dễ thương nhất cho một lứa tuổi đang lớn đúng chủ trương mà Tuổi Ngọc đã thực hiện.

LÊ THANH NAM, Sa Đéc

1.— Rất đồng ý với chủ trương mà Tuổi Ngọc đã theo trong năm qua, tuy vậy một đôi khi Tuổi Ngọc cũng có một vài bài đi qua làm hiểu biết của lứa tuổi mộng mơ. Tuổi Ngọc chỉ nên và phải là môi trường để lứa tuổi vừa lớn mơ mộng có chỗ để mộng mơ vì vậy không nên trở thành một diễn đàn tranh đấu ồn ào sẽ mang nhiều khía cạnh không thích hợp với tuổi trẻ.

2.— Mục nào cũng hay cả, ngay đến cách trình bày cũng thích hợp, nên thêm vài mục như những bài nói về kinh nghiệm để tuổi mới lớn bước vào đời khỏi ngỡ ngàng,

3.— Đọc Tuổi Ngọc sẽ phong phú hóa tư tưởng nhưng đó là những tư tưởng có tính cách nội suy nhìn vào chính mình để lý tưởng hóa cái mà

tuổi mới lớn bắt đầu chớm nở, đó là tình yêu.

4.— Nội dung phong phú, đọc Tuổi Ngọc lứa tuổi mới lớn sẽ có một số kiến thức phổ thông đáng kể. Nên tăng số trang báo để mở thêm vài tiết mục về học đường, giáo dục v.v...

5.— Thành thật mà nói Tuổi Ngọc là tuần báo « Phổ thông cho tuổi trẻ nhưng không tầm thường, giản dị, không nhạt nhẽo ».

HỒ ĐÌNH LUẬN, Huế

1.— Năm qua tuần báo TN chủ trương một đường lối rất phù hợp với tuổi vừa lớn: cho nên Tuổi Ngọc năm rồi có một lối đi tuy âm thầm, nhưng hết sức thu hút độc giả: chúng ta nên giữ lối đi ấy hy vọng một ngày rất gần đây sẽ sáng sủa hơn.

2.— Bông hồng cho tình đầu. Không nên bỏ mục nào.

3.— Tuổi trẻ chúng ta hiện giờ bị đầu độc rất nhiều do một số báo vì tính cách thương mại, vừa đăng nhiều mục, những hình ảnh lả tả, những bài khiêu dâm trắng trợn. Chỉ có 1 số báo giữ tư cách đứng đắn của đường lối giáo dục văn hóa, mà tuần báo TN một trong những tờ báo ấy.

4.— Nội dung có thể nói tạm được, về phần hình thức những bức tranh bìa đều na ná những hình vẽ đồ nên thay đổi chẳng hạn như vẽ phong cảnh, hay copy những hình đẹp của ngoại quốc. TN cũng nên đề ý đến việc đóng vì có nhiều quyền mới đựng đến là đã thấy lả toi rồi.

5.— Tóm lại TN tuần báo mà các

bộ « hủi cua » và « kẹp tóc » nên đọc vì đó là 1 tờ báo mà các bạn trẻ chúng ta thấy có nhiều ích lợi.

HIỂN MAI, Wichita Fall Texas.

1.— Hiến Mai bằng lòng, nếu không gọi là thích, với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm qua. Đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn và lẽ dĩ nhiên, Hiến Mai chẳng thích tờ báo mà mình yêu mến lại « eo ơi » đến thế.

2.— Mục nào Hiến Mai cũng thích, chẳng muốn bỏ mục nào.

3.— Nội gì nghe ghê quá trời !

4.— Về nội dung, Hiến Mai thấy, chỉ vừa làm cho một tí khối buồn, khối mờ, khối mộng lang thang vào mắt mình. Nghĩa là Hiến Mai thấy cuộc đời đẹp thêm một tí. Còn về hình thức, đơn giản và « dễ thương », nếu không nói « đẹp nhất thế giới ». Đề nghị của Hiến Mai: xin tăng thêm trang và dịch « Tình Mộng » dài dài thêm một tí.

5.— Chắc chắn Tuổi Ngọc đáng chê một câu và cũng có thể được khen một câu, Hiến Mai cũng nghĩ như vậy. Nhưng dầu sao, Hiến Mai cũng phải nói cho Tuổi Ngọc biết rằng, Hiến Mai, ngày giờ học, tuần nào cũng phải có một cuốn « Tuổi Ngọc » để chung với sách vở. Mùa thi sắp đến, Hiến Mai bỏ Ti Vi, bỏ sách báo khác, đồ cả đi chơi. Nhưng bỏ Tuổi Ngọc, Hiến Mai buồn lắm, Tuổi Ngọc ơi.

QUỖNH ĐÀO, Vĩnh Long

1. Cháu rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc trong năm qua.

Tuổi Ngọc đã đúng nghĩa với tuần báo của tuổi vừa lớn. Cháu chỉ muốn Tuổi Ngọc đúng nghĩa với tên « tuổi ngọc » của nó, không muốn là diễn đàn tranh đấu ồn ào.

2.— Thích mục « Chạp Phê Tuổi Ngọc » và cần loại bỏ mục « Bông hồng cho tinh đầu » gây nên sự nhàm chán quá nhiều.

3.— Theo cháu, Tuổi Ngọc đã ru ngủ các bạn ngọc với những giấc mơ đẹp mà không tạo nên những « Lê Chiêu Thống ».

4.— Nội dung Tuổi Ngọc phong phú nhưng không ướm át, hình thức « hơi đơn giản » và cháu chỉ muốn Tuổi Ngọc ở mức « hơi đơn giản » đó thôi.

5.— Cháu không biết chê. Tuổi Ngọc đã đúng nghĩa với chính nó.

HUỶNH LONG GIANG, Trảng Bàng

1.— 1001 cái gậy đầu bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm hoạt động. Không và không bao giờ Giang muốn Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi.

2.— Giang thích nhất mục « Nhìn xuống cuộc đời » và không muốn loại bỏ mục nào cả.

3.— Theo Giang, Tuổi Ngọc đâu đến nỗi ru ngủ người đọc u mê hoặc có thể xui Giang (nói riêng) và các bạn ngọc (nói chung) tới việc bán nước cầu vinh.

4.— Nội dung: cần dung hòa cả hai. Hình thức: Không cầu kỳ, càng đơn giản càng dễ thương chưa viết giấy đề nghị thì Tuổi Ngọc đã thực hiện.

5.— Tuổi Ngọc không đáng chê và không cần khen nữa vì khen là quá thừa.

NGUYỄN DUY QUANG, Huế

1.— Sau một năm qua những chủ trương của TN đã đem lại cho các bạn ngọc những kết quả khả quan, như hiểu biết thêm về vấn đề giáo dục của tuổi vừa lớn. Vâng ! TN đúng là một tuần báo của lứa tuổi vừa lớn. Không. Các lứa tuổi như tôi và các bạn Ngọc khác lứa tuổi chưa phải nghĩ đến những diễn đàn tranh đấu hay đòi hỏi quyền lợi, cái đó để cho người lớn.

2.— Thích tất cả và chẳng muốn loại bỏ mục nào cả vì đều hay và đẹp cả.

3.— Theo tôi TN là một tuần báo đã tạo nên những cây bút tuổi trẻ biết yêu quê hương mình.

4.— Nội dung của TN có nhiều mục hay đẹp, thơ mộng của tuổi vừa lớn. Hình thức xinh xắn... đủ lắm rồi...?!

5.— Khen hay chê ? Đem so với một tuần báo khác thì TN thắng xa từ nội dung lẫn hình thức. TN là một tuần báo mà người chủ trương nó được mọi người mệnh danh là « Thần tượng của tuổi trẻ »... Với tất cả bạn Ngọc, điều mong muốn là TN sống mãi mãi !

TRƯỜNG THOẠI, Long Xuyên

1.— Tôi rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm qua. Tuổi Ngọc thật đúng là một tuần báo của tuổi vừa lớn. Tôi không thích Tuổi Ngọc là một diễn đàn tranh đấu ồn ào, những việc đó nên dành cho một tờ báo của người lớn. Tôi mong Tuổi Ngọc bao giờ cũng « mới vừa

lớn », đừng nghĩ đến việc xen vào những câu chuyện của người lớn, bởi chuyện của người lớn bao giờ cũng rắc rối hết.

2.— « Nhìn xuống cuộc đời », đó là một tiểu mục trong Tuổi Ngọc làm tôi ưa thích nhất. Tờ báo như thế là đầy đủ rồi, không phải loại bỏ một mục nào cả.

3.— Với tôi, Tuổi Ngọc đưa tôi trở về với thuở ấu thời tuyệt diệu nhất của một đời người trên chiếc xe mang tên « Quê hương yêu dấu ». Tuổi Ngọc đã không xui tôi bán nước cầu vinh, không dạy tôi những chuyện « bí mật phòng the... », Tuổi Ngọc đã dạy tôi biết yêu quê hương (dù quê hương bây giờ rách nát bởi bom đạn), dạy tôi kính mến Thầy, Cô (dù lẽ nghĩa học đường chữ đã... nửa đường đi xuống), yêu gia đình, bè bạn, và tôi hiểu rằng Tuổi Ngọc đã và đang dạy tôi rất nhiều điều khác mà tôi nghĩ « có nói cũng không cùng » !

4.— Nội dung của Tuổi Ngọc như thế là đã quá đầy đủ. Đối với tình trạng cách mạng kinh tế mùa thu hôm nay, Tuổi Ngọc đã vượt hẳn mọi tờ tuần báo khác về hình thức lẫn nội dung với một giá bán chống cách mạng kinh tế mùa thu mà vẫn cố gắng chống gậy mà đi. Điều đó làm tôi yêu Tuổi Ngọc nhiều hơn.

5.— Tôi chỉ biết rằng tôi yêu Tuổi Ngọc nhiều lắm, Tuổi Ngọc tờ báo vẹn toàn về hình thức lẫn nội dung, một tờ báo mà khi cầm nó trên tay, tôi không phải lấy làm xấu hổ.

CÚC, Tân Sơn Nhất

1.— Cúc hoàn toàn đồng ý với chủ trương của Tuổi Ngọc trong suốt

năm qua, Tuổi Ngọc đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn. Không nên. Không bao giờ Tuổi Ngọc nên đại dột như vậy.

2.— Theo ý Cúc thì mục *Viết ngắn* và *Ngọc thân ái* dễ thương nhất. Ngoài ra mục nào cũng đáng yêu cả. Không nên loại bỏ mục nào hết. Ủng hộ lắm.

3.— Bao giờ ? Tuổi Ngọc ru ngủ bao giờ ? Ai nói chi đại dột rứa.

4.— T. N. không khô khan chi hết cũng không ướm át lắm đâu. Tuy nhiên phần trình bày hơi đơn giản. Tuổi Ngọc nên cho thêm nhiều hình vẽ các đề tựa hơn. Các hình vẽ cũ có cái không dễ thương chi cả như hình thẳng Khoa đó. Và mục « Bông Hồng cho tinh đầu » bắt đầu nhàm vì những bài sau tương tự nhau quá. Nên đề ý tới điểm này.

5.— Tuổi Ngọc không đáng chê câu nào cả vì có rất nhiều thiện chí đáng khen. (Cúc có hồ đồ không ? Suy nghĩ kỹ lắm rồi mà) không biết Tuổi Ngọc có nên thêm mục **LÀM BẾP** hay **KHÉO TAY** (để giúp bạn Ngọc làm lấy những đồ vật nhỏ nhỏ xinh xinh ấy mà) Đừng cười Cúc nhá vì dù sao Cúc cũng là con gái cơ mà.

MÙA HÈ RỰC RỠ TRONG

PHƯỢNG VÍ

truyện tình thơ mộng nhất của môi mắt học trò do « học trò » **DUYÊN ANH** viết.

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

bạn có biết ?

Một xác ướp của người Ai Cập lâu từ 3 000 năm nay đã được đem qua nhà thương Durham bên Anh để khám lại các bộ phận trong cơ thể. Các bác sĩ chuyên khoa đã rọi kiến « bệnh nhân » và cho biết không có gì đáng lưu ý cả. « Bệnh nhân » đó là xác của một vị đại thần Ai Cập xưa đã được ướp sau khi chết. Khi khám xong các bác sĩ cho biết « người bệnh » có 6 đốt xương sống bị lệch, một ngón chân bị trĩ và trong mắt có sạn ! Điều lạ là người này có một bàn tay giả.

LÊ VĂN KỶ TAM (suu tầm)

thi sĩ nổi danh nhất thế giới

Thi hào Gabriele D'Annunzio của nước Ý nổi tiếng là một người kiêu căng tốt bụng. Một hôm ông nhận được một phong thư của một độc giả ở Mỹ, đề như sau đây :

« Kính gửi ông Gabriele D'Annunzio, Thi hào nổi danh nhất của nước Ý »

Tác giả tập thơ Nocturno không thèm mở thư ra xem lại lấy bút gạch bỏ câu trên kia và đề bên cạnh :

« Trả lại người gửi, vì Gabriele D'Annunzio không phải là thi hào nổi danh nhất nước Ý, mà là nhà thi hào nổi danh nhất của thế giới »

Xong ông trao nhà bưu điện đề trả thư lại cho người gửi.

tiến sĩ trẻ nhất thế giới

Viện kỹ thuật Massachusetts loan tin ngày 21-9-67 sẽ cấp bằng tiến sĩ toán học cho một sinh viên mới 18 tuổi, sinh viên Martin Friedman cách đây 3 năm được nhập học viện kỹ thuật tuy chưa học xong bậc trung học.

Friedman là người trẻ nhất được cấp bằng Tiến sĩ Toán học của Mỹ và có lẽ cả thế giới.

KYM THOA (Sưu Tầm)

láo

Vị giáo sư nói với các học sinh xin theo học lớp Nói Láo :

— Trước khi vào học các anh phải qua 2 kỳ khảo sát. Đầu tiên, các anh phải trả lời những câu hỏi trong quyển « 1001 phương pháp nói láo ». Các anh đọc quyển đó chưa ?

Các học sinh trả lời « Rồi » và cuộc khảo sát trôi qua, các học sinh trả lời hoàn toàn. Vị giáo sư nói tiếp :

— Tôi thu nhận các anh. Khởi qua giai đoạn 2 vì quyển « 1001 phương pháp nói láo » chỉ là 1 tác phẩm tưởng tượng.

TN (Nha Trang)

phê bình

Một nhà văn thất bại biến thành một nhà phê bình cũng như một tay đi ăn trộm thất bại biến thành một tay đi bắt ăn trộm.

SHELLEY (ADONAI)

Ta không bảo rằng một người muốn phê bình (thơ) phải là một nhà thơ, nhưng muốn làm một nhà phê bình giỏi người ấy không thể là một nhà thơ xoàng được.

WILLIAME HAZLITT

Phê bình gia là một anh què mà muốn dạy cho thiên hạ chạy.

CHANNING POLLOCK

NHẬT THÙY (ghi)

café và vợ

Một ông than phiền : « sáng nào cũng vậy, vợ tôi và cà phê cùng bắt đầu sôi một lượt với nhau. »

xe lửa chạy nhanh nhất

Chuyến xe lửa hàng ngày chạy nhanh nhất thế giới hiện nay là những chiếc xe lửa hàng Đông Kinh—Osaka bên Nhật, thuộc xe lửa Quốc Gia Nhật Bản, gọi là « Tân Tokaido » khai trương ngày 1 tháng 11 năm 1965.

Xe lửa này chạy 320 dặm Anh (tức 516 Km) trong 3 giờ 10 phút. Chia ra trung bình hơn 160 Km giờ.

Tốc độ tối đa của xe lửa này có thể từ 208 đến 240 Km giờ. Xe lửa này nặng 72 tấn, 12 toa, động cơ phát xuất 8160 Kilowatt.

Tuy nhiên, xe lửa Pháp (S.N.S.F) đã cho chạy thử một chuyến từ Vierzon — Orleans Pháp đạt tới tốc độ 155 dặm Anh trong 1 giờ.

NHỊ LANG (Tam Kỳ)

tình yêu

— Tình yêu một khi được tắm gội

bằng nước mắt sẽ tinh khiết và cao đẹp mãi mãi.

— Tình yêu là loài hoa duy nhất sinh trưởng và trở bông không cần sự trợ giúp của tiết mùa.

— Cái đẹp chân chính nằm trong sự hòa hợp tâm hồn người ta gọi là tình yêu.

— Tình yêu là tự do duy nhất trên thế gian bởi nó nâng cao tâm hồn đến độ những luật lệ của loài người và những hiện tượng của thiên nhiên không làm lệch hướng nó đi.

KAHLIL GIBRAN

(Uyên ương gãy cánh)

TIM TÍM (ghi)

bói

Nếu đầu ngón tay bạn có những soắn ốc tròn trịa, bạn là người khéo léo, dễ thương nhưng mơ mộng cũng số dách ấy nghe.

Nếu trên những xoắn ốc có những hạt gạo màu trắng thì tương lai bạn sẽ giàu lắm đó.

ĐÔNG TH.

số la mã.

Mặc dù ngày nay người ta ít khi dùng đến số La Mã, nhưng chưa hẳn nó đã bị tận diệt. Số La Mã vẫn còn được dùng để giúp phân biệt ngôi vị của Đức Giáo Hoàng, của vua chúa và ngay cả đến những vệ tinh nhân tạo.

Thí dụ : Đức Giáo Hoàng XIII, vua Henry VIII và phi thuyền Gemini XI.

Số La Mã cũng được dùng trên những loại tiền kim khí, trong những bản văn hay những tòa nhà có tính chất trang trọng ; hoặc với tính cách trang trí hoa mỹ ở mỗi đầu chương, mục của quyển sách.

Có 7 ký hiệu căn bản được dùng để cấu tạo các con số: $I = 1$, $V = 5$, $X = 10$, $L = 50$, $C = 100$, $D = 500$, $M = 1000$.

Theo môn số học của La Mã, có 4 qui luật để thành lập số.

1) Một chữ (số) được viết lại một lần nữa cho ta gấp đôi trị số của con số đó.

2) Một chữ có trị số nhỏ hơn chữ đứng trước nó, thì cộng lại. Như vậy: $VIII = 8$

3) Một chữ có trị số lớn hơn chữ đứng trước nó, thì trừ ra. Như vậy $IX = 9$.

4) Thêm một gạch ngang trên đầu mỗi số, tức là nhân số đó với 1.000. Như vậy $M = 1$ triệu ($M = 1.000.000$).
KLEY (sưu tầm)

học trò ngoan

Cô học trò ngoan nhất thế giới có lẽ là bà Anne Ruthueford Scott, mẹ của Sir Walter Scott (văn sĩ nổi tiếng Anh). Hồi nhỏ đi học bà được nghe cô giáo bảo không nên ngồi dựa vào lưng ghế. Bà đã nghe lời trong suốt đời bà. Cho tới lúc bà chết vào năm 80 mươi tuổi không bao giờ bà dựa lưng vào chiếc ghế nào cả.

nhớ dai

Carolina Dawson ở Alaska đã nhớ và học thuộc lòng từng chữ một trong 39 quyển sách của bộ Cựu Ước vào năm nàng chỉ mới 15 tuổi.

thói quen

Chiếc chuông nhà thờ Chur Thánh tại Anh Quốc được vua John ra lệnh một ngày rung 5 lần để vua biết giờ trong khi đi săn và thói quen này được giữ trong 768 năm!

nhiều kinh nghiệm

Trong lễ cưới một bà lấy chồng lần thứ năm, mục sư làm phép cưới là một người vừa mới nhậm chức. Ông ta loay hoay mãi không tìm ra bản kinh cho buổi lễ Bà khẽ nhắc: « trang 76! ».

quá lo lắng

Cha sở giảng cho một đám học sinh Tô Cách Lan nghe về ngày tận thế: « Ngày hôm đó đất sẽ rung lên, những tiếng kèn từ trên khắp tầng trời sẽ vang dội, tất cả mọi người đã chết đều bước ra khỏi mồ... ».

Một học sinh vội giơ tay hỏi:
« Thừa cha ngày hôm đó có nghĩ học không ạ ??? »
HOA ĐẤT ME (ghi)

danh ngôn

Chúng ta hãy đề những người đàn bà xinh đẹp cho những gã đàn ông không có trí tưởng tượng.

Ta chỉ nên vay tiền của người bi quan thôi vì họ không hy vọng được trả nợ.

TRISTAN BERNARD
Muốn sung sướng người ta phải có bao tử tốt và trái tim xấu.

Tình yêu nghệ thuật không bao giờ làm giàu thêm cho ai cả.

PÉTRONE
Đời như một cái gương soi. Bạn cười với nó thì nó duyên dáng vui tươi. Bạn nhăn nhó với nó thì nó ủ rũ buồn tênh.

EDWIGE FEUILLÈRE
Phẩm hạnh của một nghệ sĩ nằm trong tác phẩm của họ.

HENRI PERRUCHOT
Một lý luận tốt mà được nhắc lại hoài cũng trở thành yếu.

ANDRÉ MAUROIS

Bạc bẽo là sự độc lập của con tim.

ROQUEPLAN

Đừng tiếc những gì không còn nữa, bởi vì không có gì thay đổi, tất cả sẽ trở thành nhàm, dù là một sự dẫu dàng.

GÉRARD BAUER

tem việt nam

Con tem đầu của Việt Nam là tem thư Bảo Đại. Giá 3 đồng phát hành ngày 6 tháng 6 năm 1951.

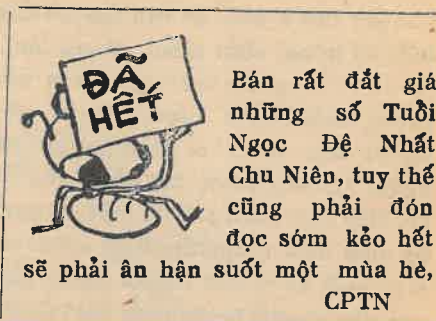
Nhưng trước đó đến 6 năm, Việt Nam đã có một số tem không chính thức. Đó là những tem thư của Đông Dương được in chồng lên các chữ: « Việt Nam dân chủ cộng hòa độc lập tự do hạnh phúc bưu chính » xuất hiện vào khoảng năm 1945 và 1946. Trong số, có cả những tem in lem nhem một gương mặt ốm yếu với hàng chữ « Chủ tịch Hồ Chí Minh »:

Hai tem thư trong loại này ghi giá tiền cộng thêm và chữ « phụ tem cứu quốc » có người cho rằng số tem này chẳng có giá trị gì ráo, nó dùng trong mục đích chính trị. Vì tổng cộng số tem này chỉ vón vụn 63 tem thư.

Tem Việt Nam đắt nhất là bộ tem thái tử Bảo Long. Nó cũng là bộ tem đắt nhất trong các xứ cựu thuộc địa Pháp. Ở Pháp, giá tiền bộ tem này tương đương với giá một xe gắn máy!

Việt Nam là một quốc gia được nhiên « cảm tình » của thế giới.

Này nhé, trong loại tem phát hành 1964 của quốc gia Cộng hòa Mali ở Phi Châu, có loại tem giá tiền 30 quan in hình bản đồ V.N, thì ra đây

Bán rất đắt giá những số Tuổi Ngọc Đệ Nhất Chu Niên, tuy thế cũng phải đón đọc sớm kẻo hết sẽ phải ân hận suốt một mùa hè,
CPTN

là loại tem với mục đích liên kết với những công nhân ở Nam VN.

Nhân dịp Tổng Thống Việt Nam viếng thăm Đại hàn năm 1969. Đại hàn có cho phát hành loại tem in hình 2 vị Tổng Thống cùng hai quốc kỳ với giá tiền 7 đồng. Ngoài ra còn có các tờ tem kỷ niệm.

Gần đây nhất, quốc gia cộng sản Cuba đã cho phát hành loại tem « sinh nhật thứ 80 của Hồ Chí Minh ». Bộ tem này gồm 7 con và in rất tếch nich co lơ!

KYMTHOA (ghi)

con nít mỹ và vấn đề việt nam.

« Vấn đề Việt Nam là một vấn đề không nên cho con nít biết đến chút nào, vì sẽ gây ảnh hưởng không tốt trên đầu óc đura bé. »

Đó là đại ý lời khuyên của bác sĩ Bruno Bettelheim, hiện là một nhà tâm lý học nổi tiếng ở Hoa kỳ, nhấn nhủ các bậc cha mẹ. Ông chuyên môn về các bệnh tâm lý trẻ em, hiện đang điều khiển trường Sonia Shankman nơi ông cho thí nghiệm những phương pháp trị liệu mới mẻ. Đây đúng là thiên đường trẻ em: không có một hình thức cấm đoán hay trừng phạt nào. Kẹo bánh và nước ngọt không

bao giờ thiếu. Mấy cô cậu tha hồ bữa bãi, ăn uống, chửi nhau, đánh lộn... tự do ! Trong sân trường có một bức tượng khỏa thân tượng trưng cho người mẹ, có kích thước gấp hai người thường được đặt nằm giữa bãi cỏ. Mấy chú ranh con sẽ leo lên tượng bà siêu mẫu (supermother) ấy để sờ mó, vuốt ve và đôi lúc đá thẳng cẳng vào pho tượng. Bettelheim nói : Chúng sẽ biết rằng cái đá sẽ làm đau chúng hơn là làm đau bức tượng. Trong lúc chữa bệnh, đối với mọi câu hỏi, bệnh nhân của ông đều trả lời : « yes ». Và ông cho rằng « yes » là chữ quan trọng bậc nhất. Phương pháp của ông tỏ ra rất có hiệu quả. Các đứa trẻ mắc bệnh tâm lý do ông chữa khỏi theo phương pháp này, có người lớn lên làm giáo sư ở Đại học đường Havard.

PIANO (cóp)

màu da trong văn học

Khi biết có phải do những xáo trộn trong đời sống Mỹ bởi màu da gây nên ? Tự đứng sách Pháp, những sách bán chạy nhất, liên hệ đến chữ đen hơi nhiều ? Trong tháng 8 năm 68, cuốn chạy bậc nhì tên là L'oeuvre en noir, cuốn chạy thứ ba tên là Le livre noir des journées de Mai. Những cuốn đó tuy có chữ đen nhưng lại không đề cập tới vấn đề da màu ở Mỹ, còn cuốn sách ăn khách thứ 9 tên là Jubilé không có chữ Đen thì lại do chính một nữ văn sĩ da đen, Margaret Walker viết về một đề tài da đen. Chủ đề nhắc lại chủ đề của cuốn « Cuốn theo chiều gió » của Margaret Mitchell. Vì vậy có kẻ đã gọi đùa Jubilé là cuốn theo chiều da trắng.

điện tín

NƠI NHẬN : Trị Sự Tuần báo Tuổi Ngọc.

NƠI GỬI : Cửa tiệm CHẠP PHỐ.

NỘI DUNG : Nhận đặt mua trước 1 triệu số báo Tuổi Ngọc Đệ Nhất Chu Niên để bày bán ở cửa tiệm. Cho xem trước nội dung. Nếu dở dìm chúng tôi sẽ mua hết những số báo in (mấy triệu ?) về đem nhúng mực bán ki. Vì danh dự của quý báo và cũng bởi khách hàng của cửa tiệm tôi, rất khó tính. HẾT.

nhỡ làm lẫn

Thư của một ông bố gửi cho con trọ học trên Saigon :

« Con hãy viết thật dài và nói cho ba nghe mọi chi tiết về cuộc sống của con. Đừng có viết chỉ để xin tiền không thôi. Ba kèm theo đây tấm ngân phiếu 1 000 đồng mà con đã xin. Về việc này, ba thấy cần phải cho con biết rằng con hơi lầm một chút : vì 1.000 viết với ba con số không chữ không phải là bốn đầu nghe. »

tin dữ và tin mừng

Tại một tiệc đàn, khi hay tin địch quân sắp tấn công, một sĩ qua cho tập trung binh sĩ dưới quyền mình lại, nói :

— Tôi có hai tin để báo cho các anh : một tin dữ và một tin mừng. Tin dữ là các anh phải nhồi cho xong 3000 bao cát trước đêm nay. Tin mừng là tại phía sau mô đất ngoài kia, các anh có thể muốn lấy bao nhiêu cái thì lấy...

P. (ghi)

CÙNG MỘT LẦN BÀY TỎ

TRƯỜNG THOẠI

Hình như đã lâu lắm rồi, em không một lần náo đặt chân đến con đường Trần Hưng Đạo này, con đường đầy bụi và ồn ào nhất khu phố, nhưng với em, nó đã là một tình thân khẩn khít lắm. Tự một thuở nào đó em không nhớ được, buổi chiều đầu tiên bước đi trên con đường này dẫn về một chỗ đã ghi dấu kỷ niệm, hiện vẫn còn đầy ấp trong ngăn tim nhỏ của em. Điều đó chỉ một mình em nhận biết. Thịnh không mà trong em có một nỗi gì là lạ, một thoáng buồn, thoáng nhớ, thoáng thương đáng đáp của một người, một người em đã quen trong buổi chiều nào xa lắc xa lơ. Tâm tưởng em bây giờ đắm đắm những ý nghĩ, những nỗi nhớ nhưng lạ lùng gì đâu, xoáy buốt hồn em nhưc nhớ.

Không biết đã mấy giờ, mấy phút trôi qua rồi mà em vẫn còn bước đi thật chậm trên con đường này, lòng như muốn con đường dài ra thêm để chẳng bao giờ em có thể đi tới đích. Mà nơi em sẽ dừng chân lại là ở đâu nhỉ ? Con đường dài xa tít, em sẽ ngừng ở một chỗ nào có đầy bóng mát kỷ niệm, hay lại tiếp tục đi, cứ đi hoài, đi mãi với một đầu óc trống không, chẳng có một định hướng nào. Cặp sách trên tay em đã lỏng dần, tiếng nhịp guốc em khua đều trên mặt đường vang vọng lại từ phía sau một âm thanh nghe chừng buồn bã lắm. Nắng đã bắt đầu gay gắt, thứ nắng của thành phố nóng bức và khó chịu làm sao. Hình như có một nhân dáng nào chập chờn trong giọt nắng đó, mờ ảo như khói sương, thân thiết mà sao xa lạ lắm. Phải rồi, hình như Nguyễn, dáng dấp cao gầy của Nguyễn đó mà. Làm sao em quên được. Tự đứng những tháng ngày xa xưa trước lại quay

về với em, em cố gắng quên ngại ngần khi trí óc mời mọc gợi nhớ lại kỷ niệm ngày nào. Em nghe loáng thoáng mơ hồ như giọng nói của Nguyễn vắng vắng bên tai, giọng nói trầm ấm mà ngọt ngào yêu thương mang âm hưởng Bắc kỳ của Nguyễn. Một thuở nào xa lắc xa lơ em biết Nguyễn, dáng dấp Nguyễn đó mang băng tang đen trên cánh tay gầy yếu ớt, với mắt buồn sâu kín ẩn sau khung kính trắng, với mái tóc bồng lỏng gió. Em nghe lòng mình lịm đi trong dáng hình Nguyễn thân yêu, nghe như có một nguồn gió nào xa lạ thổi vào hồn, vào từng tế bào, từng mạch máu, và trong cả thở của em. Và em thấy như mình đã hóa kiếp, không còn là một bé con nhí nhảnh ngày nào. Bé bạn cứ hỏi sao bé con thay đổi, sao bé con có vẻ « người lớn » ghê hồn. Em đã không còn hòa mình với niềm vui lớp học, với bạn bè. những thi giờ đó em dành để nghĩ về Nguyễn mà nghe lòng bàng khuâng chi lạ. Nguyễn, dáng hình đó, tên gọi đó đã như một thân thiết lạ lùng trong em. Làm sao Nguyễn biết được lòng em đã có một sự thay đổi lớn (hình như, có một tình cảm nào không tên gọi mà em đã dành cho Nguyễn rồi) hở Nguyễn? Buổi chiều nào, đối diện với Nguyễn chỉ hai giờ ngắn ngủi mà sao em ngỡ ngàng lúng túng ghê hồn. Nguyễn đó sao, Nguyễn của ngày xưa đã hơn một lần em nhìn thấy, hơn một lần em ước mơ đối diện với người, hôm nay đang hiện trước mặt em, vẫn dáng dấp đó, đôi mắt đó, giọng nói đó, khiến em sung sướng đến bàng hoàng. Em lịm người đi trong hạnh phúc mong manh đó, nghe Nguyễn nói, cười, vẫn nụ cười buồn muôn thuở cho mắt em cay nùng, nước mắt cứ chực rơi. Như buổi chiều em chia tay Nguyễn, Nguyễn ngồi đó với điệu thuốc trên môi, ngao nghể lạ lùng và dáng Nguyễn như mờ hẳn đi trước làn nước mắt nhạt nhòa của em. Em đã cố khắc ghi những lời Nguyễn nói, nhưng Nguyễn ơi, hình như em đã không ghi nhận được gì hết. Chỉ còn một lần này nữa thôi, một lần cuối cùng được ngồi đối diện với Nguyễn. đề ngày mai, ngày mốt, và nghìn ngày sau nữa, em với Nguyễn cách xa muôn trùng. Nguyễn, trong giờ phút buồn thương ấy, Nguyễn hình như không hay biết gì hết về tình yêu mật ngọt đầu đời em dành cho Nguyễn. Nguyễn vô tình đến thế là cùng, Nguyễn ơi.

Và ngày hôm nay, em thật sự xa Nguyễn rồi. Sẽ không còn một lần nào gặp lại Nguyễn dù trong phút giây ngắn ngủi, dù cho em có nhớ miên man khuôn mặt đó. Bao nhiêu tháng ngày đã qua đi, chắc Nguyễn đã quên, đã không biết gì về nỗi nhớ Nguyễn đã và đang hiện hữu trong em mỗi giờ mỗi khắc. Hồn em bây giờ chơi vơi, đầy khoảng trống từ ngày em với Nguyễn chia xa. Nếu Nguyễn, một ngày nào đó, biết được rằng có em đang dõi hoài bóng Nguyễn, thương mến Nguyễn với một tình chân lạ lùng, Nguyễn có trách hờn chi không hở Nguyễn? Nỗi mến thương này đã như một định mệnh nào đâu khất khe trói buộc vào em, để giờ này em ngụp lặn trong nỗi buồn dai dẳng. Một lần nào trong giờ chơi buổi sáng, em đứng trong khung vuông sân trường, mắt thoáng nhìn thấy Nguyễn lái xe chạy ngang, chiếc Vespa 3695 quen thuộc với dáng Nguyễn gầy ngồi trên đó, ngao nghể gì đâu. Em nghe lòng mình rộn lên một nỗi vui khó tả, định cất tiếng

gọi Nguyễn nhưng lạ lùng làm sao, em không gọi được tiếng nào hết. Hình như em đã xúc cảm quá nhiều trước sự bất gặp Nguyễn một cách tình cờ như thế. Mà nếu gọi Nguyễn thì biết Nguyễn có nghe không, hoặc nhờ Nguyễn nghe mà dừng lại, em biết sẽ nói gì với Nguyễn bây giờ, hay phải đứng cắn chéo khăn tay ngưng ngưng mà nghe một chút hương vui quá môi để ngăn tiếng khóc, chân đạp mạnh những bụi cỏ xanh non, đám cỏ đã bị em làm tội một cách vô lý đến tội nghiệp. Tiếng ai hát đằng kia « ... Tình người vẫn quanh đây... », câu hát buồn chết người được đó Nguyễn. Người ta có một thời để yêu Nguyễn, nhớ Nguyễn, và một thời để xa Nguyễn thôi, Nguyễn ạ. Thế nên, nếu một lần nào vô tình Nguyễn hiểu rõ lòng em, thì xin Nguyễn đừng trách cứ chi em, nghe Nguyễn. Em đã một lần đại dột từ bỏ khung trời ngọc ngà đi xa, đã vội bước vào cái thế giới người lớn trong đó có Nguyễn, để chừa em muộn phiền thu mình trong chiếc vỏ ốc cô đơn, chất ngất buồn thương, « một mình mình biết một mình mình hay » thôi đó Nguyễn. Bởi chừng, có bao giờ người ta tắm hai lần trong cùng một dòng sông đâu hở Nguyễn, và em, cũng không thể sống lại được một lần nữa với thuở ấu thời xa xăm đó, cũng không có một thời nào em được yêu thương Nguyễn nữa như ngày hôm nay. Một thời này rồi thôi đó, Nguyễn ơi, Và có một lần nào nữa không, một lần nào em còn có thể nhìn thấy Nguyễn qua làn nước mắt nhạt nhòa với nỗi nhớ thiết tha đôi mắt u buồn của Nguyễn, còn có được nữa không, hở Nguyễn?

Nắng đã lên cao tận đỉnh đầu, hơi nóng mỗi lúc một tăng dần làm em khó thở. Bây giờ em mới chợt nghe thân thể mình như rã rời, chân tay mỗi một. Mồ hôi ướt đầm trên lưng áo, em mệt nhoài nép mình dưới bóng cây. Và trong một lúc ngạc nhiên đến sửng sò, mắt em mở sáng, ngôi biệt thự nằm sừng sững bên kia đường, nhà của Nguyễn đó sao? Nhà của Nguyễn, ngôi nhà vẫn ngủ im lìm dưới ánh nắng oi bức của buổi trưa đầu mùa hạ, thấy gần gũi trong gang tấc mà sao quá xa xăm. Nguyễn đang làm gì trong đó, biết Nguyễn bây giờ ra sao, bao nhiêu ý nghĩ về Nguyễn lại hiện rõ trong đầu, em cắn môi, cố nén tiếng nấc nghẹn. Nhớ lại buổi sáng này em đã bỏ hai giờ học, không hiểu để làm gì, lúc này nhìn lại thì em đã đứng trên con đường quen thuộc mang vết tích kỷ niệm đau thương. « Hôm nay tình cờ đi lại đường xưa » để tìm trong đó một chút dư hương, một chút hạnh phúc nào mơ hồ như sương khói. Hay để tỏ bày với Nguyễn nỗi buồn thương đang chất ngất trong em, hở bé con, hở Nguyễn? Cây phượng ven lề đường đã bắt đầu trở bông, những chùm hoa màu đỏ thắm, rực rỡ cả một góc đường, mùa hạ sắp về rồi đó Nguyễn. Mùa hạ sắp về, và em, một ngày nào đó sẽ xa thành phố, xa trường học, nhưng hình dáng Nguyễn chắc sẽ theo em mà đi mãi, không giây phút rời xa dù cho bây giờ em với Nguyễn đã cách ngăn dậu vơi. Và Nguyễn, trong phút giây nào nản lòng Nguyễn có thả hồn về mờ kỷ niệm ngày xưa, về một tháng vốn vẹn em

quen với Nguyễn với tình chân con gái không hở Nguyễn? Em vò nát chiếc mù xoa trong tay, vuốt lại mái tóc, thật vội vã, em quay gót trở về. Lần đi em bước chậm bao nhiêu thì lần về em bước nhanh chừng ấy. Bước thật nhanh, thật gấp rút như để chạy trốn vùng kỷ niệm đầy áp thương đau mà bé con đang nhận lấy đó Nguyễn. Con đường bây giờ tràn ngập những tà áo trắng, đã đến giờ tan học rồi còn gì nữa. Em cúi đầu bước thật nhanh, cố tránh những tia nhìn nửa như dò hỏi, nửa như nghi ngờ của các cô bạn áo trắng cùng trường đi ngược chiều. Con đường bây giờ trở nên ồn ào hơn lúc nào hết, kẻ taa sờ, người tan trường, cười nói thật nhộn nhịp, mà em thì chỉ như một giòng suối giá băng, lặng lẽ len lỏi qua những hàng người đông đúc ấy.

Thôi nhé, già từ con đường Trần Hưng Đạo dấu mấn, già từ Nguyễn, em trở về với sách vở, với lớp học, với bạn bè. Một lần này thôi, hãy xem đó như là những lời tỏ bày mà em nói với Nguồên, nói thật nhanh và chỉ một lần này thôi, rằng em yêu Nguyễn rồi đấy Nguyễn ơi, Nguyễn ngọc nhiên ư? Đừng nhé Nguyễn cũng như em bây giờ, trong thời con gái vừa lớn, em đã yêu Nguyễn, chuyện cũng thật tầm thường và giản dị như thế thôi, Nguyễn ạ!

số 53

ĐẶC BIỆT ĐỆ NHẤT CHU NIÊN

- Bạn đọc cả năm quên mua một số, hụt mua một số báo Đệ Nhất Chu Niên là bạn sẽ phải tiếc... điên lên.
- Một số báo nhiều tâm tình nhất của Tòa soạn. Chủ nhiệm, thư ký tòa soạn sẽ tỏ ra tâm sự những vui buồn của một năm ngồi ở kho sách nhà in 38 Phạm Ngũ Lão.
- Một số báo được chăm sóc từ hai tháng trước. Trần ngập thơ vĩa ngon mắt. Phóng sự về tòa soạn dòn như mưa đầu mùa rơi trên mái tôn.

100 TRANG 100 ĐỒNG. ĐẶC BIỆT TÒA SOẠN SẼ TẶNG MỖI BẠN NGỌC MỘT BÔNG HOA HUỚNG DƯƠNG TUỔI NGỌC KỶ NIỆM ĐỆ NHẤT CHU NIÊN

NGUYỄN TUẤN ANH

TRẦN THỊ HOA (Châu Đốc)

1— Thức khuya quá hay đọc sách quá nhiều thì bị nhức đầu chỉ là chuyện cố nhiên. Tạm uống Pyréthane, Dolviran và Tigrinan. Tránh táo bón. Ăn ít thịt cá.

2— Tức ngực không nên coi thường. Nên chụp hình tim phổi. Cháu có thể uống Coramine hay Cardiazol - éphédrine Theophylline và chích Calcium Corbière.

NGUYỄN THỊ THY (Đà Lạt)

Chỉ có sự khám xét kỹ lưỡng của bác sĩ chuyên về sản phụ khoa mới có thể giải đáp chính xác cho cháu điều mà cháu lo buồn. Theo ý cháu thì không sao đâu.

PHAN HẢO TÂM (Nha Trang)

Đó là sự mộng mị, mê sảng cháu ạ! Hãy cho má cháu uống Passiflorine hay Épanal. Và nếu muốn bớt ngứa, hãy dùng Septicarbone hay Carbonésie.

LÊ VĂN BA (Năm Căn KBC 6646)

Không phải bệnh đái đường (Diabète) đâu, bạn đừng lo. Tạm uống Kaviase au Bleu De Méthylène và Uropol. Đó chỉ là chất nhờn các

tuyến trong ống thoát tiêu bài tiết ra quá nhiều mà thôi.

KIM HỒNG (Đà Nẵng)

Chú nghĩ rằng cháu đang bị thiếu máu trầm trọng. Những thuốc cần dùng ngay như Solucamphre, Biotone, Hépatone, Dolviran, Pyrétthane và Gammalon Fort... Mong cháu mau lành.

DƯ HƯƠNG (Đà Lạt)

1— Mua Vaseline để thoa tay cho da dễ mềm mại. Tốt hơn nữa là mua mỹ phẩm Pâte Soupline aux Avelines.

2— Thoa cổ tay bằng Fongéryl nước, sẽ bớt ngứa.

PHAN NHƯ HUẤN (Saigon)

1— Chắc chắn cháu bị viêm cuống họng rồi đấy. Uống Prilon, Delta, Cortril, Propiocine, Sirop Bénadryl Expectorant và nhỏ vào mũi Biphédrine Aqueuse sẽ bớt.

2— Ngực đau nhói khi cử động mạnh có lẽ là đau tim. Thử uống Sédo Caréna, Cardioritmon, Passiflorine và chích Hept-A-Myl xem sao. Nếu không bớt, báo cho chú biết ngay.

HUỲNH VĂN NHÂM

1— 19 tuổi cao 1m60 nặng 53kg là coi được rồi đó. Em còn cao thêm sang năm sẽ thấy. Có thể uống thêm dầu cá viên (Moruton) hay Calcigénol.

2— Nên năng bơi lội, leo dây, chạy nhảy cho bụng bé bớt.

3— Ba chiếc chân răng sâu nên đến Nha sĩ nhổ phứt đi cho rồi, không trám được nữa đâu. Nhổ xong sẽ thấy bớt hơi miệng còn lại răng nào bắt đầu lung lổ la phải trám ngay.

BẠCH TUYẾT (Gia-Định)

Trả lời cho các cháu, chú phải nắn nét viết từng chữ, rất khổ tâm nếu không thợ nhà in sắp lộn hết, chữ tác đánh chữ tộ rất buồn cười và ngây ngô. Thấy cháu khỏi bệnh, chú gửi lời mừng.

LÊ DI ÁI (Đà Lạt)

Ở tuổi cháu bệnh này đáng mắc cỡ lắm đấy nhé! Đợi vài năm nữa học hành cho khá hay có chút nghề hãy thử thực với ba má chọn cho một gái ngoan chút làm đám hỏi thế là hết bệnh, khỏi cần phải uống thuốc.

VŨ (Bến Lức)

Con trai khi đến tuổi dậy thì thường vỡ tiếng. Đó là triệu chứng của sự bắt đầu trưởng thành hay là biểu tượng của nam nhi. Cháu cứ tập hát đi lâu dần sẽ quen và sẽ thấy giọng ở ề không còn chói tai nữa đâu.

TÔ ĐÌNH HÙNG (Phú Nhuận)

Cứ như lời cháu kể, đích thì cháu vừa bị yếu tim vừa bị thiếu máu.

1 - Uống Solucamphre hay Cardioritmon, Passiflorine, Épanal Hépatone và chích Hept-A-Myl cháu sẽ bớt chóng mặt và sợ hãi.

2 - Uống Prantal hay Génatropine và thoa tay bằng Poudre de Talc sẽ bớt ra mồ hôi tay. Mong cháu sẽ thích « Tuổi Ngọc » mãi.

GIAO TRINH UYÊN VÂN (Tam Kỳ)

Bút hiệu của cháu cầu kỳ và hơi dài quá đấy nhé!

1 - Với sức nặng đó thì chiều cao hiện tại hơi thiếu. Tuy nhiên cháu còn cao trong khoảng 8 tới 10 năm nữa, đừng lo. Có thể uống Cal-

cigérol hay Calcium Sandoz. Bơi lội và leo dây thường xuyên rất tốt.

2 - Muốn bớt chóng mặt cháu có thể uống Bromanautine và Cardiocorine.

3 - Thiếu tự tin thì thường hay bối rối khi làm bài thi. Cháu hãy cố trấn tĩnh và coi thường mọi chuyện sẽ thấy thoải mái ngay. Mạch cháu vài điều thông thường có gì mà nói chuyện ơn huệ nghe nặng nề quá!

LÊ ĐỨC TIẾN (Tuy Hòa)

1. Cháu mới có 19 tuổi mà đã cao 1m65 thì lo gì trong vài năm tới không cao thêm 5,3 phân nữa. Dù sao cháu đã hỏi, chú cũng xin mách muốn mập và cao thêm ngoài việc dinh dưỡng nhiều thịt, cá, trứng, sữa cháu có thể dùng Calcigérol, Biotone và tập thể dục, thể thao cho đều đặn.

2. Tim yếu thường bị hồi hộp, uống Cardioritmon, Passiflorine và chích Hept-a-myl sẽ bớt.

THỰC OANH (Đà Lạt)

— Tóc bạc sớm vì thiếu sinh tố H, còn gọi là Biotine Acide Paraaminobenzoïque hay P.A.B.

Cháu hãy mua Paraminan để chích thịt hay mạch mán trong ít lâu sẽ thấy tóc bạc biến đi.

VIỄN LƯU (Vũng Tàu)

Muốn có bộ lông mi dài theo chú biết chỉ có cách đeo 1 bộ giả. Thuốc mà cháu nói thú thực là chú mù tịt. Có lẽ tại chú dốt quá chăng? Đừng giận chú nhé!

THI LÝ HUY (Đà Lạt)

Mua Selsun để gội đầu và Bépanthène để chích. Nếu tóc rụng hết cháu sẽ bị hói chắc chắn, đó là lẽ dĩ nhiên. Nhớ uống thêm Extrali Placentaire.

A N C H Á U L A N • T A V Á N S I

mắt hạ

Muốn tặng em một cành hoa
thiên lý

Buổi mai nào vừa đến lớp nhìn
nhau

Muốn thấy em cười trong cơn
mộng寐

Tay cầm hoa chút e thẹn ban đầu.

Rất muốn nói và nói lời rất khẽ

Sợ âm thanh làm tan biến trời hồng

Những giờ học ấm như mùa xuân
mới

Lòng xôn xao và lòng thấy rất
mong.

Em cúi xuống khi ta nhìn chỗ đó

Mái tóc dài che khuất má hồng yêu

Em ngàng mặt thì cũng vừa bắt gặp

Chút bàng quơ hoảng hốt cũng về
theo

Lời ta giảng em có nghe không nhỉ

Em học được gì buổi học sáng nay

Hay chỉ thấy khoảng trời xanh
ngoài cửa

Vội nắng đầu hè có gió mây bay.

Hay chỉ thấy ngoài sân hàng
phượng vĩ

Lớm chớm bông báo hiệu những
chia lìa

Rất vô tình tiếng ve sầu trời giọng

Em mỉm cười, ta biết, đã sắp xa.

Đã sắp hết ở mỗi tuần mấy buổi

Thấy thương yêu thoang thoang ở
trong lòng

Đã không tặng được một cành
thiên lý

Ba tháng hè, em có trở lại không

lời cho bé

Bé đừng co ro trong áo ấm

Trời bên ngoài lạnh lắm phải
không?

Góp thêm lá mục anh nhóm lửa

Đề bé hơ tay với má hồng

Kiểm đồ mười hai giờ anh đón

Bé về ở tận cuối đường đi

Chắc trời còn lạnh trong vành nón

Bé tròn vo mắt ngó anh chi?

Anh vẫn hiền như chiếc lông chim

Vòng tay anh biển rộng êm đềm

Bước chân anh cũng là chim nhỏ

Bé cùng anh bước mấy bậc thềm

Bé cùng anh qua mấy đường cong?

Anh nghe có sóng vỗ trong hồn

Biết mai trời có còn trở lạnh

Đề tay anh nhóm lại lửa hồng

Tay bé thon mười ngón măng tơ

Anh nghe như có ý mong chờ

Một mai đứng giữa bờ cỏ quạnh

Chắc anh buồn đánh lạc hồn mơ

Anh sẽ buồn đánh lạc vầng thơ

Mười lăm bé đã lớn hơn giờ

Anh hai mươi tuổi, anh còn nhỏ

Anh vẫn hiền như dáng chim xưa

Lúc ấy làm sao anh hiểu được

Nguồn vô biên mộng ước bé cầm

Hỏi anh cũng sẽ làm sao được

Giữ cánh chim trời tuổi mười lăm

Nguyên tác : VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Ban viết văn : HOÀNG HAI THỦY

Trong lúc quanh quẩn đợi chờ Anne, Hoàng Giang cũng còn đủ tâm trí để nhớ rằng theo tục lệ cổ truyền, những du khách khi tới thăm suối Tinh Trevi đều liệng vài đồng tiền xuống suối với lời ước nguyện. Chàng cũng liệng tiền xuống suối nhưng ngay lúc đó chàng không biết nên ước những gì. Khuôn mặt kiêu diễm của nàng công chúa Anne bỗng hiện lên trong tâm trí chàng phóng viên khi chàng nghĩ tới hạnh phúc. Nhưng không phải là hạnh phúc cho chàng. Chàng mong ước nàng sẽ được hạnh phúc, và nhất là nàng sẽ không buồn khi biết rằng chàng là phóng viên nhà báo và chàng đi theo nàng chỉ với mục đích viết được một phóng sự đặc biệt về nàng.

Hoàng Giang ngồi nghỉ trong một quán nước xé cửa tiệm uốn tóc phụ nữ. Một tiếng đồng hồ sau chàng mới thấy Anne trở ra, nhưng thời giờ chờ đợi với chàng trôi qua êm đềm khác hẳn với thời gian dài lê thê và nặng nề của những lần chờ đợi trước. Hoàng Giang nhận ngay thấy mái tóc mới của Anne. Mái tóc ngắn ấy không làm cho nàng trẻ lại — vì chàng thấy nàng vẫn trẻ, dù tóc dài đến đâu nàng vẫn trẻ, chưa bao giờ nàng có vẻ già — nó chỉ làm cho nàng thêm giống những thiếu nữ vui sống trong thành phố này. Chàng tâu thưỡng toàn toàn quyết định cắt tóc ngắn ấy của nàng. Chàng chỉ còn ân hận một điều : không chụp được vài tấm hình nàng khi nàng còn mái tóc dài.

La Mã là thành phố có nhiều nhà thờ nhất thế giới. Nhà thờ cổ và những suối nước. Khi Anne nhìn lên, nàng thấy hai tháp chuông của nhà thờ

đẹp nhất La Mã Trinita Del Monti in hình trên nền trời bắt đầu dịu nắng. Những bậc thang đá chập chồng đưa nàng lên trước cửa chính của nhà thờ. Và bên dưới là dòng suối Barbaccia. Nước suối bay lên cao rồi rớt xuống nền đá tạo thành những hạt lóng lánh như kim cương, như nền trời sao sáng của một đêm mùa hạ.

Trước khi đi lên những bậc thang đá, Anne đi ngang một dãy hàng hoa. Nàng dừng lại trước những bông hồng nhung, hồng bạch, thược dược trắng mát, những đóa orchidée hồng mịn như làn má hồng của những nàng xuân nữ. Nàng từng được người ta tặng hoa nhưng chưa bao giờ nàng thấy những đóa hoa tươi như thế này. Những bông hoa này vẫn còn sống và còn ngát hương. Anne nghiêng người xuống những đóa hoa và cảm thấy hương hoa thấm vào những tế bào trong người nàng.

— Signora... — ông hàng hoa vui vẻ mời chào cô khách đẹp — Những đóa oeillet này được đặc biệt hái về để dành cho cô đây. Hoa tươi vừa được đem về từ vườn Bordighera... Sáng sớm hôm nay, hoa vẫn còn dính liền với đất mát. Một ngàn lire một bó. Rẻ lắm, signora...

Anne mỉm cười đáp lễ và nàng lắc đầu, biểu lộ việc nàng không có đủ tiền mua hoa. Ông hàng vẫn vui vẻ, ông nói :

— Người đẹp cô phải được tặng hoa mới đúng. Tôi xin được tặng cô đóa hoa đẹp nhất này...

Và ông ta lựa đóa cầm chương lớn nhất, đẹp nhất đưa cho Anne. Cảm tình nồng nhiệt và bất ngờ của ông hàng hoa làm cho Anne ngạc nhiên. Nàng đứng ngây nhìn ông ta vài giây mới nói lên được thành tiếng :

— Tôi thành thật cảm ơn...

Ông hàng hoa cất tiếng cười vang. Tiếng cười ròn như bay bổng lên đến từng tháp cao của gác chuông nhà thờ in hình trên nền trời.

Anne với đóa cầm chương trên tay, bước chậm trên những bậc đá. Nàng muốn đi lên tít trên cao kia. Trên đó nhìn xuống chắc khung cảnh thành phố phải đẹp lắm. Nàng đi lên, đi lên mãi cho đến lúc nàng cảm thấy mệt. Hôm nay nàng đi bộ nhiều quá. Nếu hồi nãy nàng không thay đổi giầy này chắc chắn đôi giầy cao gót đã làm cho da chân nàng bị trầy. Người đi lên giáo đường có mỗi chân đã có những hàng ghế đá chờ sẵn dọc hai bên thang. Anne ngồi xuống ghế và nhìn thấy một bầu trời xanh dịu ngay trước tầm mắt. Nàng nhớ lại lời người ta vẫn nói về bầu trời Ý Quốc : trời Ý xanh nhất thế giới. Nàng vẫn nhủ lòng khi tới đất Ý sẽ nhìn ngắm nền trời. Mãi đến chiều nay nàng mới có dịp thực hiện được ước muốn ấy. Nền trời đất Ý thật xanh. Nhưng nếu hôm nay nàng không được ngồi trên ghế đá này, chưa chắc nàng đã có dịp được thưởng thức đến tận cùng màu xanh có một không hai của nền trời này. Người ta còn nói : « Hãy đến chơi Naples rồi chết... » Naples chắc phải đẹp và thơ mộng lắm để người ta phải truyền tụng nhau lời ca ngợi quả đáng ấy. Anne chưa muốn chết, nàng chỉ muốn đến chơi thành phố Naples...

Cuộc sống ở đây sao êm đềm quá. Ước gì mình cứ được sống như thế này mãi mãi? Ước gì mình không bao giờ phải trở về sứ quán với bà bá tước Vereberg lúc nào cũng quan trọng và ông Đại Tướng già lúc nào cũng bị ám ảnh vì thế thống hoàng gia...

Đang mơ màng, Anne bỗng choàng tỉnh. Ánh nắng dịu của buổi chiều vừa chiếu một bóng người đi tới và dừng lại ngay trước mặt nàng. Anne ngược mắt nhìn lên:

— Anh Hoàng Giang...

Hoàng Giang đứng nhìn nàng và mỉm cười. Anne không ngạc nhiên chút nào về sự xuất hiện của chàng. Nàng coi đó là việc tự nhiên nhất đời. Tất cả những sự việc kỳ lạ, huyền diệu nhất đều có thể xảy ra trong khung cảnh thơ mộng này. Như nàng ước mơ điều gì, lập tức điều đó trở thành sự thật. Nàng nhớ rằng mới vừa xong, nàng từng ước có Hoàng Giang đưa nàng đi chơi trong thành phố. Và bây giờ chàng tới...

— An mới chân ư?

Hoàng Giang ngồi xuống bên nàng. Nhìn gần, chàng thấy nàng khác hẳn với hình ảnh nàng công chúa trang nghiêm trong tấm hình chàng dấu kỹ trong túi áo. Chàng dơ tay lên chạm nhẹ vào tóc vừa cắt ngắn của nàng và tiếp:

— Tôi không biết chắc cô có thật là cô An quen với tôi không hay cô chỉ là một cô nào giống với cô An của tôi...

Nàng cười tươi như đóa hoa cầm chướng nàng vừa đưa lên gần má. Như bất cứ một thiếu nữ nào vừa thay đổi kiểu tóc, nàng muốn biết ý kiến chàng ra sao:

— An mới cắt tóc. Anh thấy... được không?

— Được hay không thì tôi không biết. Tôi chỉ biết là riêng tôi, tôi rất ưng kiểu tóc mới của An. Bây giờ trông An đi trong phố, không còn ai có thể ngờ An là...

Chàng dừng lại kịp để chữa:

— An là... người ngoại quốc đến thăm thành phố...

Và chàng vội hỏi để nàng không kịp nhận thấy việc chỉ còn chút siu nữa là chàng nói ra câu «... An là công chúa...»

— An bảo với tôi là An phải về ngay. Giờ này An vẫn còn ngồi đây...

An đưa đóa hoa lên môi. Làn môi hồng của nàng chạm nhẹ lên cánh hoa như những nụ hôn thật nhẹ. Nàng có vẻ suy nghĩ và chàng yên lặng chờ nàng quyết định thổ lộ tâm sự. Đúng như chàng nghĩ, sau vài phút im lặng và do dự, nàng khẽ nói:

— An có chuyện này cần thú thật với anh:

Chàng cố tình giả vờ không biết gì hết để cho bầu không khí bớt nghiêm trọng:

— Chuyện gì mà quan trọng dữ vậy, An?

— An không phải là người du lịch ở đây... Đêm qua, An vừa mới... trốn đi...

Tuy đã biết sơ qua về chuyện An nói, chàng nhà báo cũng rờn tai:
— Trốn đi? An ở đâu mà trốn đi?

Chàng phải cố gắng hết sức mới ngàn được làn môi chàng mỉm cười khi nghe nàng nói dối:

— An học trong trường. An ở trong ký túc xá...

— Sao An lại bỏ trường? An cãi nhau với bà giám thị ư? Không lẽ An bị phạt oan?

— Không phải thế, An không cãi nhau với ai hết, An cũng không bị phạt...

— An đã hứa nói thật sao không chịu nói hết đi? Người ta không bỏ đi nếu không có lý do xác đáng...

An gài đóa hoa lên thái dương nàng. Đóa hoa trong tóc làm cho nàng giống một thiếu nữ tập sự làm vũ nữ Tây Ban Nha. Một nàng Carmen quá trẻ, quá ngây thơ và hiền từ. Để cho có thì giờ sắp đặt lời nói — vì An nói dối không thạo và nàng thấy rằng câu chuyện trốn khỏi ký túc xá nhà trường của nàng dường như sẽ không đủ yếu tố làm cho người thanh niên này tin. Nàng chỉ sợ nếu chàng biết nàng là Công Chúa Anne, quốc khách của quốc gia và nàng bỏ sứ quán đi lang thang chàng có thể sợ liên lụy một cách chính đáng và bỏ nàng để chạy đi báo tin cho ông cảnh sát đứng gác gần đây nhất nên nàng gỡ đóa hoa đang cài ở thái dương bên phải đưa qua cài ở thái dương bên trái.

— An chỉ chán sống ở trong trường. An muốn đi thăm thành phố mà người ta không chịu cho An đi. Trước khi đi, An chỉ định đi chơi có vài tiếng đồng hồ thôi. Rồi lại trở về trường ngay. Nhưng..

— Nhưng sao?

— Nhưng.. trước khi An ra khỏi trường, người ta đã chích cho An một mũi thuốc ngủ. Thành ra...

Đề giúp nàng bớt khó khăn. Hoàng Giang la lên:

— A...Vậy thì tôi hiểu rồi. Vì vậy cho nên An mới nằm ngủ ngoài công viên lúc tôi đi ngang chứ gì? Tôi vẫn cứ thắc mắc là vì nguyên nhân nào một người như An lại nằm ngủ trên ghế đá công viên...

Tiếng la và câu nói của chàng làm cho nụ cười sung sướng nở trên môi An. Nàng tin rằng như vậy là chàng đã tin lời nàng. Điều mà nàng không biết là thật ra, nói dối cũng không lấy gì làm khó lắm, và những cô gái bằng tuổi nàng ở cõi đời này đều nói dối chẳng ít thì nhiều. Nếu không nói dối, người ta đã chẳng phải là con gái.

— Công viên thành phố không phải là... rừng thẳm. Nếu An ngủ trong rừng, tôi sẽ không lấy gì làm lạ. Vì tôi hiểu rằng An là một... nàng công chúa nằm ngủ từ trăm năm chờ chàng hoàng tử đến đánh thức... An có tin rằng một nàng công chúa có thể nằm ngủ được một giấc dài cả trăm năm mà vẫn sống để chờ chàng hoàng tử đến đánh thức dậy không?

Đôi mắt đẹp của người thiếu nữ mơ màng:

— Có thể lắm chứ. Nếu An là... công chúa, An có thể nằm ngủ một trăm năm, hay là hơn cả trăm năm nữa... Nhưng người đến đánh thức An có thể là bất cứ ai, không cần bắt buộc phải là hoàng tử. Miễn người đó là người tốt.

Tuy biết người thiếu nữ không ám chỉ ai, nhất là không ám chỉ mình khi nàng nói câu đó, trái tim Hoàng Giang cũng đột ngột se thắt lại. Chàng muốn kêu lên : « ... Công chúa. Tôi không phải là người tốt như công chúa tưởng đâu, Tôi chỉ là một thằng nhà báo đang cần phóng sự giật gân, tôi chỉ đi theo cô, chỉ cốt gần cô để làm phóng sự. Phóng sự đó có thể làm cho công chúa phiền muộn nhiều lắm... công chúa nên chạy xa tôi. Đừng bao giờ nên dính liu với bọn nhà báo, nhất là khi... công chúa lại là... công chúa... »

An bỗng thở dài :

— Bây giờ An đã nói cho anh biết chuyện của An rồi, An phải trở về trường thôi...

Nàng nói đến chuyện trở về nhưng nàng vẫn ngồi yên. Thái độ ấy của nàng cho chàng phóng viên biết nàng rất muốn không trở về, ít nhất nàng cũng chưa muốn trở về ngay lúc này, nhưng ý định của nàng lung lay như đóa hoa trước gió chiều, chỉ cần chàng nói một tiếng là nàng sẽ nghiêng theo. Chàng cũng ngồi lặng đi vì trong chàng lúc đó đang có hai người xung đột nhau kịch liệt. Trái tim nghệ sĩ của chàng muốn nói với nàng : « Công chúa về đi. Tôi xin đưa công chúa về sứ quán... ». Khối óc phóng viên của chàng cảnh cáo chính chàng : « Đừng có đỡ trò quân tử Tàu. Đây là cơ hội một đời mới có, anh mà không nắm lấy nó anh sẽ hối hận suốt đời. Một người phóng viên yêu nghề có bổn phận phải thực hiện những phóng sự giá trị cung cấp cho độc giả thưởng thức. Cả tương lai sự nghiệp của anh tùy thuộc vào thái độ của anh hôm nay. Nếu anh chấp nhận từ bỏ cái nghề mà anh yêu mến nhất, cái nghề đã bắt anh phải hy sinh nhiều thứ, anh hãy để cho nàng trở về... »

Hoàng Giang cũng thốt ra một tiếng thở dài. Chàng vừa quyết định bỏ quên trái tim để nghe theo tiếng nói của lý trí :

— Buổi chiều đẹp quá... Anne coi kia, sao đã mọc trên trời. Đêm nay trăng còn sáng, còn đẹp hơn đêm qua. Tôi chắc đêm qua, sau khi ra được tới công viên, Anne ngủ ngay. Anne vẫn chưa biết La Mã trong đêm trăng thơ mộng đến là chừng nào. Tôi đề nghị Anne hãy ở lại để tôi được đưa Anne đi chơi đêm nay...

Sự xúc động đột ngột đến làm cho chàng phóng viên từng tự nhận là cứng rắn với phụ nữ run giọng. Khi nói với nàng những lời run run ấy, chàng không còn là phóng viên nhà báo, cũng không còn phải là nhà nghệ sĩ ôm mộng làm đẹp cuộc đời, chàng chỉ còn là một người nam nói với người nữ, những lời mà chàng thanh niên Adam có thể nói với nàng thiếu nữ Eva trong một vườn Eden nào đó vào buổi sáng hồng chàng tỉnh giấc trên cỏ xanh thấy nàng ngồi chải tóc bên suối bạc và chưa biết rằng mình vừa bị mất một khúc xương sườn :

(Còn nữa)

đường trại hằm • đặng đình tông

(Tiếp theo trang 16)

nàng đồ lấp lóa bên thềm. Chàng móc lấy hộp thiếc đặt cạnh, tránh quào da. Ngôi chùa rêu cũ trải lát đều đặn như những dả gỗ nâu nhạt. Gió đập đình khuôn kính mặt tiền in rọi lung linh hình công chạm khắc, nét cong, sơn vàng. Ngôi cổ tự và vị thế cách biệt : cái sừng thẳng, cao vượt cửa công, cửa nóc biểu trưng sự kiên vững bàn thạch của núi đá miên tồn. Ngôi cổ tự Linh Phong và ngọn gió linh nào thổi vờn ngăn đuổi chướng khí tai ương khuấy dọa giữa khuya sương Kim. Kim Trong tịch mịch anh nghe lòng dịu thỏa, sự êm ả vượt xoa vào giấc chợp.

Đa tỉnh thức lúc nghe cát rớt rã dưới chân đồi. Chàng bật dậy và thấy túi mạn bọc kỹ nằm dần trên mảnh giấy tập :

« Thầy. Em đem mạn lại cho thầy, thấy Thầy ngủ ngon giấc, ngáy khò khò như.., Em rút cây bút chì trong hộp thiếc của thầy và xé mảnh giấy làm giấy làm dàn bài màu vàng, ghi vội mấy giòng. Chúc Thầy ngủ thẳng đến tối, bây giờ, em phải đi đơn kiếm anh Thăng. Em. Hoa ».

Mạn xanh mơn, nhiều quả ửng hồng như gò má Kim (Kim thuận hợp cái lạnh giá của gió hồ, khi núi và sương mai : tươi khỏe sau vài tháng sống) Đa mở thun bọc chọn quả mạn, ngậm. (Ngậm đồn cụt như bà già xỉa thuốc). Đa chạy ra sân đo bóng : bóng thu gọn mẳng đen dưới chân : quá Ngọ, và buổi họp của Kim chắc cũng đã tan. Chàng vội gấp vào hiên chùa gom tom đồ đạc mang ra xe và.. ai như thằng Vinh hơi hải lộ đầu qua công cổ tự. (Chiếc áo xọc rằn của Đa, Vinh khoác xung xinh như tên khùng thiếu ăn, gày khọp).

— Vinh, Vinh, phải không,,, sao mày lấy áo ta, và bây giờ nạp mạng ở đây. (Chàng nhả mạn, vò vò trong lòng tay).

— Trời ơi, sao thầy... ở đây, em đi tìm em thằng Thăng có... chuyện.

— Chuyện gì, tại sao hồi sáng hai đứa nghỉ.

— Dạ... thưa thầy, tụi em đi .. chơi.

— Nghỉ học, đi chơi, vậy... là quá thề.

— Thưa Thầy, Thăng Thăng bị Cảnh sát bắt, nó quên thẻ căn cước ở nhà, mấy ông Cảnh sát hám tới ba giờ chiều không có căn cước trình là mấy ông đưa nó qua trại nhập ngũ ngay.

— Bây giờ đi đâu đây, em đi tìm thằng Hoa phải không?

— Dạ, thầy tha thứ cho em, em trả áo thầy và đi tìm thằng Hoa

— Đi chơi sao lại lấy áo manteau nữa ?

— Dạ, mặc ngắn... lạnh.

— Ngăn lạnh. Ngăn lạnh. Đi chơi.. vậy mà sao đi buổi sáng ?

— Dạ thằng Thăng bảo đi buổi sáng thích hơn. Thôi em đi.

— Ở mà này, thằng Hoa đi tìm nó rồi, nó viết giấy đề lại nè.

— Thầy, Thầy hồi nãy từ ngã ba vô, hình như có cô giáo nào... kêu em giật ngược, cô ấy la lên phải áo ông Đa, phải áo ông Đa.

— Vậy hả, vậy hả... đúng rồi.

— Gì đúng thầy, gì đúng thầy ?

Chiếc xe đồ dốc, chưa kịp nổ máy, giầy sên căng rề rề như con dế chốc chốc run cánh. Ngang qua chỗ dựng xe, lúc đầu, dưới vòm mạn lớn, Đa chợt nhớ lời dặn dò cùng Kim buổi sáng (Anh dựng xe chỗ này và lên chùa năm chớ. Nếu không xe ngoẻo đơi, tức là anh chưa đến, em thả bộ lần, anh đến rước sau) Gó tung chiếc manteau cũ trước giỏ sắt, vật đánh lật phật như cành mạn sà, cạ rạc rạc mái lá thấp. Từ cuối đường tuôn phóng. Đa tựa thể một tội phạm đào thoát khỏi hang hầm, tối mịt. (Hang hầm thiên nhiên không kiên vững nhưng tun hủ, thiếu ngõ ngách). Phía cuối dốc Kim, Kim. Kim vươn dù treo thông nơi cù ngoéo túi nylon.. mạn đi đổi mặt chàng.

— Sao em lại trở vô... trường ?

— Anh ngậm độn cái gì mà nói lọng... ngọt.

— Mạn, mạn (Đa nhả rớt mạn lặn lộn vào núp trong vạt cỏ úa dưới chân Kim. Chàng ngậm lại từ lúc nào ?). Sao em trở vô nữa ?

— Tại em thấy thẳng nhỏ mặc áo anh, em kêu hỏi, nó chạy quá. Sao thẳng nhỏ... lấy áo anh mặc ?

— Anh cho... nó mượn. Nó... học trò anh mà.

— Ồ chiếc xe anh dựng đâu sao em không thấy, em về trước với con Thu.

— Cô Thu đâu ?

— Em bỏ nó đi một mình và trở lại tìm anh.

— Thôi em lên xe anh chở về. Ồ, em mna mạn hả anh cũng có một bọc nữa, bọc đây.

— Không, không, học trò cho em, thẳng Lá ở sau chùa.

— Vậy hả, vậy hả.

— Cái gì... anh vậy hả, vậy hả hai ba lần ?

— Thẳng Lá em của Hoa, thẳng Thăng mà.

Chiếc xe leo dốc rống cồng cào như bò la, cồng đười, cắm cổ chạy. Kim bầu cứng lưng Đa che choàng dù tới trước, túi mạn cần ở phía lưng (Túi mạn cần thốn hay...) Đa nhớ thẳng Vinh và cái hẹ tai ác ba giờ chiều. Tuổi mười bảy, mười tám, hai mươi, tuổi của tự tranh đấu kiên trì với bản năng khuấy giục, hoành hành. Các em. Các em. Rồi cũng qua, dù lấm ngoặt ngheo, nhiều tri cần (Nhưng các em, các em. Các em ghi nhậ điều này lười thoát cái này, cái khác chực chờ đồ dờn, xen tới, cũng nào kém ghê nản). Đến lưng chừng dốc, chiếc xe đồ Trại Hầm run máy thả lần xuống từ ngã ba và trên xe, tay ai lòn qua cửa sáo vẩy ngoắt!

— Thầy, thầy ơi.

— O, o, Hoa, Hoa, về chùa lẹ lên... ba giờ chiều..

Chiếc xe tuôn dốc nhanh thoáng.

— Hoa nào anh, về chùa lẹ đề chi anh ?

— Thăng hồi nãy mượn áo anh đó, kiếm nó. Ai như cô Thu kia. Cô Thu tóc thả mịn nhuộm lay bay. Tóc xỏa vuốt êm vai thon nhả hé lộ vành tai trắng xóa-hoa-sửa-cơ n-trên-vạt-sân-ngã ba. Hai gót chân hồng óng ả, to mạn Trại Hầm chín ửng. Cô Thu. Cô Thu. Đừng lo nơm nớp. Nào hề hấn gì tuổi ba mươi đang cư mang gánh nhận : có gì đâu. Có gì đâu. Tội đây. (Đa đây) Cô thấy không. Cô Thu. Cô Thu. Tại sao tôi già giữa tuổi hai mươi. Tại sao..

— Anh, anh hay anh đưa em... khúc đường, rồi trở lại rước nó. Em một khúc lộ, nó một khúc.

Ừ... ừ, cũng được.

NGUYỄN THẾ

verlaine

Xin cho biết về Paul Verlaine và cho đăng bài thơ «Chanson d'Automne» bằng tiếng Pháp

(KIM Sài Gòn)

1) Paul Verlaine là một thi sĩ Pháp sinh năm 1844 ở tỉnh Metz. Những bài thơ đầu tiên của ông được đăng trên hai tập san « Revue du Progrès » và Parnasse contemporain » năm 1863. Ông bắt đầu nổi tiếng nhờ tập thơ « Les fêtes galantes » (1869).

Ông lấy vợ năm 1870, ở gửi về được ít lâu thì nhận được tập thơ của một thi sĩ trẻ chưa có tên tuổi. Tập thơ đó làm ông xúc động mạnh mẽ, và tác giả của nó là Arthur Rimbaud. Sau đó Verlaine bỏ gia đình ra đi sống với Rimbaud, một cuộc đời lãng tử nay đây mai đó sang tới Bỉ và Anh Quốc. Trong một cuộc cãi vã, Verlaine rút súng bắn Rimbaud hai phát do đó bị bắt và lãnh án tù hai năm. Trong tù, ông quyết thay tâm đổi tính và sáng tác « Romances sans Paroles » và « Sagesse ». Ở tù ra, ông cố gắng

làm lại cuộc đời, sống bằng nghề dạy học. Trong thời gian này ông cho xuất bản các tập thơ « Les poèmes maudits » và « Jadis et naguère ». Sau khi bị vợ ly dị, rồi mẹ chết (1886), Verlaine sống cực khổ trong sa đọa, nhưng cũng là lúc ông được các nhà thơ trẻ coi là bậc thầy, mời ông đi diễn thuyết và chen chúc xúm quanh ở quán nơi ông hay lui tới uống rượu.

Paul Verlaine tạ thế ngày 8-1-1896 tại Ba Lê.

2) Sau đây là bài thơ « Chanson d'Automne » của Verlaine :

Les sanglots longs
Des violons
De l'Automne
Blessent mon cœur
D'une langueur
Monotone

Tout suffocant
Et blême, quand
Sonne l'heure,
Je me souviens
Des jours anciens
Et je pleure ;
Et je m'en vais
Au vent mauvais
Qui m'emporte
Deçà, delà
Dareil à la
Feuille morte.

wrestling

1. - Có bao nhiêu nước do đàn bà cầm đầu ? Ai giỏi nhất ?

2. - Xin cho biết luật lệ đồ vật khi giao đấu cầm những điều gì, khi nào đấu thẳng, huê ?

(TRINH CÔNG TRUYỀN — Chu Lai)

1. — Nếu hiểu « cầm đầu » là giữ địa vị cao nhất trong quốc gia, nghĩa là Quốc Trưởng, mặc dù không có thực quyền, thì hiện nay trên thế

giới có hai Nữ Hoàng ở Anh quốc (Elizabeth II) và ở Đan Mạch (Margarethe)

Nhưng nếu hiểu « cầm đầu » là Trưởng ngành Hành Pháp (Thủ Tướng), mặc dù về phương diện nghi lễ ở trong nước còn có người cao hơn tức là Quốc trưởng, thì hiện nay thế giới có 3 nữ Thủ Tướng :

- Bà Indira Ganndi của Ấn Độ.
- Bà Bandanaraike của Tích Lan
- Bà Golda Meir của Do Thái.

Khó có thể so sánh ai giỏi hơn ai vì mỗi quốc gia có những khó khăn riêng biệt phải giải quyết. Trong 3 nữ Thủ Tướng kể trên, Bà Gandhi và bà Meir đã từng chứng tỏ tài năng trong việc lãnh đạo Ấn Độ và Do Thái chiến thắng Hồi Quốc và các nước Ả Rập.

2) Đô vật là một môn thể thao cổ truyền của nhiều dân tộc và môn đô vật của mỗi nước có những qui luật khác nhau.

Tuy nhiên môn đô vật phổ cập nhất hiện nay (nhờ vô tuyến truyền hình) là « Wrestling của Hoa Kỳ. Trong môn Wrestling của Mỹ thì hầu như không có giới hạn nào đối với các đấu thủ trong cuộc đấu, ngoại trừ những miếng võ có thể gây thương tích vĩnh viễn cho đối thủ và việc bó cổ.

Trong môn Wrestling, được coi là thắng người nào quật ngã và đè được hai vai của đối thủ xuống sàn.

Không có luật trong một trận Wrestling. Nếu không ai quật ngã và đè được hai vai đối phương xuống sàn, thì trọng tài sẽ tuyên bố thắng cuộc người nào có tài nghệ cao và tấn công nhiều.

đồng hồ báo thức đầu tiên

1.— Ai đã làm đồng hồ báo thức đầu tiên ?

2.— Đã có phụ nữ nào đi trên các phi thuyền chưa ? Người đó là ai ?

(BÍCH LIÊN Phan Thiết)

1.— Không biết rõ ai đã chế tạo đồng hồ báo thức đầu tiên.

Thật ra « dụng cụ báo thức » đã có ngay từ khi loài người sáng chế ra những dụng cụ đo thời gian. 2500 năm trước tây lịch, người Trung Hoa đo thời gian bằng cách đốt rất chậm một sợi giầy. Tới một đoạn nào đó, sợi giầy bị đốt cháy sẽ làm rớt một trái cầu xuống làm rung một cái chuông treo ngay phía dưới.

Vì vậy vào thời Trung cổ khi người Âu Châu chế tạo được những đồng hồ cơ khí đầu tiên thì họ đã nghĩ ngay đến việc đặt một bộ phận báo thức bằng chuông kêu gần liền trong đồng hồ.

2.— Nữ phi hành gia đầu tiên (và tới nay vẫn còn là người duy nhất) trên thế giới là Valentina V. Tereshkova, người Nga, đáp phi thuyền bay quanh Trái Đất hồi 1963.

ĐÓN ĐỌC TÁC PHẨM
MỚI NHẤT CỦA

MAI THẢO

**HẠNH PHÚC
ĐẾN VỀ ĐÊM**

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG xuất bản

dạn dò mà nhớ không người
khói xưa bay trắng bên trời viễn
phương

TRẦN VĂN NGHĨA

kim long chiều nay em về

xe đò về chuyến kim long
em về bỗng thấy cõi lòng hoang vu
chiều đi bến nước sương mù
nghe trong tiếng lá mùa thu đã về
chuông chùa thiên mục lê thê
mặt trời như đã mỗi mê ngày dài
con thuyền rẽ nước chia hai
bên đời long thọ một vài ngọn thông
cành tre vẫy gọi chờ trông
nắng chiều phơi đỏ cho hồng má em
HÀ VŨ GIANG CHÂU

cô hàng

này cô bán cháo bên đường
qua đây tôi vẫn thường thường ngắm
cô

nay người một giải khăn số
tình như gánh cháo bơ vợ chợ người

bạn

bạn tôi đi biển cả rồi
làm nghề khổ cực cho tôi tháng ngày
mấy người bạn gái thơ ngây
lấy chồng là uống đắng cay cuộc đời

mẹ

trước khi bà ngoại gả chồng
mẹ con làm kiếp ca công cho người
giờ nghe giọng hát tuyệt vời
như u uân kể một thời lang thang.
NGUYỄN ĐÌNH HUY

sinh nhật

giọt nước mắt hồng cho ngày sinh
nhật
một chút mây mù trong mắt rất xinh
em có nghe không chuông đồ rất hiền
xin chào ngày cũ để vào tuổi mới
THÙY NHI

hương xưa

rét đau lòng lắm hử người
sớm trông chiều đợi ngàn khơi, đầu
rời

áo nào bay động ngõ phơi
vàng màu bông cũ thương đời tàn
phai

tóc em thuở vẫn còn dài
trăm năm yêu dấu nở ngoài lòng nhau

nhà anh

nhà anh ở bến sông dài
sớm bay chiếc lá vàng ngoài hiên thưa
đợi em dù nắng hay mưa
thuyền đậu neo lại mãi chờ ai sang
nhà anh vách lá, lăm than
gêu em cửa mở ngày tàn đêm thâu

bên hồ tháng tư

bên hồ nước vẫn còn xanh
theo con chim bỏ xa cành mù tằm
đời ta lộng mạn phúc âm
lặng ai lừa tuổi cài trâm mắt rời.

quà tặng

Mua cho em đôi hài vàng
Gót chân xinh trông lại càng xinh
thêm !

Qua lòng anh nhớ thật êm
Đề đi một bước nở mềm một bông.

bướm và áo vàng

Áo em vàng hoa cúc
Chiều thơm, lối biếc qua
Anh mơ thành con bướm
Bay theo đến tận nhà.
HOA VÒNG VANG

ngang nhà ngọc di

Con chim buồn thôi hát
Trong nắng sớm mai hồng
Tôi về ngang Biên Phố
Nghe lòng buồn mênh mông
Ô cửa chừ đã đóng
Đâu rồi màu mắt xưa
Đi về tôi với bóng
Trời buồn nên đổ mưa
LÊ NGỌC DI NHÂN

ình tự xưa

như cánh chim bay thời viễn mộng
ta buồn ta nhớ những ngày qua
lá xanh xưa bỏ cành đi mãi
em cũng bỏ nhà quên xót xa

biền biệt em rời thương chút thời
đưa chân một quãng (để một đời)
em nhẹ kiếp sau mình chung lối
những đốt tay nào tóc chẻ ngôi

rồi tháng năm dài ta đã quên
đường chưa trắng nhựa lúc nối liền
hàng dậu hoa lài còn trước ngõ
em còn ngừng lại nhớ tình duyên

ôi cánh phượng hoàng mù tâm đầu
sông mưa con nước đổ xa nguồn
tan vỡ hạt sau trên quê cũ
hàng dậu hoa lài thương nhớ thương

em đốt lửa tim un tóc mạ
chờ ta thuyền ngủ trọn giòng sầu
một thuở học trò mình nghiệt ngã
một kiếp con người — em thấy chưa?

như cánh chim về tình tự xưa
đường em xa thắm mấy cho vừa
đón gió bay ngày qua anh đến
tháng năm chùng thấp đã giao mùa.
TIẾT TÂM LINH

bay qua trời xuân.

Thả áo xuân đùa với gió xanh
Em tia nắng ngọc rớt trên cành
Ta đây một sớm mai năm mộng.
Nghe rất ngọt ngào giọng yến oanh.

Trời sớm mai màu xanh lá cây.
Gió lay màn rung động rèm mây
Em qua một bóng đời tươi mát
Bờ cỏ thơm còn đang ngủ say.

Chân chim chuyền trên lá vàng
Hoa phù dung đua nở bên hồ
Và em đôi mắt mùa thu cũ
Buổi sáng mình ta ngó sương sờ

HÀN NHÂN

chim về nắng

Gọi mùa trở nhớ cầm canh
Trên cây chính giọng hoàng oanh
nắng hồng.

Hôm em cười nói rộn ràng
Say mê ta viết những dòng thơ trình.
Buồn reo vọng cõi không tình.
Buồn rơi từ thuở vô hình nào đầu.
Trên cây chim nhỏ âu sầu
Dưới sân phiến lá lao xao gõ hồn.

THANH VUY VŨ

tuổi ngọc

và bạn ngọc

Trong cơn lao đao chung của các tuần báo, hiện nay Tuổi Ngọc đang... cảm hơi đề chờ ngày ăn thôi nôi. Một tuổi kể là vất vả, Tuổi Ngọc đã « ca » nhiều rồi và chúng tôi trong cuộc « Phỏng vấn Nuôi Dưỡng Tuổi Ngọc » bạn Ngọc đã gửi ý kiến về ngạp các trang báo để khích lệ, bắt TN phải, dù bò mà tiến tới. Số Đề Nhất Chu Niên tòa soạn chúng tôi sẽ đúc kết và đề kịp, từ sau số này tòa soạn sẽ không nhận những bài gửi đăng trong cuộc phỏng vấn nữa. Nhưng những ý kiến của bạn Ngọc khi nào TN còn thì TN vẫn luôn luôn đợi, rất mong đợi.

Trong TN số 49 có vài sự lộn lộn về ấn loát xin bạn Ngọc sửa lại giùm trang 16 trước trang 15; trang 40 trước trang 39. Và ngay trang số 50 này TN còn đề sót lại nhiều lỗi typo, xin bạn đọc vừa nhìn mặt vừa sửa lại giùm. Thành thật cáo lỗi cùng bạn Ngọc và hứa từ số tới TN sẽ cải thiện để khỏi dẫm lại hoài những lỗi cũ.

Mấy tuần lễ nay tình hình chiến sự đã đè nặng trên vai Ngài Chủ Nhiệm, tình hình chiến sự thờ dài trong những gói báo từ các tỉnh chở về, nên số này Ngài Chủ Nhiệm không tươi tỉnh trò chuyện được với bạn Ngọc, tòa soạn đồng ý để ngài nghỉ... dài hạn ăn lương. Hai ông Thư Ký tòa soạn sẽ thay phiên nhau trả lời bạn Ngọc và gánh vác việc tòa soạn.

TUỔI NGỌC

• NGUYỆT VIÊN (Gia Định).— Châu cứ yên chí, bài của cháu không thể lạc khi nó tới T.N. Báo của mình báo chưa chạy nhưng sẽ chạy nếu tình thế sáng sủa và khi người ta thật sự muốn hướng thiện.

• T.V.T. (Chợ Lầu).— Chju. Vi số 19 đã trở thành giấy gói hàng cả rồi. Cháu phải mua bộ II. Tòa soạn đề dành mỗi số 200 cuốn và đã đóng bộ hết. Muốn có sách do T.N. xuất bản giấy đặc biệt, cháu phải có địa chỉ chính xác để khỏi bị hoàn lại, phải

có thể căn cước hay thẻ học sinh để được nhận sách ở Bưu Điện. Đủ hai điều kiện trên, cháu mua cái bưu phiếu đề tên Phạm Đình Thống, bỏ vào bao thư gửi bảo đảm về T.N.

• PHAN HÙNG PHONG (Qui Nhơn) Xin lỗi cháu vì chú rất bận không thể trả lời thư riêng được. Chú đã 38 tuổi rồi, đâu còn 20. Những điều cháu hỏi, không thể trả lời trên báo, vì có tính cách khoe khoang. Cháu hãy mua cuốn *Phượng Vĩ*, có phần phụ

lục chú nói về khuynh hướng sáng tác của chú.

● QUÁCH BÙI HƯNG (Quy Nhơn)

Đã gửi cho em rồi, chắc hôm nay em đã nhận được.

● NGUYỄN VĂN GUƠNG (Vĩnh Long)
Cứ gửi tiếp.

● MAI NGUYỄN NHÃ MINH (?)— Thơ Hồng còn. Cháu có thể tới Tòa soạn mua một cuốn.

● NGUYỄN THỊ ĐAN NGHI (Long Xuyên).— Hai ông Thư ký Tòa soạn đang đọc «Viết ngắn» của cháu. Trong khi chờ đợi, cháu có thể gửi thêm. 15-5-1972, chú và họa sĩ Huỳnh Ngọc Diệp (vẽ bìa T.N.) sẽ xuống đường Thoại Ngọc Hầu nói chuyện và triển lãm tranh. Cháu hãy tới xem tranh Ngọc Diệp, bấy giờ sẽ biết Ngọc Diệp là ai.

● LY (Kiến Hòa): Chưa có dịp đi nhiều nhưng sẽ đi. Cảm ơn những lời khen của em và bức ảnh hồ Chung Thủy của Kiến Hòa (Luyện).

● ALYS TÙNG (Chợ Lầu): Lãnh tụ yêu thi văn thi thiếu gì người. Nhưng lãnh tụ gì? Lao động, chính trị, sinh viên hay nông dân? Làm thơ dễ ợt, làm thơ hay là một vấn đề. Có lẽ cần cố gắng và kiên nhẫn, em ạ!

● THU THU (Sg): Những lời thăm hỏi của em về T.N. làm T.N. cảm động quá. Không có cuốn Quê nội Bắc kỳ đâu em ạ! Chỉ định xuất bản cuốn Quê nội thôi. Nhưng còn lâu. Cuối năm anh sẽ cho xuất bản cuốn Kỷ niệm, trong đó rất đông kỷ niệm về quê nội, quê ngoại Bắc kỳ. Em nhớ đón đọc nhé!

● KỶ THỌ HÀN (Tuy Hoà) — Cháu gửi bưu phiếu 1501 để tên Phạm

Đình Thống, sẽ nhận được Thơ Hồng Nhớ cho tên thật và địa chỉ chính xác.

● THY DUYÊN (Sài Gòn).— Chú nhận lỗi với cháu vậy. Từ nay thư cháu tới, chú trả lời liền. T.K.T. không cho ra mỗi tuần một bài thơ vì hồn thơ bị giới nghiêm em à!

● LĂNG NGỌC (Sài Gòn).— Bài của cháu T.N. đã nhận được. Cháu đang là bạn ngọc của T.N. đó.

● THANH HẰNG (Sài Gòn).— Cháu chỉ giỏi tưởng tượng. Bằng chứng là bài của cháu đã đăng, «phiêu lưu kỳ» đâu nào?

● L. PHONG (Cam Ranh) — Cháu nhận xét về chú sai rồi «Lời văn của chú» đâu có «kiêu ngạo». Phải nói là an phận thủ thường mới đúng. Chú vốn giản dị mờ li. Cứ gửi thơ vào tô điếm cho T.N.

● NHÓM (?)— T.K.T. tính hơi nhút nhát chứ không phải có máu phớt tỉnh Ảng lê đâu. Cháu đừng ghét T. K.T. tội nghiệp anh ấy. Thử gửi tiếp xem sao.

tuổi ngọc

In tại nhà in

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn

giá bán

Một số 60đ.

Ba tháng 720đ.

Một năm 2880đ.

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270, Đền Thám — Sài Gòn

● NGUYỄN LINH (Hố Nai).— Khi nào thấy ý tưởng lạ lùng thì nhớ ghi vào giấy và gửi lên cho T.N.

● PHẠM TRUNG KHÂU (An Xuyên).— Thư của em tuyệt vui và tuyệt buồn. Cậu giáo viên của anh chắc phải hoài vọng tuổi vàng đến... héo hon vì mỗi ngày cậu đều thấy tuổi vàng của cậu ở lớp học ở sân trường. Lâu lâu nhớ viết thư về nhé! Và cứ gửi thơ «sang độc».

● NGUYỄN TRẦN ANH THƯ (Phan Thiết).— Em đừng sợ. T.N. sẽ sống mãi vì em còn ham thích nó. *Tình Mộng* sẽ xuất bản khi in xong ở T.N. *Phượng Vĩ* chừng tuần lễ nữa sẽ bày bán khắp nơi.

● TRẦN THỊ DIỆU HƯƠNG (Phổ Bình).— Như thế có nghĩa là cháu phải gửi tiếp những bài khác, gửi bao giờ thấy đăng ấy là lúc cháu viết khá. H.X. phát hành 15-5-72, *Phượng Vĩ* sắp phát hành.

● NGUYỄN THỊ THANH SƠN (?).— Bài nhận được còn phải đọc mới biết đáng được hay không cháu ạ! Chú chưa thể viết truyện mới vì sức khỏe của chú đang... lung lay. Cảm ơn cháu đã hồi thăm chú.

● NGUYỄN NGỌC ĐAN (Ban Mê Thuộc).— Ai mới viết văn, làm thơ cũng đều giống tâm trạng của cháu. Đừng ngại gì cả.

● Ý NHI (Quy Nhơn).— Chắc Kiến Vàng bận di cư vì trời sắp sang mùa mưa nên nó chưa nghe tiếng gọi thân ái của em. «Kiến Vàng ơi». Để anh sẽ hồi tội Kiến Vàng.

● TRẦN HOÀI THƯ (BMT).— Đã chạy cái quảng cáo số này, tờ giấy anh ghi đưa hôm đó bị lạc rồi quên bẵng

CA DAO mới phát hành :

— Nietzsche cuộc đời và triết lý của Felicien Challaye — Mạnh Tường dịch (ấn bản lần hai có tăng gần 40 trang).

— Thân phận thơ Hoài Khanh (ấn bản lần ba toàn giấy quý) Mẫu bia của Nguyệt Quế.

— Tuổi trẻ và cô đơn của Hermann Hesse — Vũ Đình Lưu dịch (ấn bản lần ba có tăng bở).

— Beethoven, « Một phiên tài tình thiên cổ lụy » của J.V.V.N. Sullivan — Hoài Khanh dịch và giới thiệu.

đi. Vừa rồi thấy NGCNN nên sức nhớ, viết lại cho đi ngay đó. Cái truyện dài quá, thư ký tòa soạn đang phân vân không biết cho đi cách nào đây. Truyện cảm động lắm. Có gặp N.L.U. ở Gò Công. Về Sài Gòn ghé chơi nhé. Thân. (P.T.)

● NGUYỄN THỊ KIM HẠNH (B.M.T.) Hai quyền XHTN gửi cô hôm trước tết vừa bị trả lại, không thấy ghi vì lý do gì, Thật đáng tiếc. Đó là điều ngoài ý muốn của Tòa Soạn. Mong cô thông cảm.

● NHẮN TIN CHUNG.— Đã nhận được bưu phiếu của các bạn ngọc sau đây đặt mua *Phượng Vĩ*: Nguyễn Thị Vui, Quang Dạ Trường, Lương Tại Huy Tâm, Huỳnh Thị Hoàng Cúc. *Phượng Vĩ* đang phát hành, sẽ gửi tới các bạn trong tuần tới. Chờ nhé. (P.Đ.T.)

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

Hoài Thụy, Nguyễn Bảo Hạ Quyên, Thủy Nhi, Thùy Nhi, Trà Lý, Lê Thị Hoài Vương, Nguyễn Nguyễn Thục Miên, Nguyễn Thị Thu Trúc, Thy Huyền Êm, Nguyễn Thúc Dũng, Huyền, Lê Đức Lang, Khuê Các, Lan Đình, Hoàng Vào Dũng, Nguyễn Nguyễn Mộng Hoa, Cung Trọng Dũng, Nguyễn Thế Thịnh, Hồ Đình Luận, Nguyễn Linh, Phi Thanh Huyền, Nguyễn Thanh Lộc, Lê Cung Thủy, Hà Đức Thông, Mưa Hồng, Lâm Phương Thảo, Huỳnh Tấn Ngào, Trần Viễn Mạo, Hoài Điệp Thụy, Đình Hoàng, Hạ Lan, Hương Cổ Non, Uyên, Lê Công Minh, Vê I. Anh Hát, Thạnh Toàn, Vương Hạ, Tâm Vy, Vi Quân, Tạ Thị Cát Hoàng, Phạm My Ý Trân, Nguyễn Thị Lệ, Mây Lãng Du, Nguyễn Thụy Huyền Di, Thu Dung, Vũ Thiên Thu, Diễm Ý, Thương Hải Nguyên Hồng, Lê Phổ Thứ, Thủy Nhi, Nguyễn Thị T. Thanh, Minh Vũ, Hồ Thủy, Ngọc Chiến, Châu Uyên, Phú Trầm, Chi, Mực Tim, Nguyễn Ái Phương, Hoài Nam Việt, Mai Nguyễn Nhã Mai, Lê Công Minh, Trần Văn Nghĩa, Hiền Thy Họa My, Trần Miên Thảo, Lê Phước Lộc, Đông Tuyền, Đỗ Ngọc Hoành, Võ Ngôn Ân, Thuát Uyên, Lang Khương, Linh Dạ Uyên, Nguyễn Minh, Lăng Thanh, Nguyễn Thương Hoài, Thục Phiến, Khương An, Chương Thị Ngọc Thủy, Nguyễn Thanh Lộc, Sóng Trường Giang, Anh Việt Thi.

văn

Hạt Huyền, Nguyễn Đình Chiến, Trường Như, Vành Khuyên, Linh Dạ Uyên, Phạm Trọng Hiệp, Lưu Toàn Vỹ Bửu, Nghiêm Hoa, Viễn Du, Nguyễn Thị Lệ, Tam Ca, Tô Cẩm Hồng, Thụy, Lê Phổ Thủ, Trương Văn Mười, Thủy Nhi, Tần Liên, Hạ Uyên, Lăng Dung, Hồ Thủy, Hồ Thủy, Đông Hạ, Tôn Nữ Hàn Xưa, Huỳnh Nguyên Thành Mai, Nguyễn Đình Miên Du, Hiền Áo Tim, Diệu Thủy, Mai Nguyễn Nhã Mai, Trần Miên Thảo, Du Chương, Thuát Uyên, Lang Khương, Nguyễn Đình Chiến, Hồ Tuấn Phong Vũ, Ngọc Minh, T. T. Tuyền, Nguyễn Minh, Chung Thị Ngọc Thủy, Trầm thị Dế Thương, Lăng Thanh, Thái Tuyết, Chi Anh, NĐNQ. Khánh Tường, Lê Ngọc Ihu, Thục Phiến Ph. Th, Miên Miên, Hồ Diệu, Phạm Nguyễn Hạnh Ngọc, Vành Mây, Đoàn Tuyền, Linh Dạ Uyên, Trần Thúc Quyên, Phan My My, V.M.T., Đoàn Thy, Thông Xanh, Mạc Huyền Giang, Tr. Như Ph, Mạc Hoài Trần, Tóc Tiên, Trần Chấn Trí, Hà Tuy, Nguyễn Đình Chiến, Khánh Tường, Trà Lý, Phương, Trần Kim Đan Thục, Yamaha, Trầm thị Lăng Du, Trầm thị Dế Thương, Ngọc Văn, Hồ Đình Luận, Linh Ngọc, Đình Danh Từ.